

T. C.
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
SİYASET VE ULUSLARARASI İLİŞKİLER

YÜKSEK LİSANS TEZİ

**İPTAL KÜLTÜRÜ: SOSYAL MEDYA İÇERİSİNDE
İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ VE TOPLUMSAL HESAP
VEREBİLİRLİĞE DAİR BİR TARTIŞMA.**

Ahmednoor MOHAMUD

2501181610

TEZ DANIŞMANI ÜNVANI: DOÇ. DR. Ahmet BEKMEN

İSTANBUL - 2022

ÖZ

İPTAL KÜLTÜRÜ: SOSYAL MEDYA İÇERİSİNDE İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ VE TOPLUMSAL HESAP VEREBİLİRLİĞE DAIR BİR TARTIŞMA.

AHMEDNOOR MOHAMUD

Son birkaç yılda, bir kişinin iptal edilebileceği fikri — daha basit bir ifadeyle, kültürel olarak sosyal, ekonomik, politik platformlardan veya kariyerden bloke edilebilir — sosyal ve politik olarak kutuplaştırıcı bir tartışma konusu haline geldi. Bu alenen boykot etme ve sorumluluk çağrısı eylemi, çoğunlukla geleneksel adalet sistemlerinin çalışmadığı liberal demokrasilerde bulunan sosyal medya aracılığıyla yoğun bir şekilde desteklendi. Birçok insan için bu süreç, sosyal adaletin önemli bir aracı haline geldi — toplumda sıklıkla var olan bazı devasa güç dengesizlikleriyle toplu eylem yoluyla mücadele etmenin bir yolu. Bazı insanlar bu eğilimi, konuşma ve açık tartışma özgürlüğünü kısıtlamayı amaçlayan politik olarak ilerici bir sosyal medya tarafından desteklenen bir düşünce polisi olarak adlandırdı.

Tezim, son zamanlarda sosyal medyada egemen olan tartışmaların çoğunun anlamını kavramak için bu yeni eğilimin izini sürüyor. İptalin nasıl ortaya çıktığı, gerçekte kimin iptal ettiği ve bunun gerçekten sosyal adaleti teşvik etme girişimi mi yoksa ifade özgürlüğünü kısıtlayan hesaplı bir çaba mı olduğu sorusuyla ilgilenir. İptal etmenin, herhangi bir şeyi boykot etme yetkisine sahip herkes tarafından kullanılan bir araç olduğunu savunur. İfade özgürlüğünü sınırlamak için solcu bir girişim olduğu iddialarına rağmen, siyasi sağı, lobi gruplarının ve otoriter rejimlerin boykot yöntemini nasıl kullandığını gösterir. Tezim, toplumların kutuplaşması üzerindeki etkisini ortaya koyarak boykot kültürü etrafındaki tartışmanın kapsamını genişletiyor.

Bu eğilimin, otoriter rejimlerin dış politikayı etkilemesini ve popülist liderlerin artan kutuplaşmayı iktidara gelmek için kullanma konusunda daha büyük bir kavrayışa sahip olmalarını nasıl sağladığını tartışır.

Birçok toplumda artan kutuplaşma nedeniyle önemi son zamanlarda görülen bir konunun daha geniş bir şekilde anlaşılmasını amaçlayan tezde ikincil veriler kullanılmıştır. Makale, sözde boykot kültürünün dinamikleri, ifade özgürlüğü, açık tartışma ve sosyal kimliklerin sosyal medyada sergilenen sosyal davranışlarımız üzerindeki etkisi etrafında içerik analizini kapsamlı bir şekilde kullandı. Bu veri toplama yöntemi, hipotez sorularımı yanıtlamamı sağladı. Analizimde, iptal kültürü veya boykot kültürü olarak adlandırılan şeyin toplumları giderek daha fazla kutuplaştırdığını ve popülist siyasete güç verdiğini öğrendim.

Araştırma boyunca, herkesin iptal ettiğini ve bu boykot kültürünün mutlaka ilerici bir sol siyasi mesele olmadığını buldum. Siyasi haklar iptal eder, otoriter rejimler iptal eder ve hatta lobi grupları iptal eder. Boykot olarak adlandırdıkları terim farklı olabilir ancak süreç genellikle bu grubun netizenlerinin bir iptal eylemi için baskı yapmak için toplandığı sosyal medyayı oynuyor.

ANAHTAR KELİMELERİ: İptal kültürü. Boykot kültürü. Konuşma özgürlüğü. Açık tartışma. Siyasi kutuplaşma. Sosyal adalet. Sosyal medya güç mücadelesi.

ABSTRACT

In the past few years, the idea that a person can be canceled — in simpler terms, culturally blocked from social, economic, political platforms or career — has become a polarizing topic of debate socially and politically. This act of publicly boycotting and calling for accountability mostly found in liberal democracies where traditional justice systems seem not to work has been intensely promoted through social media.

For many people, this process has become an important tool of social justice — a way of combating, through collective action, some of the huge power imbalances that often exist in society. For many others, this trend has been termed as a thought police that is out there to curtail freedom of speech and open debate and is promoted by a politically progressive social media.

In an earlier age, one might simply have said that when somebody or institution is boycotted, that they were held to account for promoting certain views deemed unacceptable by a particular group of people.

Indiscriminate use of this form of boycott has grown into a constant issue on social media in many societies today. But the confusion about the culture, the ease with which it changes and the general haziness about the difference between Cancel culture for social accountability and plain-old criticism or consequences, can tend to make this method of boycott a sloganeering meaninglessness where it can be anything for anyone one who can use it and therefore nothing.

That this form of boycott has transformed into a political tool and feature of modern life is not in question. The process of Canceling might not be a form of ideological phenomena that as the study has found out, it can be easily misunderstood. This dissertation thus traces this nascent trend to grasp a meaning of the many debates it has generated that have recently dominated social media. I deal with the question of

how canceling happens, who really cancels and whether it's really an attempt for social justice or a calculated effort to curtail freedom of speech.

I argue that canceling is a tool that is being used by any one with the power to boycott anything. Despite the claims that it's a politically left attempt to limit free speech, I show how the political Right, Lobby groups and Authoritarian regimes have used the boycott method. My dissertation expands the range of debate around the boycott culture by revealing how it immensely contributes to polarization of societies today. I discuss how this form of boycott is nowhere near what is being thrown around by populist politicians that it is a liberal conspiracy to exact progressive political norms.

Social media has probably brought in new measures about how we review shame and enforce boundaries. Sites like Twitter and Facebook have of course increased group identity outrage bolstering it to levels never witnessed before thus creating a polarized political environment in which culture, groupings, clans and associations play a vital role.

In another era, accountability for transgressing social norms were being enforced through traditional institutional decision-making and leadership, today things have moved in an unprecedented way. Now accountability for misdemeanors by people in powerful positions are enforced instantly with a tap on a mobile phone.

And unlike any other tool, a smart phone, an internet connection and belonging to a social media site poses a potential threat to the growing polarized societies amidst us with weakened institutions, and rising populist advocates.

The many tenets at play on social media has made it simple and important for individuals to form a crowd with perfect strangers from anywhere around the world and gang up on one's perceived enemies, or a perceived idea. But the pressure such groups create can conveniently be used as cover for other aims.

In finding out such cases, I have used secondary data in my thesis to aim for a broader understanding of a topic whose importance has recently been seen due to increasing polarization in many societies. I did a content analysis around the dynamics

of the so-called boycott culture, freedom of expression, open discussion, and the impact of social identities on our social behavior displayed on social media.

This data collection method allowed me to answer my hypothesis questions. In my analysis, I learned that what has been termed a culture of cancellation or boycott can increase polarization in societies and empower populist politics.

Through the research conducted, I found that everyone cancels and this culture is not necessarily a progressive left political issue. The political Right cancel, authoritarian regimes cancel, and even lobby groups cancel. The term they call a boycott may be different, but the process often plays into social media where netizens of this group gather to press for an action to cancel.

ÖNSÖZ

Bu araştırma çalışmasına olan arzum, aslen sosyal medyanın siyaset üzerindeki etkisine olan uzun zamandır iştahımdan geldi. Dünya ilerlemeye doğru ilerlerken, sosyal medya, her ikisi de demokrasi için gerekli olan temel nitelikler olan ifade özgürlüğü ve açık tartışma üzerinde muazzam bir etkiye sahip olacak şekilde yayıldı. Bu konulara olan ilgimin zirvesinde, sosyal medyada yaygınlaşan, doğmakta olan bir boykot kültürünün büyümesini gözlemledim.

Netizenlerin iptal kültürünü kullanmalarının ilgi çekici yönleri, özellikle sosyal adalet için kullanımı arttıkça ve ayrıca ifade özgürlüğünü nasıl boğduğuna dair tartışmalar genişledikçe, gerçekte neleri gerektirdiğini daha derinlemesine araştırmamı sağladı.

Bu fırsatı, bu derece projesi boyunca beni destekleyen herkese minnettarlığımı ifade etmek için kullanıyorum. Proje çalışması sırasında hevesli rehberlikleri, paha biçilmez yapıcı eleştirileri ve dostane tavsiyeler için minnettarım. Projeye ilgili birçok konuda doğru ve aydınlatıcı görüşlerini paylaştıkları için onlara içtenlikle minnettarım.

Danışmanım Ahmet Bekmene projem süresince verdiği sarsılmaz destek, rehberlik, işbirliği, motivasyon ve akıl hocalığı için en içten teşekkürlerimi sunarım. İdeal bir tez danışmanı olmuştur. Onun bilgece öğütleri, anlayışlı eleştirileri ve sabırlı teşvikleri bu tezin yazılmasına sayısız şekilde yardımcı oldu. Ayrıca, bu yüksek Lisans çalışması sırasında anlayışımı genişleten Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler bölümünden öğretim görevlilerine de teşekkür etmek istiyorum.

AHMEDNOOR MOHAMUD

ISTANBUL 20

İÇİNDEKİLER

ÖZ	i
ABSTRACT	iii
ÖNSÖZ.....	vi
GİRİŞ.....	1
PROBLEM CÜMLEŞİ	5
ARAŞTIRMA SORULARI	7
ARAŞTIRMA HİPOTEZİ	7
ARAŞTIRMANIN GEREKÇESİ	8
LİTERATÜR İNCELEMESİ	9
LİTERATÜRDEKİ BOŞLUKLAR.....	16
TEORİK AÇIKLAMA.....	17
ARAŞTIRMA TASARIMI VE METODOLOJİSİ.....	21
BÖLÜM İÇERİĞİ	23

BİRİNCİ BÖLÜM

İPTAL KÜLTÜRÜNÜN LİTERATÜR İNCELEMESİ

1.1. ÖZGÜR KONUŞMA VE AÇIK TARTIŞMA İDDİASI.....	28
1.2. SOSYAL ADALET VE HESAP VEREBİLİRLİK İDDİASI.....	34
1.3. ÜÇÜNCÜ YOL İDDİASI.....	38
1.4. REDDETME İDDİASI	40

İKİNCİ BÖLÜM

İPTAL KÜLTÜRÜNÜN KULLANIMLARI. İPTAL KÜLTÜRÜ LİBERAL BİR TOTALİTARİZM MİDİR?

2.1. SOL VE İPTAL KÜLTÜRÜ	46
2.2. SAĞ VE İPTAL KÜLTÜRÜ	54
2.3. İSRAİL YANLISI LOBİ VE İPTAL KÜLTÜRÜ	57
2.4. ÇİN VE İPTAL KÜLTÜRÜ	61
2.5. BİR KAMU ALANI OLARAK İNTERNET	65

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İPTAL KÜLTÜRÜ VE KONUŞMA ÖZGÜRLÜĞÜ ÜZERİNE BİR TARTIŞMA

3.1. İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ ÜZERİNE TARTIŞMALAR	73
3.2. NEFRET SÖYLEMİ VE İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ	80
3.3. İPTAL KÜLTÜRÜ VE İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ	85
3.4. HARPER MEKTUBU VE İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ.....	88
3.5. HARPER MEKTUBU VERİLEN YANIT.....	89

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İPTAL KÜLTÜRÜ ETKİLİ MİDİR?

4.1. KALABALIK TASVIRLERİ	96
4.2. İPTAL KÜLTÜRÜNÜN ETKİNLİĞİ.....	98
4.3. İPTAL KÜLTÜRÜNÜN ETKİSİZLİĞİ	107

BEŞİNCİ BÖLÜM

SONUÇ ANALİZLER VE ÖNERİLER

5.1. İPTAL KÜLTÜRÜ, SOSYAL MEDYAYI VE SİYASİ KUTUPLAŞMAYI	117
5.2. SOSYAL MEDYA VE AKTİVİZM	122
5.3. İPTAL KÜLTÜRÜ, İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ VE AÇIK TARTIŞMAYI	126
5.4. İPTAL KÜLTÜRÜ VE LİBERAL TOTALİTARİZM	128

KAYNAKÇA	138
-----------------------	------------

GİRİŞ

Günümüzün sosyal medya dünyasında, itiraz edilebilir görülen davranış ve görüşler nedeniyle halkın tanınmış figürlere, yazarlara, akademisyenlere ve politikacılara desteğinin geri çekilmesi veya iptal edilmesi çağrılarını içeren yeni oluşmakta olan bir kültürün yayıldığı görülmektedir. Bu iptal kültürü sıradan insanların, akademisyenlerin, yazarların ve politikacıların çoğunluğu arasında karışık tepkiler yaratmıştır. Bir tarafı ifade özgürlüğü ve açık tartışma için bir engel olduğunu iddia ederken bu iddiaları reddedenler ise bunun iyilik için bir güç olduğunu savunmaktadır. Bunun, iktidara gerçeği söylemenin bir yöntemi olduğunu savunuyorlar.

Demokrasi, refah, topluluk veya ifade özgürlüğü gibi kavramlar günümüzde herkesin desteklediği şeyler olarak karşımıza çıkmaktadır. Ama bu her zaman böyle olmamıştır. Tarihte ifade özgürlüğüne veya demokrasiye karşı yasaların bir halk olarak günlük hayatımızın bir parçası olduğu anlar olmuştur. Birçoğu, halkın açık bir destek gösterisine rağmen, ifade özgürlüğünü ve demokratik idealleri kesinlikle umursamayan bazı siyasi rejimler bulunabileceği konusunda hemfikirdir. Bununla birlikte, özellikle bugün, genellikle, özgür düşünce ve ifade idealini açıkça reddedecek halk figürleri veya siyasi liderler bulmak gerçekten zordur.

Ancak, sosyal medyanın öncülük ettiği iptal kültürü boykotu çevrimiçi sohbetlere hâkim olmaya başladığından bu gerçek, kamu çevrelerimizde ifade özgürlüğüne gerçek bağlılığın ne anlama geldiği konusundaki tartışmaları durdurmamaktadır. Ayrıca ifade özgürlüğüne tam olarak bağlılığın neyi gerektirdiği sorusu, kamusal tartışmaların ön saflarındaki yerini almaya yeniden başlamıştır. John Stuart Mill, bir buçuk asır önce "kamuoyunun ahlaki baskısı" hakkında yazmıştır (Kitchener 23: 2001).

Mill'in düşünce ve ifade özgürlüğüne değer verme motivasyonlarından herhangi birini paylaşırsak, sadece kılıç ya da silah tiranlığına değil, ayrıca sosyal

ortodoksinin zorbalığına karşı dikkatli olmak için iyi nedenlerimiz olacaktır. Mill'in ve diğer siyasi düşünürlerin ifade özgürlüğü ve toplum arasındaki etkileşimlere ilişkin argümanları bu makaledeki tartışmaları hayati kılmaktadır. Bu argümanlar sadece yaşamlarımız üzerinde geniş bir siyasi etkisi olmakla kalmaz, aynı zamanda yaşamlarımız için sosyal etkileri de vardır. İfade özgürlüğü konusundaki bu tartışmalar, iptal kültürü üzerine yapılan konuşmalara egemen olurken, diğer yandan sosyal adalet, kişisel özgürlüklerden adil ayrıcalık fırsatlarına kadar servet farklılıklarının dağılımını karşılaştırarak ölçülen bireyler ve toplum arasındaki denge ilişkisi olarak görülmüştür.

Bu Sosyal adalet kavramı, genel olarak bireylerin toplumsal rollerini yerine getirmelerini ve toplumdan hak ettiklerini almalarını sağlama sürecini ifade etmektedir. Çarpık fırsatlar, ırksal önyargılar ve diğer adaletsizlikler nedeniyle toplumdan beklenenler alınmadığında bireyler umut ve sonuçları başka yerlerde aramaktadır. Toplumda güçsüzlere adaleti sağlayamayan ve marjinalleştirilmiş iktidar yapılarının egemen olduğu ana akım medyadan uzak, insanların sosyal medyada harekete geçmelerinin ve seslerini duyurmalarının nedenlerinden biri de, insanların meclislerinin gücünü fark etmesidir.

Sosyal medya giderek daha fazla çeşitlenmekte ve insanların çevrimiçi etkileşim şeklini, internetin büyümesi dünyanın her köşesine ulaşması sayesinde giderek daha fazla etkilemektedir. Sosyal medya aracılığıyla gerçekleşen bu etkileşimler, farklı kültürlerin, inançların ve bakış açılarının daha önce hiç düşünülmemiş bir şekilde farklı perspektiflerden yayılmasını sağlamıştır. Yalan haber ve hakikat sonrası bir çağda bu, toplumlardaki kutuplaşmayı artırmakla suçlanmıştır. Bu derinleşen kutuplaşmanın öngörülebilir sonuçları var: Hükümet kaosu, şiddetli protestolar ve seçilmiş yetkililere yönelik sert saldırılar.

Toplumlar neden daha kutuplaşıyor sorusu sorulduğunda, muhtemelen birçok nedeni olacaktır. Sosyal medya kutuplaşmaya neden olabilir mi? Pek çok insan böyle düşünüyor ve gerçekten de Facebook, Youtube ve Twitter, vahşi siyasi tartışmaların siteleri haline gelmiştir. Sosyal medyada kutuplaşma kesinlikle etkili olsa da, insanları kabile çatışmalarına dayalı dijital topluluklar halinde organize ederken ahlaki ve

duygusal mesajları pekiştiriyor gibi görünür. Tartışmalar genellikle, iptal kültürünün yalnızca sosyal medya algoritmalarının sonucu olduğunu öne sürer. Daha geniş anlamda, insanların internette daha fazla zaman geçirmeleri için algoritmaların aktif olarak bölücü gönderileri teşvik etme şeklini insanlar eleştirdiler. Örneğin 2018'de bir İngiliz parlamentosu komitesi, Facebook'un "insanların korkularına ve önyargılarına oynayan aşırı partizan görüşleri acımasızca hedeflemesini" eleştirmiştir. İptal kültürünün büyümesi ve erişimi daha fazla alana ve daha fazla insana doğru çeşitlendikçe, muazzam sosyal, ekonomik ve politik yansımaları olacaktır (Buchan 2018)

Bu sosyal, ekonomik ve politik yansımalar arasında bir yol çizmek, bu konunun araştırılmasının önemli olmasının nedenlerinden biridir. Sosyal olarak, iptal kültürü yeni sosyal normlar belirler. Birkaç yıl önce normal olabilecek şeyler, gelecekte kabul edilemez standartlar olacaktır. Birkaç yıl önce kabul edilebilir davranış dizileri olan ve bugün zaten atılmakta olan belirli bakış açıları var. Zaten nefret söylemi sonrası, ırkçılık ve cinsiyetçilik sonrası şekillenmiş bir dünyada yaşıyoruz. Kendi imkanlarınız dahilinde istediğiniz her şey olabilirsiniz ancak bu tür bakış açılarını halka sunmanın yansımaları olacaktır.

Halihazırda küreselleşen bir dünyada, markaların ve işletmelerin davranışları her zamankinden daha fazla izlenecektir. İptal kültürünün başardığı şey, kabul edilemez sayılan davranışların derhal cezalandırılmasıdır. İşletmeler ve markalar, iptal kültürünün büyüme süresi boyunca bu tür davranışlara şimdiden milyarlarca dolar kaybetmiştir. Bunun anlamı, sosyal adalet hareketlerinin bugün küreselleştiği olmaktadır. İnsanlar çok kısa bir süre içinde dünyanın bir yerinde adalet hareketlerini dengeleyecek gibi görünen markaları ve işletmeleri boykot edecektir.

Politik olarak, iptal kültürü üzerindeki tartışmalar zaten iki ikili grup yaratmıştır. İptal kültürünün temel dayanağının amaçlarını destekleyenler ve iptal kültürünü eleştirenler olur. Bu tartışmalar birbirini yemeye devam ederken geleceğin siyasi düzenlemelerini şekillendirecek yeni siyasi kimlikler oluşturulmuştur.

Donald Trump gibi popülist siyasi liderler, herkesin muhafazakâr sesleri nasıl susturmak istediğine dair bir kuşatma zihniyeti yaratmak için iptal kültürünün eleştirisini zaten kullandılar.

İptal kültürü dış politikayı da etkileyecektir. Otokratik Çin rejimi, dış politika konularında üstünlük sağlamak için internet kullanıcıların gücünü de kullanıyor. İptal kültürüyle ilgili çeşitli tartışmaların tüm bu kaosunun ortasında, gerçek bir sohbete duyulan ihtiyaçtır. Bu çalışma, bu tartışmalara, temel bakış açılarına ve bunların gezinmelerinin geniş kapsamlı çıkarımları ve yankıları olan bir konunun analizini nasıl sağladığına dair bir fikir vermektedir (Fung 2021).

PROBLEM CÜMLESİ

İptal kelimesi günümüz dünyasında yeni bir anlam kazanmaktadır. Bireyler, markalar veya kuruluşlar iptal edildiğinde amaç onları uzaklaştırmaktır. İptal kültürü, itiraz edilebilir davranış veya görüşlerine yanıt olarak öne çıkan figürlere verilen desteği kaldırmakla ilgilidir (Merriam Webster Sözlüğü 2020). Bu, boykotları veya çalışmalarını tanıtmayı reddetmeyi içerebilir. Birini, genellikle bir ünlüyü veya başka bir tanınmış kişiyi iptal etmek, o kişiyi desteklememek anlamına gelir. İnsanların iptal edildiği yöntemlerden bazıları, belirli oyuncuların filmlerini izlememek. Belirli bir grup insan tarafından kabul edilemez görülen davranışlar nedeniyle belirli bir yazarın çalışmalarını okumayı bırakmak hatta belirli bir üniversiteden bir profesörün görevine son vermek olabilir. Diğerleri için iptal, belirli siyasi liderlerin boykot edilmesinden veya aday olma yeteneklerinin bile reddedilmesi anlamına gelebilmektedir (Greenspan 2020).

Genellikle iptal etmek için öne sürülen birçok neden vardır. Ancak çoğunlukla kişi, marka ya da bir kuruluşun başkaları tarafından sakıncalı olduğu düşünülen belirli görüşleri ifade etmesinden kaynaklanır. Bu makale, bazen "Callout" kültürü olarak adlandırılan iptal kültürünün artan eğilimini incelemektedir. Sosyal medyanın hayatımızın her alanında artan etkisiyle şiddetlenen yeni bir akımdır. Kültürün kendisi Batıdan gelmiş olsa da, dünyanın her köşesine yayılmakta ve etkisi giderek artmaktadır. Bu çalışma, iptal kültürünün ifade özgürlüğünü ve açık tartışmayı boğan bir boykot yöntemi olarak yükselişine ve erişimine karşı olanlar tarafından yaygın olarak savunulan argümanların temelini incelemeye çalışmaktadır. Özellikle normal olarak kurulmuş kurumlar artık ilgili bireyleri veya markaları tutmadığı durumlarda, hesap verebilirliği teşvik etmede onu iyi bir güç olarak görenlerin karşı argümanlarını inceler.

İptal kültürünün artan etkisi ve dünya çapında yayılmasıyla birlikte bu çalışma, iptal kültürünün liberal "totalitarizmin" temeli olduğu önerilerini incelemeye çalışmaktadır. İptal kültürü etkili midir? Birçok kişi tarafından sıkça sorulan önemli bir sorudur. Bu çalışma, grupların neden iptal ettiğinin bir analizi aracılığıyla, sosyal ve politik değişim için bir araç olarak iptal kültürünün etkinliğini incelemektedir. İptal

kültürünün artan etkisi ve dünya çapında yayılmasıyla birlikte bu  alışma, İptal kültürünün liberal “totaliterlik” olduğu fikrini incelemeye çalışmaktadır.

Singapur’lu Ivan Lim, Halkın Hareket Partisi'nin yeni adayı olarak tanıtıldığında, öfkeli internet kullanıcılar, özellikle de kendisini diğerlerinin yanı sıra “seçkin” ve “kibirli” olarak nitelendiren yaşıtları ve eski meslektaşları tarafından hemen karşı karşıya gelmiştir. Ivan Lim'i adaylıktan çıkarmak için  evrimi i bir dilekçe de dahil olmak üzere bu iddialar ve saldırılar, nihayetinde onu seçimden çekilmeye zorlamıştır. Bianca Schoombee, ırkçı tweetlerinin internette yeniden ortaya çıkmasından sonra Güney Afrika güzellik yarışmasından çekilmek zorunda kalmıştır. Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'da politikacıların, gazetecilerin, ünlülerin ve markaların toplumun, belirli bir kesimi tarafından kabul edilemez bulduğu davranışlar nedeniyle  evrimi i ortamda yoğun baskıya maruz kaldığı ve iptal edildiği çok sayıda başka vaka vardır.

Bu vakaların hepsini ortak bir noktası vardır. Bu, insanları sorumlu tutmak için geçmiş veya şimdiki davranışlarına hitap eden yeni bir kültürü içermesidir. Bu  alışma, iptal kültürü ile ilgili tartışmaları etkileyen bazı tartışmaları araştırmayı ve incelemeyi amaçlamaktadır.

Bundan kaynaklı, araştırma sürecinde bize rehberlik eden birkaç araştırma sorunun altını çizmemiz gerekmektedir

ARAşTIRMA SORULARI

İptal kültürü solun bir koruması mı? Liberal totalitarizm olduğu iddiası ne kadar doğrudur?

İptal kültürü, açık tartışma ve ifade özgürlüğünü engelliyor mu?

İptal kültürü ne kadar etkilidir?

ARAşTIRMA HİPOTEZİ

İptal kültürü herkes tarafından kullanılan bir araçtır. Sağ, sol ve hatta otokratik rejimler tarafından kullanılmaktadır.

İptal kültürü açık tartışmayı bastırır ancak bunun ifade özgürlüğünü boğduğu argümanı zayıftır.

İptal kültür etkilidir.

ARAşTIRMANIN GEREKÇESİ

Son zamanlarda birçok insan tarafından iptal kültürü hakkında çok fazla konuşma yapılmıştır. İptal kültürü son zamanlarda hem erişim hem de itibar açısından büyümüştür. Tüketici ekonomisinin yükselişı, Facebook ve Twitter gibi sosyal medyanın artan erişimi, insanları iptal etmeye hazır bir ordu yarattı. İptal kültürü üzerine yapılan araştırmalar, grubu bir tür zorbalık ya da sadece kamusal utanç olarak gören grupların psikolojisine odaklanmıştır. Sosyal medyada yaygınlaşmasıyla, ifade özgürlüğü ve açık tartışma gibi temel ilkeler yoğun bir şekilde mercek altına almıştır. Bu çalışma, iptal kültürünün büyüyen eğiliminin bir incelemesini sunar.

LİTERATÜR İNCELEMESİ

Eski ABD Başkanı Barack Obama, iptal kültürünün bir biçim aktivizmi olmadığını savundu (Rueb & Taylor 2019). Halefi Donald Trump buna “liberal totalitarizm” dedi

Eski ABD Başkanı Barack Obama, iptal kültürünün bir biçim aktivizmi olmadığını savundu (Rueb & Taylor 2019). Halefi Donald Trump buna “liberal totalitarizm” dedi (Beer 2020). Noam Chomsky buna karşı "ifade özgürlüğü için bir tehlike" olarak karşı çıktı (Edwards 2020). Diğer birçok insan, iptal kültürünü farklı bir şekilde ele aldı ve bunun yerine toplumda daha az güce sahip insanlar için oynadığı önemli rolü tartıştı ve genellikle toplumdaki mevcut örgütsel yapılar tarafından göz ardı edildi. İptal kültürünü destekleyen bu gruplar, ifade özgürlüğünü engellediği iddialarını reddetti. Normal kurumlar güçlü insanları sorumlu tutmadıkça, sosyal medyanın körüklediği günümüzün güçsüz kuşağının kabul edilebilir sosyal normları savunmak için bir sese sahip olacağına dair cesur argümanlar yapılmıştır

İptal Kültürü uygulamasının yaygınlaşması, her zaman siyasi aktivizmin bir biçimi olarak görülen, tüketici boykot taktiğine benzer şekilde, etik dışı olarak algılanan markalara ve işletmelere verilen desteğin geri çekilmesiyle benzerlik gösterir. (Lightfoot 2019). İptal kültürü, şu anda sosyal medyayı kullanıyor olsa da, kamu platformlarına erişimin sınırlandırılması, itibarın bozulması ve kariyerin sona ermesi yasal işlemlerin başlatılmasına kadar değişen derecelerde yaptırım uygulamak amacıyla desteğini geri çeker.

İptal kültürünün kullanılmasından kaynaklanan bu sonuçlar genellikle toplumda bölünmeler yaratmakla suçlanmıştır. Büyük bir grup insan tarafından yapılan bu suçlamalar, iptal kültürünün toplumda 'biz onlara karşı' tipi bir oluşumun daha da şiddet etmesine yardımcı olduğunu savunur. Siyasi ve kültürel bir yorumcu olan David Brooks (2019) tarafından tanınan ikili bir kabile zihniyeti, insanlar tarafından ikili konum benimsenmesine yol açtı. Bu ikili pozisyonlar bir kez benimsediğinde, insanlar zaten kişisel olmayan sorunları tartışıyorlar.

Bunun, karmaşık insan eylemlerini basit bir iyiliğe karşı kötülüğe indirgediği iddia edilmiştir. Bu, iptal kültürünü eleştirenlerin sıklıkla öne sürdüğü temel bir argümandır.

Bu iyi ve kötü yaratıklar, iptal kültürü hakkındaki genel tartışmayı etkiler. Bu yaratım, bir yandan topluluklar içinde paylaşılan duyguların sorumluluğunu göstermek için yaptığı çalışmalardan dolayı bir grup hayran yarattı, diğer yandan ise açık tartışmanın iptali ve varsayılan ölümü kültürünü kınayan ciddi manifestolar ve sert hicivler yarattı. Haber merkezlerinde, siyasi forumlarda, iş merkezlerinde ve akademide ifade özgürlüğü ve hoşgörü ile böylesine iyi ve kötü bir ahlak pusulasının oluşturulması, kamu görevlilerinin, ünlülerin, yazarların, gazetecilerin ve akademisyenlerin davranışlarının her zamankinden daha sık ön plana çıkmasını sağlamıştır.

Bu, bireyleri, özellikle toplumda güç ve etkiye sahip olanların, belirli bir grup insan tarafından kabul edilemez olarak algılanan davranışları düşünmeye zorlar. Kabul edilemez davranışların bu şekilde vurgulanması, iptal kültürünün eleştirilerini rahatsız ediyor gibi görünür. Misham (2020), bir orta çağ ahlak oyununda olduğu gibi, daha geniş bir izleyici kitlesini eğitmek için sadece bireysel kusurları vurgulamanın zamanının geçtiğini savundu. Güçlü çevrimiçi etkileyicilerin kusurlarını vurgulamak, genellikle iptal kültürünü eleştirenlerin, iptal fikrini benimseyenlerin, toplum için kötü sonuçları savunarak, sadece özür dilemek ve vazgeçmekten daha fazlasını aradıklarını iddia etmelerine yol açmıştır.

Engel (2020) gibi yorumcuların toplumdaki iptal kültürünün etkilerini, etkisini, kapsamını ve yayılmasını görmekten kaçınmaları, doğru ve yanlışın açıkça ahlaki merceğidir. Böyle bir merceğin, iptal kültürünün gerçekte ne olduğuna dair gerçek bir tablo ortaya koymadığı ileri sürülmektedir. Engels'in iptal kültürü aracılığıyla en iyi izlemeyi savunduğu mercek, onu olumlu ya da olumsuz olarak değil, başka bir şey olarak gören merceğidir: İktidarın çalışma biçiminde yeni bir gelişme - sosyal medyanın getirdiği bir gelişmedir.

Ancak, iptal kültürü lehine ve aleyhine olan argümanların yoğunluğuna dikkat çekmek, bu ahlaki merceğin görmezden gelinmesini zorlaştırmıştır. Norris'e (2020)

göre, bu iptal kültürünü destekleyenler için, bu tür mercekler aracılığıyla, iptal kültürü stratejisi, yasal tazminat veya kamusal özür elde edemeyen mağdurlar tarafından sosyal adalete ulaşmak için etkili bir araç olarak gerekçelendirilmiştir. Örnekler arasında, tekrar tekrar cinsel tacizde bulunduğu iddia edilen güçlü kişilere yönelik MeToo boykotları, ırkçı ders kitaplarının yazarlarına karşı Black Lives Matter aktivistleri, renkli topluluklarda ölümcül polis şiddeti vakaları ve tüketici ürünleri satmak için kullanılan ırksal klişeler sayılabilir.

Ayrıca bazı yorumcular insanlığın nasıl ilerlediği gibi temel noktaya odaklanmışlardır. Bir tür daha adil toplumdur. Belki de bu adalet arayışı, bu medeniyeti ileriye taşıyabilecek şeydir. Örneğin, Brooks (2019) toplumun normları her zaman onları çiğneyen zorbaları öldürerek nasıl uyguladığını savunur. Sistemler bozulduğunda, kâunsuz adalet kaba bir adalet olabilir, ancak işi çözmektedir. Bazen, sosyal normlara bağlı kalarak adaleti yöneterek medeniyetin ilerlemesinin tek yolu budur. Ancak Brooks, tarihte pek çok kez belirtildiği gibi adalet arayışının bile bir merhamet niteliği, insani kırılabilirlik bilinci ve kurtuluş yolu aracılığıyla toplumda bölünmeler yaratarak aşılmadığı takdirde barbarlığa dönüşebileceğini iddia etmektedir. Bu nedenle, insanın zayıflığının ve kurtuluş yolunun farkında olması, toplumu iyi ve kötü yaratmanın kasıtlı veya kasıtsız sonuçlarıyla bölmekten kaçınması için önemlidir.

İptal kültürü üzerine çeşitli tartışmalarla ilgili bu ahlaki pusula elbette küreselleşiyor. İptal kültürü Twitter, Facebook ve Youtube gibi sosyal medya sitelerinin gücüyle dünyaya yayılırken izlediği yol ve hareket özgürlüğü, ifade özgürlüğü ve açık tartışma üzerindeki etkisi nedeniyle ağır eleştirilere maruz kaldı. İptal kültürünü eleştirenler genellikle çevrimiçi boykotların tehlikeli seyrinden ve bunların insanların fikirlerini ve fikirlerinin iptal edilme korkusu olmadan açıkça paylaşma yetenekleri üzerindeki etkisinden bahseder.

Lim (2020) iptal kültürünün bir güç oyunu veya kişisel deneyimlerin yaygın olarak tetiklenmesi veya tartışmayı susturmayı amaçlayan bir tür zorbalık biçimi olarak gerçek niyetiyle karşı karşıya olduğunu savundu. Eleştirmenler, internette algılanan bir kalabalığın bu güç oyununun insanları sadece farklı bir görüşe sahip

oldukları için korkuttuğunu ve böylece tartışma olasılığını ortadan kaldırdığını iddia eder. Nakkab (2020) ifade özgürlüğünü ve açık tartışmayı susturarak tek taraflı fikirlerin yankı odasının yaratılmasına nasıl izin verdiğini açıklıyor. Sonuç olarak, yeni bir argüman sunabilen ve konuşmayı teşvik edenler, görüşleri çoğunluktan farklı olduğu için söz konusu yankı odasından reddedilmektedir. Sağlıklı bir tartışmanın önemli bir yönü, tek bir bilgi kaynağına güvenmenin ötesine geçen bir sorunun her iki tarafını da keşfetmek ve anlamaktır. Bu anlama ihtiyacı, bireylerin bir konu üzerinde pozisyon almadan önce konuyu tam olarak anlamalarını zorunlu kılmaktadır.

Bunun için tartışma ihtiyacı ve kişinin görüşünü katı ve sınırsız bir şekilde ifade etme konusunda kendini rahat hissetmesi, açık bir toplumda sağlıklı bir liberal erdem gibi görünebilir. Norris (2020) dikkatsizce başkalarını incitirken veya hiçbir şey söylemezken açık sözlü konuşmanın nasıl sorunlu görülebileceğine dikkat çekmek için daha diplomatik bir strateji olabilir tespitinde bulunmuştur. Nitekim burada iptal kültürünü sınırlamak isteyenlerin de ifade özgürlüğünün temel ilkelerini ihlal ettiğini görüyoruz. İptal kültürünün çevrimiçi tartışmaları susturmayı amaçladığını varsayan güç oyununa rağmen, diğer gruplar genellikle iptal kültürünün bir zamanlar marjinalize edilmiş grupları içerdiğini ve geleneksel olarak onun güç üzerindeki etkisinden bağımsız gerçek bir etkiye sahip olduğunu iddia ettiler (Butler 2018).

Lukianoff and Jonathan Haidt'e (2018) göre, ifade özgürlüğü ile sosyal adalet, iyi ve kötü arasındaki bu güç oyunu sosyal medyadaki iptal kültürü hakkındaki tartışmaları aşırı basitleştirmiş gibi görünür. Elbette dogmatizm ve karmaşık konuların aşırı basitleştirilmesi sosyal medyayı engelliyor. Bununla birlikte, Twitter ve Facebook gibi platformlar, herhangi bir gönderiye özgü metnin kısalığı nedeniyle ideolojik katılığı ve nüans eksikliğini besleyebilir. Ek olarak, gönderilerin yayılma hızı ve çevrimiçi alışverişin genellikle özenli yanıtlarla ne kadar hızlı bir şekilde çakıştığı gerçeği iptal kültürünün dünyanın her yerindeki birçok kişi için kullanımını kolaylaştırır bir rol oynamaktadır.

İptal kültürü üzerine, onu eleştiren veya destekleyen çeşitli gruplar arasındaki tartışma, iptal kültürü içinde yer alan çeşitli olguların amaçlarının açıklamalarına odaklanmaktadır. Mishan (2020) amacın belirli bir yanlışı düzeltmek ve daha büyük

bir güç dengesizliğini düzeltmek mi yoksa sadece toplumda huzursuzluk yaratmak ve kaosa neden olmak mı olduğu konusundaki argümanların, iptal kültüründen kimin bahsettiğine bağlı olduğunu belirtir. Kültürün adaleti sağlamanın bir yolu olarak intikam aradığını savunanlar da var, ancak adaletin kusurlu olduğunu ve çevrimiçi çete iptalinin asıl amacının sadece ünlü bir kişiyi aşağılamanın heyecanını hissetmek olduğunu savunanlar da vardır.

Diğerleri için ise iptal kültürü, bize pek iyi hizmet etmeyen bu “mevcut mekanizmaları” ihbar etmeyi, güvenilmez bir sistemi kınamayı ve daha adil bir sistemi savunmayı amaçlar. İptal kültürünün destekçileri, mevcut sistemlerin güvenilmezliğini kınayarak adalet arayışını savunuyorlar. Bu adalet gündemi için lobicilik yaparken, bir iptal kültürünün etkisini destekleyenler, adalet arayışlarında daha dar olan “hesap verebilirlik kültürü” terimini tercih etme eğilimindedirler.

Bu yeni durum, hızla değişen ahlaki normlara ve sosyal kimliklere karşı kültürel duyarlılığın arttığı bir çağda marjinalleştirilmişler ve güçsüzler için adalettir. Halkın gözünde güçlü isimlerin ayak uydurmaya çalışması, gereksiz suçlara yol açmaması ve bu nedenle sözlerinden ve eylemlerinden sorumlu tutulması gerektiği söylenebilir. Bu perspektiften bakıldığında, iptal kültürünün ırksal veya homofobik hakaretler gibi aşağılayıcı ve saldırgan bir dilin kullanımını eleştirmede, cinsel taciz gibi kabul edilemez güç suistimallerini vurgulamada veya kültürel ödenek uygulamalarına katılımı eleştirmede meşru bir rolü vardır.

Malik (2019) başkalarının zorbalık ve düpedüz utanç olarak adlandırdığı şeyin, iptal kültürünün etkisini benimseyenler tarafından, kimin bir platforma sahip olacağı ve kimin olmayacağına dair devam eden tartışmayı kontrol etmek ve rayından çıkarmak için basit bir savaş olarak tanımlandığını savunur. İyi ya da kötü pusula tartışması yoğunlaştıkça etki birçok şirkete yayıldıkça kitap sözleşmeleri bozulurken yayıncıların ve gazetecilerin rütbesi düşürülürken veya işten çıkarılırken, politikacılar ön plana çıktıkça sert eleştirilere hedef olduğunda halk aydınlarına saldırılmıştır.

Risk, üniversite kampüslerindeki boğucu entelektüel tartışmalar da dahil olmak üzere, sürecin birçok alanda muhaliflerin liberal hoşgörüsünü baltalamasıdır. Bu eylemlerin nihayetinde değerli liberal idealleri baltadığı ileri sürülmektedir.

Liberal bir dünyanın tartışmaya daha açık olması ve ifade özgürlüğünü desteklemesi gerektiğinden, iptal kültürünün eleştirmenleri, iptal kültürünün neden bu kadar yaygın hale geldiği konusunda genellikle liberalleri suçlamak için kullanılır. Peki liberal dünyanın tüm bunlarla ne ilgisi var? Bazı eleştirmenler, klasik liberalizmin tarihsel zayıflığının, muğlak anlamlar verme ve kör edici ahlaki kesinlik gerektiren meseleleri bile geciktirme eğilimi olduğunu ileri sürmüşlerdir. Son yıllarda, liberallerin sosyal medyada, siyasette ve gazete sütunlarında, özellikle de ifade özgürlüğünü susturmak için iptal kültürünü kullanan siyasi solda olduğu iddia edilen varlığı hakkında bir yorum patlaması olmuştur (Kaas 2020).

Bununla birlikte, liberalizmin tarihsel gücü, genellikle sonunda meydan okumayla yükselmesidir. Harris (2020) göreciliği mutlakiyetçiliğe tercih eden, teori yerine pratiği tercih eden, ortodoksluğa karşı çelişkili görüşleri teşvik eden ve yeni sıra çelişki ve olumsuzluğu takdir eden bir siyaset felsefesinin çok daha kalıcı olduğunu açıklar. İptal kültürünün yayılmasını ve etkisini açıklamak için birçok bakış açısı olsa da teknolojinin önemli bir rol oynadığı yaygın olarak kabul edilmektedir. Filtre baloncukları ve yankı odaları tarafından sürekli olarak güçlendirilen öfke politikasıyla birlikte, dijital medya aracılığıyla toplu ifade fırsatları genişler. Sosyal medyanın dünyaya yayılan iptal kültürünün erişimini ve hızını artırdığına inanılır (Susaria 2020).

Bunların ve çevrimiçi ifadenin sorunlu biçimlerinin ortaya çıktığı diğer alanların karakteri, özellikle dahil olan bazı etkileşimsel pratiklerin ve dinamiklerin nitel hesapları, dikkate alınmayı hak ediyor. İptal kültürünün sorunlu yönlerini ezici dijital hastalıkların göstergeleri olarak görmek yerine, araştırmacıları daha uzun vadeli çevrimiçi etkileşim türlerine bakmaya teşvik edebilirler. Bu tür katılım biçimleri, belirli siyasi konum türlerini garanti etmez.

Ancak, Twitter gibi platformlarda yaygın olarak kullanılan flaş yargılar karşısında konuların daha derinlemesine araştırılmasına izin verir. İptal kültürü, dijital platformlar aracılığıyla içerik akışının sorunlu olduğu düşünülen eylemlere hızlı, büyük ölçekli yanıtları nasıl kolaylaştırdığını ve genellikle geleneksel olarak marjinalleştirilmiş grupları güçlendirdiğini gösterir. Ancak, aynı zamanda yansıma ve tartışma eksikliğini de vurgular. Güçlü Hollywood yapımcılarının, ırkçı ve cinsiyetçi

komedyenlerin, politikacıların, beyaz üstünlükçülerin ve bilgisiz toplumların çöküşüyle birlikte, iptal kültürü bu on yılda, belki de her şeyden çok, kamusal yaşamın doğal bir parçası olarak görülecektir.

Ayrıca siyasetten uluslararası ilişkilere ve dış politikaya kadar dünyanın her yerindeki sıradan insanlara ve toplumun tüm kesimlerine yayılması, geleceğin toplumunda ne kadar içkin olacağını açıklamaktadır. Diğerleri, sıradan vatandaşların halka açık bir forumda kabul edilemez şeyler söylemesiyle, iptal kültürünün daha "masum" kurbanlara sahip olduğunu iddia ediyor. Genç ve aptalken yaptıkları yorumları yapan sıradan vatandaşlar var. Bu çalışmanın sıklıkla soracağı soru şudur: Boykot, getirdiği her şeye değer mi, yoksa eleştirmenlerin iddia ettiği gibi iptal kültürünün yıkıcı gücü çok mu büyük?

LİTERATÜRDEKİ BOŞLUKLAR

Bilim insanları, ortaya çıkan bu iptal kültürü hakkında fazla bir şey yazmadılar. Diğer birçok alanın aksine, sosyal, ekonomik ve siyasi düzenimizde hayat bulan bir konuya ilişkin literatür çok fazla yoktur. Yerleşik gazete ve dergilerin sütunlarındaki seslerin ve görüşlerin sürekli değişen boyutları, konuyu iptal kültürünün etki ve etkisinin açık bir incelemesinden ziyade ideolojik bir eleştiri haline getirdi. Geleceğin akademisyenleri, haksız iptal kültürünün azaltılmasında Twitter ve Facebook gibi sosyal medya devlerinin rolünü de incelenecektir. Ek olarak, konuşma özgürlüğünün korunmasındaki rolü de yerleşik geleneksel güç sistemleri insanları susturmaya çalışırken geleceğin bilim adamları tarafından araştırılacaktır. Dolayısıyla, sosyal medyanın büyümesi devam ettikçe ve toplumlar tarafından sosyal ve politik olarak kabul edilenlerin değişen dinamikleri arttıkça, kültürün nedenleri ve etkilerine ilişkin çeşitli akademik literatürde her zaman boşluklar olacaktır.

TEORİK AÇIKLAMA

Teoriler, sosyal bilimlerin önemli bir yönüdür. Olguları açıklamak, tahmin etmek ve anlamak ve çoğu durumda mevcut bilgiyi kritik varsayımların sınırları dahilinde sorgulamak ve genişletmek için formüle edilmiştir. Burada önerildiği gibi teorik bir çerçeve, araştırma çalışmamı destekleyebilecek yapı olacaktır. Bu teorik çerçeve, araştırma makalemin konusuyla ilgili kavramların anlaşıldığını ve çalışmayı çeşitli şekillerde güçlendirirken kapsanan daha geniş bilgi alanlarıyla ilgili olduğunu göstermiştir.

Açık bir teorik varsayım ifadesi, konunun eleştirel bir değerlendirmesine izin verir. Teorik çerçeve, araştırma makalesini halihazırda var olan bilgilerle ilişkilendirdi. İlgili teori tarafından yönlendirilen makale, hipotezlerin ve araştırma yöntemlerinin seçimi için bir temel sağlar. Bir araştırma çalışmasının teorik varsayımlarının dile getirilmesi, makaleyi neden ve nasıl sorularına cevap vermeye zorlar. Makalenin, gözlemlenen fenomenin basit bir tanımından bu fenomenin çeşitli yönleri hakkında bir genellemeye kadar entelektüel olarak ilerlemesini sağlar.

Eleştirel teori, güç yapılarını ortaya çıkarmak ve meydan okumak için toplumun ve kültürün yansıtıcı değerlendirmesine ve eleştirisine odaklanan bir sosyal felsefe yaklaşımıdır. Eleştiri işlem için çok önemli çünkü iptal kültürü tartışması farklı açılardan devam eder. Eleştirel teorinin kullanımı, iptal kültürüyle ilgili çeşitli tartışmaların altında yatan güç yapılarını ortaya çıkarmaya yardımcı olur. Çünkü bu teori sıklıkla sosyal sorunların bireysel ve psikolojik faktörlerden ziyade toplumsal yapılar ve kültürel varsayımlar tarafından nasıl etkilendiğini ve yaratıldığını tartışmıştır. Bu da çalışmayı birkaç yönden güçlendirmiştir. Teorik varsayımların açık bir ifadesi, okuyucunun onları eleştirel olarak değerlendirmesine izin verdi. Teorik çerçeve, araştırma makalesini mevcut bilgilere bağladı. İlgili teori tarafından yönlendirilen makale, hipotezlerin ve araştırma yöntemlerinin seçimi için bir temel sağlar.

Bir araştırma çalışmasının teorik hipotezlerini ifade etmek, tezimizin neden ve nasıl sorularını ele almaya zorladı. Tezimizin, gözlemlenen fenomenin basit bir

tanımından onun çeşitli yönleri hakkında bir genellemeye geçmesine entelektüel olarak izin verdi. Bir teoriye sahip olmak, çalışmamızın bu genellemelerin sınırlarını belirlemesine yardımcı oldu. Teorik çerçeve, hangi anahtar değişkenlerin ilgilenilen bir fenomeni etkilediğini gösterir ve bu anahtar değişkenlerin nasıl ve hangi koşullar altında farklılık gösterebileceğini inceleme ihtiyacını vurgular.

Teori, modern toplumlarda insan egemenliğinin çeşitli boyutlarını tanımlayan birçok sosyal hareketle bağlantılı olarak ortaya çıktı. Bununla birlikte, geniş ve dar anlamda, eleştirel bir teori, tahakkümü azaltmayı ve tüm biçimleriyle özgürlüğü artırmayı amaçlayan sosyal soruşturma için tanımlayıcı ve normatif temeller sağlar. Bu, iptal kültürünün belirli boykot yöntemlerini destekleyenlerin tartışmalarından üretmeye çalıştığı şeyin temel bir yönüdür. (Stanford Felsefe Ansiklopedisi 2020).

Eleştirel teori her zaman bugünün dünyasındaki sosyal uygulamaları ve baskıcı kurumları eleştirmeye ve evrensel adalet ilkelerine cevap veren fikir ve uygulamaları teşvik ederek özgürleşmeyi ilerletmeye çalışmıştır. İptal kültürünü eleştirenler bunun ifade özgürlüğünü ve açık tartışmayı engellediği konusunda ısrar ederken destekçileri amacının, çarpık bir adalet sisteminde azınlıklara ve güçsüzlere karşı sosyal adalet meselelerini ilerletmek olduğuna inanıyor. Ancak gereksiz tartışmaları sınırlamada benzersiz avantajları var. Bu da sadece boykot hedeflerini raydan çıkarmaktır. Farias (2018), böyle bir eleştirinin ulusal toplumları, uluslararası ilişkileri ve ortaya çıkan küresel toplumu değiştirmeyi amaçlaması anlamında nasıl dönüştürücü bir boyuta sahip olduğunu tarihsel sürecin arka planında kalan alternatif fikir ve uygulamalar temelinde açıklar.

Modern eleştirel teori, Frankfurt Okulu'ndaki ikinci kuşak araştırmacılardan, özellikle Jürgen Habermas'ın yanı sıra György Lukács ve Antonio Gramsci'den etkilenmiştir. Habermas'ta eleştirel teori, Alman idealizmindeki teorik köklerinin ötesine geçer ve Amerikan pragmatizmine yaklaşır (Harney 2014). Bu tür çalışmalar aracılığıyla, temel varsayımları ortaya çıkararak ve güç ilişkilerini açıklayarak egemen anlayış biçimlerini istikrarsızlaştırmaya çalışan eleştirel teorinin ana temasına dikkat çekilir. İptal kültürünün boykot ederek ve katılmayı reddederek başarmaya çalıştığı

şeye çok benzer şekilde, zayıflara adalet yapmanın birincil amacı, geleneksel adaletsizlik biçimlerini istikrarsızlaştırmak olmuştur.

İptal Kültürü, adaletin pek de olumlu olmayan tanımlarına meydan okumaya çalıştı. Kurumsallaşmış adaletsizlikler, azınlıklar ve toplumdaki güçsüzler için adalet sürecini karmaşık hale getirmeye uzun süredir katkıda bulunuyor. Üst anlatılar, rasyonalite ve evrensel gerçekler gibi modernist dönem yapılarına meydan okumak için kültürel kimliklerin parçalanmasını analiz etmeye odaklanan postmodern eleştirel teori, toplumsal sorunları siyasallaştırırken, toplumu siyasetle kutuplaştıran bir boykot için cevaplar aranabilir. Söz konusu cevaplar iptal kültüründeki konumunuza bağlıdır. Tüm disiplinlerden çeşitli tartışmaları incelemek, çalışmanın toplumdaki iptal kültürünün etkisini daha net bir şekilde kavranmasını sağlar. Eleştirel teori bu çalışmada yararlıdır. Çünkü her zaman disiplin sınırlarını aşmaya, salt analitik biçimlere karşı diyalektik bir akıl yürütme biçimi olmaya ve eleştirel aklın gerçek politik özgürlüğü serbest bırakabileceği araçların merkeziliğini korumaya çalışır (Stanford Ansiklopedisi).

İptal Kültürü, adaletsiz adalet sistemleri ve siyasi ve kültürel baskı ile boğuşurken, eleştirel teori nedenleri açıklamaya yardımcı olur ve toplumun çeşitli yönlerinin analizine ilişkin daha derin bir anlayış sağlar. Fuchs'un (4: 2016) işaret ettiği gibi eleştirel teori, politik ekonomi, tahakküm, sömürü ve ideolojileri analiz ederek toplumu diyalektik olarak analiz eden bir yaklaşım olarak, bir kültür ihtiyacını başlatan eleştirel olarak farklı yapıları inceleme fırsatı sunar. Hafızayla ve hatta eleştirel teoriyle ilgili bir sorun, egemen olmayan bir toplumun gerekli olduğuna karar vermek için normatif bir yaklaşım olduğu için dünya çapında geliyor ve popülerlik kazanıyor. Böyle bir toplumu inşa etmek isteyen siyasi mücadelelere ışık tutmak ister.

Eleştirel teorinin neyi açıklamaya çalıştığına dair çeşitli analizler yoluyla, bir kavram olarak hangi teorinin, tarihsel özgüllüğü içinde, bir bütün olarak toplumu (yani belirli bir zamanda nasıl yapılandırıldığı) ve coğrafyayı kabul etmesi gerektiği konusunda net bir anlayış kazanılabilir.

Ekonomi, sosyoloji, tarih, siyaset bilimi, antropoloji ve psikoloji dahil olmak üzere tüm büyük bilim dallarının parçası olduğu sosyal bilimlere entegre ederek toplum

anlayışını geliştirir. Bu geniş analiz, iptal kültürünü tüm açılardan anlamamıza ve araştırma hipotezimizi gerçekten çözmemize yardımcı oluyor. Bir kişinin güç yapılarını ve toplumsal hiyerarşileri analiz etmesi yeterli değildir. Yalnızca dengesizliği ve eşitsizliği tanınması yeterlidir; Eleştirel teörinin pedagojisi, çalışmamızın mevcut bir statükoya meydan okumak için yetkilendirmesine, öğrenmesine ve yansıtmasına ve özellikle bu düşünceye göre hareket etmesine izin verir.

ARAŞTIRMA TASARIMI VE METODOLOJİSİ

İkincil verilerin analizi metodolojik avantajlar sunar ve yeni bilgi üreterek bu makaleye önemli ölçüde katkıda bulunabilir. Tezde kullanılan ikincil veriler, konunun daha geniş bir şekilde anlaşılmasını amaçlamaktadır. Bu yöntemin genel amacı diğerleriyle aynıdır. Konuyla ilgili mevcut literatürün çeşitliliğine katkıda bulunmak ve böylece alternatif bir bakış açısı sunmaktır. Bu araştırma vakasında, ilgili alanlardaki uzmanların önceki ve güncel çalışmaları incelenerek kapsamlı bir literatür taraması yapılmıştır.

İptal kültürü, ifade özgürlüğü ve sosyal kimliklerimizin sosyal davranışlarımız üzerindeki etkisi gibi son araştırmalar ve bulgular tespit edildi ve gözden geçirildi. Veri toplama yöntemi, önemli soruları sormamıza ve cevaplamamıza izin verir. Örneğin, ilişkilerin boylamsal doğasını anlamak, grup farklılıklarını, zaman içindeki eğilimleri anlamak ve dergilerden, kitaplardan, gazetelerden, YouTube'dan ve diğer ikincil verilerden makalenin ana konusu etrafında merkezlenmiş yeni ve ortaya çıkan tartışmaları keşfetmek mevcuttur.

Tezde kullanılan içerik analizi yöntemi, çalışmanın incelenen ana kavramın araştırmadaki varlığını ortaya çıkmasına yardımcı olmuştur. Yöntem, çalışmaya İptal kültürü teriminin varlığını, anlamlarını ve ilişkilerini analiz etmede yardımcı oldu. Bu tür boykot kültürünün sosyal medyada yayılması, ifade özgürlüğü ve açık tartışma konusundaki argümanları ve sosyal adalet için bir araç olarak kullanılması akademik çevrelerde daha az ilgi gördü. Bu nedenle çalışma, sosyal medyadaki yaygın kullanımı ve yaygınlığı ile bağlantılı olarak iptal kültürü kelimelerinden çalışmanın altında yatan temel kavramları araştırmak ve bu kelimelerin anlamlarını çıkarmak için içerik analizini tercih edilen bir seçenek olarak bulmuştur.

Çalışmanın hipotezinde ifade edilen konuya hakim olan argümanları daha iyi anlamak için tez, bu tür ilişkilerin varlığını bulmaya odaklanmaktadır. Özellikle, bu boykot kültürünü kullanan vaka çalışmaları, siyasi yelpazenin geniş bir perspektifini incelemiştir. Liberal demokrasilerde yaygın olan bir kavram olarak siyasi solu, siyasi sağı ilgilendiren durumlar incelenmiştir.

Ayrıca yöntem, liberal demokratik toplumdaki diğer grupların boykot yöntemini nasıl kullandıklarının araştırılmasına yardımcı oldu. Liberal demokrasilerde sıklıkla bulunan güçlü lobi grupları gibi bu tür gruplar tespit edilmiş ve bununla ilgili olarak incelenmiştir. Tartışılan konuya hakim olan tartışmaları geliştirmek için demokratik olmayan toplumlar ve boykot yönteminin kullanımı da incelenmiştir. Tartışılan konunun aynı derecede yaygın olduğu otoriter Çin örneği de araştırılmıştır.

BÖLÜM İÇERİĞİ

Çalışma beş bölüm halinde düzenlenmiştir. Giriş, araştırma konusuna ve temel içeriğe bir giriş sağladı. Giriş bölümünde problem ifadesi, çalışma hedefleri, araştırma soruları, çalışma gerekçesi ve literatür taraması tartışılmıştır. Teorik yönelim ve kullanılan çalışma metodolojisi de geniş çapta tartışılmaktadır. Bu çalışmanın ilk bölümünde konu ile ilgili literatür taraması yapılmıştır. Konuyu etkileyen çeşitli tartışmalar bu bölümde tartışılmakta ve gözden geçirilmektedir. Bu bölüm, iptal kültürü hakkındaki tartışmaları etkileyen birçok argümanın kapsamını incelemektedir. Bu bölüm ayrıca çeşitli yazarların, araştırmacıların, siyasi liderlerin ve diğer yetkililerin, farklı insanların iptal kültürünü nasıl anladıklarına ilişkin iddialarını ve görüşlerini nasıl belirlediklerini de araştırır.

İkinci bölüm, belirli sosyal ihlaller için bir sonuç veya yaptırım elde etmek için iptal kültürünü kullanan farklı insanları incelemektedir. Ayrıca, mevcut durumu ve farklı insanların iptal kültürünü nasıl kullandıklarının ardındaki sürtüşmeleri eleştirel bir şekilde analiz eder. Bu kullanımların nasıl farklı tepkiler ürettiğini inceler. Kullanıma yön veren ve iptal kültürünü kimin kullanacağına dair fikir veren farklı fikirler, ideolojiler ve bakış açıları değerlendirilir. Son olarak, iptal kültürünün değişen kullanımlarını ve değişen tepkilerini açıklayan çeşitli durumlar araştırılmıştır.

Tezimizin dördüncü bölümünde iptal kültürünün etkinliği incelenmiştir. Çeşitli tartışmaların neyin etkili olup neyin olmadığını nasıl açıkladığına bakıldı. Bu bölüm, çeşitli tartışmaların iptal kültürünün etkililiğini veya etkisizliğini nasıl sunduğunu incelemektedir. Bu etkililiği veya etkisizliği açıklayan çeşitli durumlar da incelenmiştir.

Beşinci bölüm, çalışmamızın sonuç bölümüdür. Bu bölüm, tartışılan konuların kısa bir özetini, tezimizi bilgilendiren çeşitli tartışmaların sonuçlarını ve daha fazla çalışma için önerilerini sunar. Sorunun gelecekteki etkisini belirlemek ve tahmin etmek için mevcut argümanların eleştirel bir analizi sağlanırken, kurtarma kültürünün artıları ve eksileri hakkında net bir fikir sağlanır.

BİRİNCİ BÖLÜM

İPTAL KÜLTÜRÜNÜN LİTERATÜR İNCELEMESİ

İnsanlar, insanlık tarihinin büyük bir bölümünde birbirlerinin görüşlerini tartışmışlardır. Ancak internet, özellikle de sosyal medya, bu tür etkileşimlerin nasıl, ne zaman ve nerede gerçekleştiğini değiştiriyor. İnternete girip eylemleri veya sözleri için başkalarına meydan okuyabilen insan sayısı çok fazla ve grupları bir araya getirerek popüler mücadeleye katılmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. İptal kültürüyle ilgili tartışmalar siyasette ve ötesinde alevleniyor. Ünlülerden politikacılara kadar birçok kişi bu konuda konuşmuştur.

İptal kültürü de halk arasında bir fenomen ve kutuplaştırıcı bir konu haline geliyor. Pew Araştırma Merkezi'nin (2021) yaptığı bir araştırmaya göre, onu eylemlerinden sorumlu tutanlar olduğu gibi, bunun bir çete zihniyeti olduğunu düşünenler de var. İptal kültürünün savunucuları, bunun insanların çevrimiçi ihlallerine saldırmaya hazır bir grup insandan daha fazlası olduğunu savunuyorlar. Bunun, halkın kabul edilemez görülen davranışlardan insanları sorumlu tutması için yeni bir yol olduğunu savunuyor. Eleştirmenler bu öneriyi reddeder.

İptal kültürünün adalet sistemi mi yoksa zayıfların silahı mı olduğu tartışması sürerken, sosyal medyada, siyasi arenada, siyasette ve medyada sıklıkla kutuplaştırıcı görüşlerle karşılaşyoruz. Bir taraf bunu zehirli ve etkisiz olarak görürken, diğeri sorumluluğu bir zorunluluk olarak görür. Bununla birlikte, iptal kültürü tartışmalı olmaya devam ediyor. Ancak internet çağının büyümesiyle birlikte kesinlikle burada kalıcı olan sosyo-politik bir güç haline gelir.

Sosyal medya ve hashtagler, genel kamuoyunun sorunlar hakkında yorum yapmasına ve farkındalık yaratmasına izin verirken, kamuya mal olmuş kişileri söylemeyi veya yapmayı seçtiklerinden sorumlu tutulmaya çağırıyor. İptal kültürü sadece kültür dünyasında mevcut değil, aynı zamanda siyasette de sıcak bir konudur. Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa, Asya ve farklı siyasi görüşlerin susturulduğuna dair çok sayıda iddianın olduğu diğer birçok yerde de büyük bir siyasi savaş sürüyor.

Siyasi bölümdeki muhafazakârlar, bir iptal kültürünün insanları siyasi doğruluk konusunda nasıl susturduğuna dair bir kuşatma zihniyeti yaratmak için kamuoyunu sık sık harekete geçirdi. Belki de dünyadaki herhangi bir liderden daha fazla insanı işten çıkaran Donald Trump ve popülist politikaları, liberal totaliterliği bir iptal kültürü olarak kınadı (Lizza 2020). Çin'in otoriter politikası, dış politikanın etkisini artırmak için Tayvan yada Hong Kong'daki isyanlar gibi Çin karşıtı her şeyi bastırmak için internet kullanıcılarının gücünü kullanır (Fung 2021). Siyasi bölünmenin merkezi, yetkilileri, ünlüleri ve akademisyenleri suçlarken İptal Kültürü aracılığıyla insanları itibarsızlaştırmaya yönelik acımasız bir girişimi kılınır. İlerici bir siyasi kültür, zamanın nasıl geçtiğini ve geçmişteki bazı siyasi pozisyonların, sorumluluk almanın savaşmaya değer olduğunu ve boykotların hala sosyal adalet için mücadele edenler arasında olduğunu nasıl savunduklarını açıklamıştır.

Bu nedenle, çoğunlukla çevrimiçi olan bu boykot yönteminin, Barack Obama ve Donald Trump'ın hemfikir olduğu birkaç şeyden biri olacak kadar yaygın hale gelmesi şaşırtıcı değil. Obama iptal kültürünün aktivizmi temsil ettiği iddialarını reddederken Donald Trump iptal kültürünü totalitarizmin tanımı olarak adlandırır. Liza'nın (2020) gösterdiği gibi ABD'de Obama ve Trump'ın kafasındaki soru da konuyla ilgili çeşitli düşünceleri paylaşıyor. Bu farklı konumlar, kişinin güç, politika ve geleneksel olarak kurulmuş kurumları etkileme yeteneği ile ilgili olarak nerede durduğuna bağlıdır.

Bu pozisyonlar daha sonra çeşitli insanların iptal kültürüne tepkilerini güçlendirir. O halde çok şaşırtıcı soru, bu iptal kültürü müdür? Bu, destekçilerinin iddia ettiği gibi önemli bir sosyal adalet aracı mı yoksa günümüzde sosyal medyanın yükselişi ve büyümesiyle şiddetlenen çete zorbalığının yeni bir vahşi biçimi mi? Bu boykot yöntemi, cep telefonu ve internet olan hemen hemen herkesin erişebileceği şekilde genişledikçe, topluluk kültürü fikri büyüdükçe bu sorunlar giderek daha yaygın hale gelecektir.

Entegrasyonuna farklı pozisyonlar eşlik eder. İptal kültürüyle ilgili konuşmaları etkileyen birkaç tartışma oldu. İlk iddia, bir iptal kültürünün ifade özgürlüğü ve açık tartışma için büyük bir tehdit olduğudur (Menaldo 2020).

Bu görüşün savunucuları, yalnızca bir sosyal medya sorunu olmaktan çok, iptal kültürünün bireylerin konuşma özgürlüğünü baskılayarak gerçek etkileri olduğunu savunuyorlar. İnsanların boykot edilme veya iptal edilme korkusuyla fikirlerini yayınlamaktan korktuklarını, üniversitelerin, profesörlerin, politikacıların ve ünlülerin bir tür politik doğruculuğu benimsemeye zorlandıklarını iddia ediyor. Bu iptal kültürünün insanları siyasi solun bir tür ahlaki davranışına uydurmaya yönelik bir girişim olduğunu savunuyor.

İkinci bir iddia, iptal kültürünün basitçe kritik olduğudur. Bu iddianın savunucuları, sığa dayanamıyorsanız mutfaktan çıkmanızı tavsiye eder. İptal kültürünün, geleneksel adalet sistemlerinin başarısız olduğu yerlerde hesap verebilirliği sağlamaya çalışan bir eleştiri olduğunu savunuyor. Sistemler, mahkemeler ve kurumlar sorunu çözemediğinde, genellikle iptal kültürünün sosyal adalet için mücadele etmeyi amaçlayan bir boykot aracı olduğu tartışılır.

Üçüncü bir iddia, iptal kültürünün bir hukuk veya hükümet politikası meselesi değil, özel bir mesele olduğu ve bu nedenle sivil özgürlükler savunucularını ilgilendirmedir. Ve bu özel bir mesele olduğu için yapabileceğin en iyi şey onunla savaşmanın bir yolunu bulmak. Bu grup, insanların paylaştıkları görüşlerden sorumlu tutulabileceklerine, ancak yalnızca suçları temelinde sorumlu tutulabileceğine inanmaktadır. Buna üçüncü yol denilebilir. Bu, iptal kültürünü belirli bir konu olarak gören ve bu nedenle siyaset üzerindeki etkisini veya toplum üzerindeki etkisini inkâr ederek bir düzeyde ele alınması gereken bir gruptur. İptalin bazen görüntülerin görenleri utandıracak şekilde yapıldığı konusunda hemfikirlerdir. Ancak kültürel boykotların iptallerini ifade özgürlüğünü boğma süreci olarak görmeye yönelik uygunsuz çağrılar da reddediyorlar. Son yıllarda, konuşma özgürlüğü hükümet sansürüne karşı güçlü korumalar kazandığından, eylemin kampüslerde, sosyal medyada, dersliklerde, yazı ve işyerlerinde özel alana kaymış olabileceğini kabul eder.

Dördüncü bir tartışma, karanlık ve abartılı anekdotlar seli değildir. Gitti, iptal edildi, sebepsiz yere reddedildi. Konumları, gerçek olmadıkları, iptalin neden faydalı olabileceği fikrinden etkilenmez. İptal kültürü üzerindeki tartışmalar, bir kullanıcıyı veya kullanıcıyı gerçekten cezalandırmayan bir çete olan sosyal adalet sorunları için

önemsizdir. İptal kültürünün, sözünü ettiği bu çeşitli tartışmalara daha derin bir anlam vermek ve bu yeni boykot yöntemi etrafındaki ana tartışmalara katılmak için yeniden canlandırılacağı sonraki sayfalarda keşfedilecek olan bu dünyadır. Bu serbest bırakma yöntemi giderek daha fazla kullanılmaktadır.

1.1. ÖZGÜR KONUŞMA VE AÇIK TARTIŞMA İDDİASI

Geçtiğimiz birkaç yıl, yaygın bir iptal kültürü hakkında popüler yorumlarda yaygın tartışmalara sahne oldu. Bu argümanlar, bir iptal kültürünün teşvik edilmesinin ifade özgürlüğü ve açık tartışma için büyük bir tehdit olduğunu göstermektedir. İptal kültürünü eleştirirken bu açıdan tartışanlar sıklıkla ifade özgürlüğü konusunu gündeme getiriyorlar. Belirli bir bakış açısına ne kadar katılmasak da, bu bakış açılarının çok önemli olduğu düşünülüyor. Kampüslerin iptalden korktukları için özgür ruhlu öğrencilere sahip olamayacaklarını, profesörlerin iptalden korktukları için bazı fikirleri tartışmadıklarını ve bunun da iptal kültürünün yarattığı bu genel korku atmosferinin ne kadar adaletsiz olduğunu gösterdiğini açıklıyor. Özgür bir toplumda herkes fikir ve kanaatlerini diğerlerinden farklı da olsa ifade etme özgürlüğüne sahip olmalıdır.

İfade özgürlüğü eleştirmenleri, iptal kültürünün sosyal medya platformlarında yaygın olarak görülen bir olaydan esas olarak şimdi büyüyen ve dünya çapında erişimini genişleten hale geldiğine dikkat çekiyor. İptal kültürünün bu gelişiminin muhalifleri dışladığını, akademik özgürlüğü sınırladığını, konformizmi güçlendirdiğini ve güçlü entelektüel tartışmanın içini boşalttığını iddia ettiler (Lizza 2020). Lizza iptal Kültürünün insanları siyasi solun bir tür ahlaki davranışına uydurmaya yönelik bir girişim olduğunu savunuyor. İptal kültürünün, çoğunlukla sosyal medya platformlarında yaygın bir fenomenden, gücünün dünya çapında yayılmasına ve genişlemesine ve ayrıca bir hoşgörüsüzlük kültürünün yayılmasına doğru büyüdüğünü savunuyor.

Toplumun boğuştuğu bu sorunların merkezinde ilerici bir ortodoksinin olduğunu öne sürer. Bu ortodoksluk, muhalif görüşleri ve muhafazakâr sesleri susturarak tehlikeli zamanların önünü açıyor. Suçu kültürel bir perspektiften politik bir perspektife kaydırmak, bugün size iptal kültürünün sadece kültürel bir mesele değil, aynı zamanda politik bir mesele olduğunu göstermektedir. Ayrıca bu eleştirmenler her boykottan sonra saldırılarını yoğunlaştırdılar Trump gibi popülistlere hayat veren, inşa edilen kimlik politikalarıdır.

Zurcher (2021) yürürlükten kaldırılan Greenwald'ın, konuşma sınırlarının iptal kültüründe artan eğilimler tarafından zorlandığını ve ifade özgürlüğünün bu mafya adaleti tarafından tehdit edildiğini nasıl ortaya koyduğuna dikkat çekiyor. Buradaki argüman, liberal medya çevrelerinin ve liberal siyasetin, liberal ortodoksiden sapan herkesin aklına gelen her türlü hayali fanatizmi suçlamakta özgür olduğu aşırı bir kural olduğu algısıdır. İptal kültürü boykotları, kanıtı ihtiyaç duymadan diğer ırkçıları ve kadın düşmanlarını vb. hedef alır. Şantaj sosyal medya devralıyor ve bu oldukça kabuledilebilir olarak görülür.

İptal kültürü üzerine yukarıdaki argüman, iptal kültürü olarak tanımlanan şeyin tamamen yeni bir davranış türü olmadığını, politik söylemimizde başkalarına neyin doğru ve kimin ise doğru olmadığını söyleyen yeni bir dizi aktör olduğunu savunuyor. Levitz (2020) çevrimiçi derginin ikna sürecini bu yılın başlarında başlatan Yascha Mounk gibi yazarların, iptal kültürünün yayılmasını devam eden bir şey olarak nitelendirerek liberal aşırılıkçılıkla nasıl savaşmaya devam ettiğini öne sürüyor. Mounk'un bakış açısından, yukarıda bahsedilen İkna dergisi, kim olursa olsun tüm bireylerin anlamlı bir yaşam sürdüğü özgür bir toplum inşa etmek isteyenler için çevrimiçi bir topluluktur. İkna etmenin sosyal pratiğinin önemine inananlar ve ifade özgürlüğünü savunmaya kararlı olanlar için bir alandır ve bizimle aynı fikirde olmayanları alay etmek veya trollemek yerine ikna etmeye çalışanlar için bir forumdur.

Bir Hill dergisi makalesinde Mihaly (2020) gazeteci Matt Taibbi'nin bu yeni kültürel şifa hareketinin liderlerinin hoşgörü, özgür inceleme ve özgürlükle ilgili geleneksel liberal inançların yerini nasıl çok zehirli ve çekici olmayan fikirlerle değiştirdiğini hararetle tartıştığından bahseder. Dolayısıyla bu durum doğrudan utanç, tehdit ve yıldırmaya yol açar. Buradaki tartışmalar, iptal kültürü kutusundaki insanların siyasi tartışmaları karşıt görüşler yerine, karşıt grupların çıkarlarının peşinde koşmak olarak yorumlamaya başladıkları fikrine odaklanıyor. Taibbi'nin buraya getirdiği ana fikir, haber odasında bir monokültür yaratmanın önemli idealler ve bakış açıları için kör bir nokta oluşturmasıdır.

Silverton (2021) iptal kültürünün bireyleri en temel insani fırsatların - özür ve bağışlamanın - iptal edilmesinden nasıl mahrum bıraktığını tartışır. Kovulan bir kişi, internet çetelerinin etrafını sardığı ve hızlı özürler samimi olmadığı için, eski hayatına veya özür odasına resmi bir dönüş yapamıyor, öfkeyle kurtuluş yolu tıkanıdığı için baskı altında yavaş özürler yapılıyor. konuşma yeniden canlanma olarak görülür ve sorun günler, haftalar hatta yıllar sonra devam eder. Kato (2021) iptal kültürüne tehlikeli ve kötü bir şey olarak atıfta bulunur. Açık tartışmayı ve özgür konuşmayı tehditler ve kamusal utançla değiştirmeye çalışmak korkaklıktır. İnternet mafyasından herkesi ve her şeyi ortadan kaldırma ihtiyacı toplum için tehlikeli bir yol olarak görülür. Kamusal tartışmayı ve toplumun özgürlüğünü bastırmak gibi eylemler yoluyla bu "anti-liberalizmi" yayabilecek bir yoldur.

Buradaki eleştirmenler, sosyal medyanın bir iptal kültürüne yardımcı olmadaki rolünü de şiddetle suçluyor. Herkesin, söylediklerinizi dinleyebilecek potansiyel olarak sonsuz bir sosyal medya kullanıcısı kitlesi vardır. Ve eğer bu takipçiler sinirlenirse, her zamankinden daha hızlı ve daha anlamlı hareket etme gücüne sahipler. Bu platformlar ayrıca kişilerin şeffaf ve kolay bir şekilde gruplar oluşturmalarına da olanak tanır. Gruplardaki bireylerin sesleri, olduklarından daha yüksektir. Bu grupların yeni güçleriyle ne yapacaklarına karar vermek onlara kalmıştır ve harika şeyler yapıyorlar (Haag 2020).

İnternet platformlarının kendilerinin duygu ve tıklanabilirlikte yüksek kazançlar elde etmek için nasıl yapılandırıldığını gösterir. İptaller ve gönderiler bu paradigmaya mükemmel bir şekilde uyar. Bu nedenle başkaları için iptale dönüşecek basit bir ideolojik çatışmayı bulmak ve yaymak kolaydır. Yorumlar anında memnuniyet vericidir ve olumsuz ve aşağılayıcı yorumlar, yorumcuların ahlaki ve entelektüel olarak üstün hissetmelerini sağlar. İptal yasası "mühürlendi" çünkü yorumcuların karşıt görüşleri dikkate almalarını ve kendi tutumlarını eleştirmelerini engellemiştir (Susarla 2020).

Breakey (2021) insanların konuşmalarının yanlış olup olmadığını tartışmak yerine, incinmiş duygulara ilişkin algılara dayalı olarak cezalandırıcı sonuçlar uyguladığımızda endişelerini dile getirdi. Bir tartışmada ahlaki önyargı iddiaları

hemen acil hale gelir ve tartışmanın kendisinden dikkati dağıtır. Örneğin, göçmenlikle ilgili bir tartışmada, bir kişinin diğerini gücendiren bir şey söylediği varsayılır. Ana konunun (göç) tartışılması, ahlaki istismar sorunu (önemsiz veya suç olarak algılanan) çözülene kadar askıya alınacaktır.

Bu bağlamda Clark (2021) daha az politize bir ortamda tartışmalı bir iddianın, esasına ilişkin bir tartışmaya katkı olarak nasıl görülebileceğini açıklar. Ancak mevcut iklimde, aynı iddia sadece ileri geri öfkeli iddialar yaratıyor. Sonuç olarak, talep ne dikkate alınır ne de temyiz edilir. Switzer (2021) gibi yorumculara göre, hiçbir rasyonel insan, önyargının bireyler ve toplum üzerindeki yıkıcı etkilerini görmezden gelemes. Ancak iptal kültüründen sorumlu aktivistler, genellikle hiçbir şeyin olmadığı yerde ön yargı ve ırkçılık ararlar. Hedeflerinin çoğu, zararsız ama tartışmalı bir şekilde farklı bir bakış açısı ifade etmekten suçludur. Bu şekilde, hükümsüzleştiriciler tartışmayı bastırır, liberal toplumun ahlakını öldürür, fikirleri bastırır ve görüşleri normalleştirmeye çalışır. Eleştirmenler, liberal demokrasilerdeki siyasi liderlerin "aşırılıkçıların" yükselişine yol açan bu liberal olmayan zihniyete karşı uygun bir tavır almayı nasıl reddettiklerine sık sık şaşırmıştır.

İptal kültürü artık, saldırgan olarak algılanan şeyleri söyleyen veya yapan insanları veya grupları uyarma, öfkeyi ifade etme ve alenen utandırma sosyal eğilimini tanımlamak için bir terim olarak katılmıştır. Lee-Ng (2020) iptalin gerici doğasının genellikle uzlaşma, büyüme ve öğrenmeye nasıl yer bırakmadığını vurgular. Eleştirmenler, esasen radikal aşırı sol ideolojinin körüklediği hoşgörüsüz bir ortamda, "toplumsal ahlaki pusulanın" keyfi ihlallerinin, geçersiz kılma veya etmeme ikileminde yattığını savunuyorlar. İptal, benzer düşünen bireylerden oluşan bir "topluluk" yaratırken, benzer düşünen bireylerden oluşan grupları tabakalaştırır ve yabancılaştırır — onları ironik ve küçümseyici bir "biz veya bize karşı" ikilisi içinde hapseder. Eleştirmenler, bu ikili dosyaların sonuçlarının toplum için felaket olduğunu söylüyor. İptal kültürü, bu nedenle, dar görüşlülüğü reddeden ve kınayan ancak en ufak bir provokasyonda iptal etmeye hazır aşırılıkçı bir çevrimiçi kalabalık yaratan tekil ve homojen bir düşünce kanonunu şiddetle savunan, doğası gereği ikiyüzlü bir sosyal ortamı beslemek için evrimleşiyor.

Mishan (2020) iptal edenlerin özür ve geri çekmeden daha fazlasını aradığı fikriyle boğuşuyor. Eleştirmenler, gençken söyledikleri, şimdi sahip oldukları fikirler veya temsil ettikleri siyasi ideolojiler için insanları cezalandırmanın bu kadar basit yollarının yozlaşmaya zemin oluşturmaması gerektiğini sıklıkla tartışmışlardır. Mishan ayrıca iptal kültürünün gerçek niyetleri karşısında şaşkına döner. Eleştirmenler, amacın belirli bir yanlışı düzeltmek veya daha büyük bir güç dengesizliğini düzeltmek mi yoksa adaletin istikrarsızlığına bakılmaksızın adaleti sağlamanın bir yolu olarak mi intikam almak olduğunu tartışır. Onların konumu genellikle, iptal kültürünün iyi hizmet etmeyen ve toplumda marjinalleştirilmiş bir topluluk yaratan “mevcut mekanizmaları” ortaya çıkarmaya ve bu güvenilirmez sistemi ortaya çıkarmaya ve daha adil bir sistemi savunmaya çalışıp çalışmadığı olmuştur. İptal sistemi veya kültürü, insanların kendilerini ifade etmelerini ve marjinal bir topluluk yaratıklarını iddia etme yeteneğidir.

Brooks (2019) gibi diğerleri için ideolojik saflık coşkısına ve bir iptal kültüründe makul bir ihlal ölçeğinin kaybolmasına odaklandılar. Yıllar önce tek bir sorunlu gönderi paylaşan ile yerleşik bir cinsel taciz, ırkçı patlamalar ve nefret söylemi olan biri için aynı ceza uygun görülür. Farklı insanlar için ceza olarak bu adaletsizlik, iptal kültürünün kendisinin insanlar için kurmaya çalıştığı adaleti sağlamadığı anlamına gelir. Bu haksız cezanın, saldırganlığın, açık tartışmanın ve ifade özgürlüğünün reddinin doğası, eleştirmenleri iptal kültürünün bir adalet aracından başka bir şey olmadığına inandırdı. Bunun yerine, insanların benzer fikirlere ve bakış açılarına uymasını sağlamayı amaçlayan çevrimiçi bir kamusal utanç aracı olduğunu savunuyor. Diğer eleştirmenler, iptal kültürü tartışmasını bir tür utanç olarak bile görüyorlar. Açık tartışma ve sesin kazanımlarını dengeleyen halka açık bir hakarettir. Velasco (2020), iptal kültürü ile iddia edilen sosyal ve yasal ihlaller için kullanılan tarihi kamusal utanç eylemleri arasında bir analogi kurar. Bu eleştirmenler, birinin iptali kavramının bu tarihi kamusal utanç eylemlerine benzediğini, ancak bu iptal kültürünün daha da kötü olduğunu savunuyorlar.

İptal kültürünün sorunu, tüm karşıt görüşleri susturmasıdır. Bu, tek taraflı görünümlerden oluşan bir yankı odası yaratır. Yeni bir argüman sunabilen ve konuşmayı teşvik edenler, görüşleri çoğunluktan farklı olduğu için söz konusu yankı

odasından reddedilir. Sağlıklı tartışmanın önemli bir yönü, tek bir bilgi kaynağına güvenmenin ötesine geçen bir sorunun her iki tarafını da keşfetmek ve anlamaktır. Bu, bireyleri bir tavır almadan önce bir konuyu tam olarak anlamaya zorlar. (Nakkab 2020) karşıt görüşlerin olmaması nedeniyle bu yaklaşımın ne yazık ki iptal kültüründe eksik olduğunu savunuyor. Karşıt inançlara sahip insanları ortadan kaldırmanın bir başka sorunu da belirli etik, sosyo-ekonomik, ırksal ve cinsiyetçi bakış açılarını susturmasıdır. Farklı geçmişleri ve bakış açılarını anlamak, üretken konuşmayı teşvik eder.

İptal kültürünün ifade özgürlüğünü ve açık tartışmayı engellediğini savunan bu grubu eleştirenler, onu aşırılıkçılığa ve artan siyasi kutuplaşmaya katkıda bulunmakla suçluyor. Örneğin Avrupa'da, Fransız şahsiyetleri, derslerin iptal edilmesinden sonra bir iptal kültürünün yayılmasını kınayan Eğitim Bakanı Jean-Michel Blanquer'e katıldı. Pek çok aydın, muhafazakar Le Figaro gazetesinde Fransız kurumlarının kampüslerde ve üniversitelerde akademik özgürlüğü savunma zamanının geldiğine dair bir bildiriye imza attı. Fransız eleştirmen Pascal Bruckner, mevcut ortamı Fransa ile ABD arasındaki bir "ithalat-ihracat işleminin" sonucu olarak nitelendirdi. 1970'lerin Michel Foucault, Gilles Deleuze ve Jacques Derrida gibi etkili düşünürlerinin çalışmalarına atıfta bulunarak, “Kimlik siyaseti ve ilerici kültür, ifade özgürlüğünü ve açık tartışmayı yok edecektir” öngörüsünde bulunmaktadır (Onishi 2021). Tan'a (2020) göre, Asya'da, sekiz pazarda 8.000'den fazla kişiyi kapsayan Zeno Amaçlı Güç Anketi 2020 Singapur (%89), Malezya (%91) ve Çin'deki (%92) tüketicilerin daha duyarlı olduğunu gösteriyor.

1.2. SOSYAL ADALET VE HESAP VEREBİLİRLİK İDDİASI

İptal kültürü olarak kabul ettiğimiz şey, sadece iptal kültürü hakkında konuşmak yerine yapmamız gereken daha büyük bir resme ve daha büyük bir sohbete sahiptir. Bu gruplar, iptal kültürünün kendisini incelemek yerine, konuşmayı ve onu çevreleyen sorunları yeniden çerçevelemeyi önerir. Bu iddianın savunucuları, birini iptal edip etmeyeceğimizi tartışmak yerine, diğer kişinin neden iptal edildiğine odaklanmamız gerektiğini öne sürüyorlar. Romano'ya (2020) göre bu uygulama, yaygın bir siyasi aktivizm biçimi olan tüketici boykotları gibi etik dışı olarak algılanan markalardan ve işletmelerden gelen desteği ortadan kaldırır. Politik olarak bir şeyi durduramıyorsanız, katılmayı reddedebilirsiniz.

Birçoğu büyük şirketlerin ve güçlü isimlerin pozisyonlarını yalnızca finansal olarak etkilendiklerinde değiştirdiğini iddia ediyor. Küreselleşen bir dünya, günümüz tüketici ekonomisinin her zamankinden daha fazla sınır ötesi olduğu anlamına geliyor ve bu güçlü şirketler, reklamlarında ırkçılık veya nefret söylemi gibi sosyal isimleri ihlal ettiğinde, onları ortadan kaldırmanın en iyi yolu bu bir sonraki seviyeye taşıyarak. Onlara güçlü bir finans desteği sağlamaktır. Onların konumu, Güney Afrika'daki Apartheid'den medeni haklar hareketlerine kadar sosyal adalet meselelerinde boykotlara her zaman nasıl yaklaşıldığıdır. İptal kültürü hiçbir yere gitmedi.

Madlangbayan (2021) iptal kültürünün yakın zamanda kırılmayacağını iddia ediyor. Daha fazla insan sosyal medyada veya siyasi forumlarda iptal kültürü hakkında düşündükçe, net bir konuşma yapma ihtiyacı önemli olacaktır. İptal kültürü sosyal medya platformlarında sıcak bir konu haline geldikçe ve siyasi kimlikler değiştikçe büyük resmi görmemiz gerekiyor. İptal kültürünü bir suçlu ya da mafya zihniyeti olarak görmek yerine sorumluluk almaktan, çevremizdeki dünyada nelerin değişmesi gerektiğini ve bizi oraya götürmek için nelerin yapılması gerektiğini konuşmalıyız.

İnternet ve sosyal medyadan önce çoğu insan bilgilerini büyük gazeteler ve televizyon ağları gibi düzenleyici kurumlardan aldı. Bu kurumlar, yalan söyleyen, iddiaları doğrulayan ve genellikle neyin tartışılmaya değer olduğuna karar veren

hakemler olarak işlev gördü. Bilgi akışını kontrol etme ve tanıdık terimleri tanımlama yeteneğine sahipti. Hamalın zamanında hakim olan konuşma tarzı, ruhta liberaldi. Ancak aynı zamanda katılımcıların izolasyonu tarafından kesinlikle kısıtlandı. İfade özgürlüğünü geçersiz kılma kültürünü destekleyenler, koruyucu güçlerini kaybederler ve bundan hoşlanmazlar. Bugünün grupları sosyal medyaya özel bir ilgi etrafında toplanabilir ve daha önce hiç olmadığı kadar değişimi yönlendirebilir ve eleştirmenleri rahatsız eden de budur (Malik 2020). Gazete sütunlarına ve lobi gruplarına erişimi olmayan geleneksel olarak güçsüz bireylerin cep telefonları, internet ve boykot vaatleriyle ihtiyaç duydukları değişiklikleri etkileme yetenekleri, ana akım kurumlar tarafından tam olarak dikkate alınmamıştır.

Tabii ki, geleneksel iktidar yapılarının koruyucuları hâlâ vardır. Ancak artık bir zamanlar sahip oldukları güce sahip değiller. Abdo (2018) kamusal söylemin bir zamanlar politik sınıf içinde söylemi kontrol ve organize ettiğini ve artık tamamen özgür olduğunu savunuyor. Ekosistem çok farklı. Özellikle dijital teknolojiler sosyal medyada, daha fazla sese ve daha fazla platforma yol açarak, esasen topluluk önünde konuşmaya girişin önündeki tüm engelleri ortadan kaldırdı. Daha geniş bir ses, argüman ve bakış açısı anlamına gelir. Aynı zamanda daha fazla yanlış bilgi, daha fazla çatışma, daha fazla kafa karışıklığı anlamına gelir. Bu, insanların belirli iddialarda bulunmak veya belirli değerleri savunmak için bir araya geldikleri için patolojikleştirilmemesi veya aşağılanmaması gerektiği anlamına gelir. Sadece kimlik siyasetinin değil, tüm siyasi faaliyetlerin köküdür.

Bu grup, iptal kültürünün toplumları totaliterliğe doğru ittiği iddialarını bir kenara bırakıyor. İptal kültürünü eleştirenlere, nefret söylemi yasalarının yaygın olduğu bir kıtada liberal demokrasinin Avrupa'da nasıl gelişmeyi başardığı ya da Yeni Zelanda'nın totaliter bir rejim olmadan onlarca yıldır 'baş sansürü' nasıl uyguladığı soruluyor. Collins'e (2021) göre, ifade özgürlüğünü bastırmak için bir iptal kültürü olduğunu söyleyen eleştirmenler, ırkçılığı ve savaşı savunmayı düşünenler gibi "ifade özgürlüğü"nin güzel örnekleridir. "İfade Özgürlüğünün" kendilerini suçlayanlardan intikam almak isteyen insanları ve işletmeleri, hükümetleri ve hükümet yetkililerini koruduğunu anlamayı reddediyor. İftira, marjinalleştirme, baskı ve tüketim tüm kategorilerde net kontroller değildir.

Malik (2020), röportaja yeni başlayanlar için tüm bunların ne kadar kişisel olduğunu açıklıyor. İlk kez konuşabilecek kişilere saygı gösterilmemesi, onların ifade özgürlüğünün ihlali olarak görülüyor. Yanlış veya alakasız olduklarını söylemenin yeni yolları, seslerini yeni bulunan bir kitleye ifşa etmekten ziyade bir kalabalığın bağırışması ile karıştırılır. Dünya değişir. Birçok yönden yeterince hızlı değişmediğini belirtmek "kültürü iptal etmek" değildir.

Yasal olarak Zanemvula Kizito Gatyeni Mda olan Zakes Mda, Güney Afrikalı bir romancı, şair ve oyun yazarıdır. Güney Afrika'da yükselen iptal kültürü ve sosyal medyada ırkçı markaları ve bireyleri boykot etme arzusunun ortasında, sadece bir hesap verebilirlik kültürü olduğunu savundu. Kıta genelinde hesap verebilirlik ihtiyacına dair birçok bakış açısının eklenmesidir. Sonuçta, birisi tartışmalı fikirleri yada görüşleri paylaştığında belirli bir yanıt almak şaşırtıcı olmamalıdır (Zeyman 2021). İptal kültürü, adalet sistemi çöktüğünde marjinalleştirilmiş insanların sorumlu tutulmasına izin verir. #metoo hareketi, sayısız kadına, suçlamaların duyulabileceği ve ele alınabileceği bir forumda sayısız tacizciyle konuşma fırsatı verdi. Yetersiz mahkemelerin ve insan kaynakları departmanlarının başarısız olduğu yerde, yeni bir taktik başarılı olur: Kadınların sosyal medyada tacize ilişkin kamusal söylemi, erkekleri işten çıkaran ve itibarlarını zedeleyen kamuoyunda kınamalara yol açar (Tidwell & Falinsky 2020).

Luu'ya (2019) göre, bu grubun diğer destekçileri, sorunlu davranış ifadesinin, üyelerin "bazılarıyla aynı fikirde oldukları" belirli davranışlar için ortak bir nefret ifade ettiklerinde ortaya çıktığını iddia etmişlerdir. Bir topluluğun bağlantıları ve kolektif, geliştirdiği dili bir kamu ahlakı ve bir yaşam etiği geliştirmek için kullanır. Kamuoyu itirazları her zaman bir topluluğun duymak istediği şey değildir. Elbette hoş değil ama aynı değerlerin tartışılması, yaratılması, paylaşılması ve gruba ait olan herkes tarafından desteklenmesi için söylenmesi gereken budur.

Özet olarak, "ifade özgürlüğü" ve "liberal değerler" için çağrıda bulunarak, söz konusu kişinin konuşma hakkına sahip olduğunu ve bu konuşmayı New York Times gibi belirli platformlarda halktan korkmadan yayınlama hakkını ise reddediyor. Ancak Cook'a (2020) göre neredeyse herkes, örneğin nefret söylemi kullanan bazı

konusmacıların listelerde bir sütunu hak etmediği konusunda hemfikirdir. Aslında, eleştirmenlerin endişelerine rağmen, kanıtlar bu eleştirmenlerin bazılarının kültürel iptalde kendi katkılarını artırdığını gösteriyor. Örneğin, diğerleri İsrail'i eleştirdiğinde, iptal kültürünün olağan eleştirmenleri birdenbire çifte standartlarını açığa vurarak ifade özgürlüğüne düşmanca dönüşüyor. Tartışma asla iptal kültürüyle ilgili değil, bu yeni gücün kimde olduğuyla ilgilidir. Herhangi birinin sert ve hatta saldırgan bir şekilde konuşmasına izin vermek yerine, genellikle ifade özgürlüğü düşmanı olarak nitelendirdiği kişilerin taktiklerini tercih eder.

Cook (2020) eski İşçi Partisi lideri Jeremy Corbyn ve destekçilerinin, gazetelerde kapsamlı bir şekilde yazan ve aynı zamanda “iptal” ile ilgili kültürel eleştirilerin ön saflarında yer alan kişiler tarafından, genellikle herhangi bir kanıt olmaksızın, Yahudi aleyhtarı olarak nasıl enfekte olduklarını merak eder. Bu insanlar Corbyn'i İsrail hükümeti hakkındaki görüşlerinden dolayı kınadı. İfade özgürlüğü ve açık tartışma adı altında iptal kültürünün eleştirisine de öncülük etti. Buradaki gerçek tartışma, ifade özgürlüğü ilkesiyle ilgili değil, sınırlarını nasıl çizdiğimize dair çok daha gri bir sorudur. Ne tür konuşmalar ahlaki olarak yasaklanmalıdır? Büyük platformlardan ne tür hoparlörler hariç tutulmalıdır? Bir kişi için bir platform sağlamak, diğerlerinin kendilerini özgürce ifade etmelerini zorlaştırabilir ve bu standartların ihlaline karşı toplumsal olarak haklı tepkiler, örneğin kamusal utanç veya işten çıkarma gibi hangi sosyal yaptırımlar olabilir? (Beauchamp 2021).

1.3. ÜÇÜNCÜ YOL İDDİASI

Burada iptal kültürü, ifade özgürlüğü, kimlik siyaseti vb. konularla ilgili mevcut çatışmaların normal olduğunu söyledi. Nwanevu, Atinalılar gibi, bu tür gerilimleri asla kontrol edemediklerini ve kısmen bu nedenle, demokrasilerinin sosyal dışlanma ve aşiretçiliğe karşı aynı tanıdık mücadelelere sahip olduklarını belirtti. Tıpkı bugünün demokratik ideallerinin çatıştığı gibi. Bu nedenle, iptal kültürünü bir hukuk ya da hükümet politikası meselesi olarak değil, özel bir mesele olarak sunmak, bu haliyle liberal bir ideoloji değildir. İnsanların yapabileceği en iyi şey, onunla savaşmanın bir yolunu bulmaktır ve bu özel bir mesele olduğu için, insanların paylaştıkları fikirlerden sorumlu tutabileceğine inanıyor. Ama bunun iyi bir nedeni var çünkü kişiyi değil, yapılan hatayı cezalandıran bir tavır. Konuşmamız her zamankinden daha özgür ve daha demokratik hale geliyor. Ve bu, daha önce hiç bu ölçekte gerçekten üstlenmediğimiz bir meydan okumadır. Mevcut türbülans, herhangi bir demokratik kültürün kalbinde bir çelişkiyle boğuşan bir toplumun en son örneğidir. Açık bir iletişim ortamı olmadan çalışamaz, ancak bu ortam, açılması nedeniyle sistemi içeriden zayıflatabilecek her türlü iç baskıya açıktır. Aslında sohbette birbirimizi görüyoruz. Başka bir deyişle, kamusal tartışmayı yeniden ayarlamak gerçek bir şeyle sonuçlandı.

Yukarıda ifade edilen tarzdaki öfkeli insanlara güç verildiğinde gerçek bir ihtiyaç karşılandığı için genellikle argümanlarını yumuşatırlar (Fairbanks 2020). Bu iddiayı ortaya atan birçok yorumcu, iptal kültürünün ciddiyeti ile boğuşmaktadır. Ayrıca, bunun bir sosyal adalet ve hesap verebilirlik aracı olduğunu kabul ederken, bunun ifade özgürlüğüne müdahale ettiğini düşünmemişlerdir. Örneğin, Malik (2019) ifade özgürlüğünde mevcut bir kriz efsanesi hakkında iyi bir tartışma sunar. Guardian'ın "Özgür İfade Krizi Efsanesi" başlıklı makalesi, konuşmanın hiçbir zaman bugün olduğundan daha özgür veya daha az halka açık olmadığına dikkat çekiyor. Bugün internete erişimi olan herkes, biraz inceleme ve teknik becerilerle engellenmeden profil oluşturabilir ve yazabilir. Tweet atabilir, blog yazabilir. Çalışmamız, bu özgür konuşma balonu krizinin yaratılmasının iki farklı bileşeni olduğunu savundu: karşı çıkma özgürlüğü ve tüm konuşmaların özgür olması gerektiği

fikridir. Makale, bu efsanenin neden insanları saldırılara cevap verme hakkından vazgeçmek ile, ırkçılık ve önyargıdan kurtulmak ila, iyi insanlara şantaj yapmakla ve kötülere yer açmakla suçlamak için yaratıldığını açıklamaya devam ediyor. Daha büyük hedefleri var. Ancak insanlar tüm bunlara katılmayı reddedebilir.

Bu tür itirazlara karşı dokunulmazlık, daha sonra tam bir hoşgörü için güçten vazgeçmeyi reddetmeyi beraberinde getirebilir. Bildiğimiz şey, tam bir tolerans olmadığıdır. Yine de Williams'a (2020) göre hoşgürsüzlüğü mantıksal olarak tolere etmek zor bir iştir. Aynı zamanda, saf ifade özgürlüğü diye bir şey yoktur. Belirli fikirleri ifade etmek, başkalarının onurunu ve özgürlüğünü zorunlu olarak ihlal eder. Kısmen, durdurulamaz bir gücün imkânsız önermeleri onaylayabilir, ancak onları çözemeyen hareketsiz bir nesneyle karşılaştığı bir konuşma başarısızlığıdır. Temelde insanların başarısızlığıdır. Her iki tarafta da bir özeti arkasında sıraya girmeden önce dikkatlice düşünmeliyiz. Hayati öneme sahip olsa da, fikir birliği her zaman zor olacak ve nadiren aynı fikirde olacağız. Ancak iptal kültürü tartışmasının her iki tarafında da çizgiyi çekecek bir yer olmalıdır.

1.4. REDDETME İDDİASI

Reddetme iddiası, iptal kültürünün sadece bir dizi abartılı anekdot olduğunu, düşünmeye ya da tartışmaya değer bir şey olmadığını savunur. Bu taraf, iptal kültürünün varlığını, yayılmasını veya etkinliğini reddeder. Konumları, iptal edilen kültürün gerçek olmadığı fikrinden etkilenir. Çünkü İptal Edilenler hayatlarını sorunsuz yaşarlar. Popüler tartışmaların gerçekte var olmayan bir iptal kültürünü - sosyal adalet sorunlarına etkili bir çözüm olmaksızın çevrimiçi bir mafya tarafından dedikodu veya sosyal medya tarafından birleştirilen bireysel cezalandırmayı - açıklamakta nasıl mücadele ettiğini öne sürer.

İptal kültürünü inkâr edenler, sosyal medyanın uzun süredir ortalıkta dolaşan bir şeye yeni bir isim verdiğini iddia etti. Ancak etkileri, bireyler veya ülkeler üzerindeki diğer boykotlardan tartışmalı olarak daha zayıftır. İptal edilen görüşler, fikirler ve görüşler için meydan okuyanların çoğu, fiilen devam eden iş başarısını deneyimlemeye devam ediyor. Nadiren bir işin kaybedilmesi durumunda bile, çoğu zaman buna hiç ihtiyaç duymazlar. Bazı durumlarda, rüşvet markalarının bir parçasıdır ve artan kârlılıklarına fayda sağlayan yeni bir omurgadır (Manavis 2020).

Diğer inkârcılar için, iptal kültürü ve onun aşırı basitleştirilmesinden bahsetmenin yanlış bir tarafı var. Terim o kadar çok bağlamda kullanılıyor ki artık bir anlam ifade etmiyor ve neyin yanlış gittiğine ve bunu yapanlardan nasıl hesap sorulacağına dair ayrıntılı bir tartışmayı engelliyor. Örneğin, İsrail hükümetini eleştirmek ifade özgürlüğü mü? Ya da İslamofobi gibi bir fobi türü neden diğer fobilerden daha fazla tolere edilebilir? Hagi (2009) iptal kültürünün bir sorun olduğuna inananların ve sözde sessizlik etkisinden bahsedenlerin mutlaka azınlıkların ve ezilenlerin seslerine atıfta bulunmadıklarını savunur. Bu güçlü insanlar, bir durumda azınlıkları susturmayı ve sonra başka bir durumda ifade özgürlüğü için savaşmayı tercih ediyor. Buradaki tartışma, şikâyetlerinin hiçbir zaman özgür konuşma ve herkes için açık tartışma ile ilgili olmadığı, sadece kendileri için ifade özgürlüğü isteyen bir grup güçlü insan hakkında - başkası için değil - ve bunun nedeni olduğu için uzun süredir devam eden görüşün altını çiziyor gibi görünüyor. İnternet çağı geliştikçe,

sıradan insanların elinde giderek daha fazla güç ortaya çıkıyor, geleneksel güç gözlemcilerini endişelendiriyor.

Linly (2021) gibi bazıları için, tıkaç, iptal kültürü dedikleri şeyin, büyük ölçüde, aslında her bir hakkını kullanmanın sonucu olan hayali şeylerin sonucu olmasıdır. Ünlüler ve benzerlerinin hata yapma ve aceleci muhalif görüşler yapma hakkı olduğu gibi, önemsiz de olmamalı. Sosyal medya kullanıcıları ayrıca boykot, görevden alma ve diğer suçlama tekniklerini talep etmek için ifade ve barışçıl toplanma özgürlüğüne sahiptir. Şirketler ayrıca, çalışanlarına zarar verebilecek ve kârlarını olumsuz yönde etkileyebilecek marka korumasına öncelik verecek şekilde iş yapma hakkına da sahiptir. Sonuç olarak, boykot yöntemi, bu çeşitli talepler bir iptal kültürünü tanımlayacak şey üzerinde üstünlük sağlamak için yarıştıkça giderek daha fazla ülkeye yayılıyor.

İptal kültürünün var olduğu ve içimizde olduğu inkâr edilemez. Sosyal medyanın erişimi arttıkça, insanların değişimi etkilemek, sosyal adalet için mücadele etmek ve kamu görevlilerini ve sakıncalı yasal standartları uygulayanları topluma karşı sorumlu tutmak için bir iptal kültürü kullanma yeteneği de artacaktır. Bu süreçte bazı kişiler haksız yere hedef alınacaktır. Ve her cezada olduğu gibi, sistem tarafından haksız yere cezalandırılanlar da vardır. Sistem önceki geleneksel sistemlerden farklı olabilir. Bu olduğunda, geleneksel iktidar sahipleri bu değişiklikleri yapmakta zorlanacağı ve ifade özgürlüğü eleştirisi geçerli olmayacaktır. Gelecekteki tartışmalar ne olacak? İstediklerini söyleme hakkım olduğu gibi, söylediğine katılmama hakkım da var. İnsanlar kitapları, markaları ve politikacıları boykot edecek. Nasıl insanlar bir hashtag altında örgütlenebiliyorsa, geniş tabanlı partilerin geleneksel siyasetinden uzaklaşan büyüyen bir kimlik siyaseti olacaktır. "İrkçileri ve cinsiyetçileri destekleyen parti budur" gibi şeyler norm haline gelecek ve bu nedenle siyasi manzarada önemli bir rol oynayacaktır. Diğerleri için toplumda kimlik siyaseti şekillenirken "ifade özgürlüğümüz elimizden alınıyor" ilkesi altında daha fazla örgütlenme olacaktır.

Yukarıda ifade edilen tüm bu tartışmaların merkezi noktası, ifade özgürlüğünün her zaman aşıldığı olmalıdır. Özgürlüğün tüm tehlikeleri olmadan özgür bir topluma sahip olamayız. Bu bir paradokstur. Pek çok kişi için, çok uzun

süredir tetikte olan geleneksel güç sahipleri uyum sağlamalıdır. Gözetim çağı sona erdi ve bu, liberalizmin geniş ölçüde açık bir ekosistemde hakimiyet için rekabet eden birçok konuşma tarzından biri olduğu anlamına geliyor. Akademisyenler ve entellektüel yorumcular, iptal kültürü hakkındaki mevcut tartışmamızın liberalizmden uzak olmadığını, doğrudan liberalizmin sınırları içinde gerçekleştiğini savundular. Ve temel olarak, siyasi tartışmanın konusu budur. Fikirler siyasi arenada tek başlarına uçmazlar, belirli bir geçmiş ve çoklu maddi ve toplumsal çıkarlar tarafından şekillendirilen insanlar tarafından geliştirilir. Bu, fikirlerin kendi değerleriyle yok edilemeyeceği veya insanlar sınırlayıcı koşulların ağırlığından kurtulduğunda gerçekten bireysel benliklerin kurtarılamayacağı veya yaratılamayacağı anlamına gelmez.

Günümüz toplumu post-real, post-ırkçı dünya ile boğuşurken, daha birçok iptal olacak. Ve bu, kışkırttığı liberalizme bağlı olmayacaktır. Diğer potansiyel olarak elverişli koşullar arasında, sosyal muhafazakârları ve liberalleri ayıran kimlik politikası meselelerinde kutuplaşmayı derinleştiren sanayi sonrası toplumlardaki kültürel değerlerdeki çağdaş değişimler yer alıyor. Teknoloji yaygın olarak başka bir suçlu olarak görülüyor. Dijital medya aracılığıyla kitlesel ifade olanaklarını genişletiyor ve öfke siyaseti filtre baloncukları ve yankı odaları tarafından sürekli olarak güçlendiriliyor. Sosyal medyanın erişimi arttırdığına ve yüksek profilli iptal kültürünü hızlandırdığına inanılır.

İKİNCİ BÖLÜM

İPTAL KÜLTÜRÜNÜN KULLANIMLARI. İPTAL KÜLTÜRÜ LİBERAL BİR TOTALİTARİZM MİDİR?

Dünya siyasetinin karanlık güçleri: Liberalizm, otokrazi, milliyetçilik, korumacılık, etki alanları, bölgesel revizyonizm Batı'dan kovulduktan on yıllar sonra yeniden ortaya çıkıyor. Çin ve Rusya, demokrasiye hızlı bir geçiş ve liberal bir dünya düzenine destek umudunu kırıyor. Aynı şekilde içeride otoriter sistemlerini güçlendirdiler ve dışarıdaki normları görmezden geldiler. Daha da çarpıcı olanı, Birleşik Krallık'ın Brexit'e oy vermesi ve Donald Trump'ın Birleşik Devletler Başkanı seçilmesiyle birlikte, liberal dünya düzeninin ana patronları kendi sistemlerini baltalamayı seçtiler.

Dünyada uluslararası kurumları ve küreselleşmeyi fırsattan çok ulusal egemenlik ve kimliğe yönelik tehditler olarak gören yeni bir milliyetçi zihniyet ortaya çıkmıştır. Modern liberalizm, dünya politikasının artan karşılıklı bağımlılığa yanıt olarak yeni siyasi entegrasyon seviyeleri gerektirdiğini savunuyor. Ancak siyasi düzen kendiliğinden gelmez ve liberaller, daha liberal demokratik kapitalist devletlerin olduğu bir dünyanın daha barışçıl, müreffeh ve insan haklarına ve ifade özgürlüğüne saygılı olacağını savundular. Bugün liberaller, tarihin liberalizmin zaferiyle sona ermesinin kaçınılmaz olmadığını ancak düzgün bir dünya düzeninin liberal olmasının kaçınılmaz olduğunu varsaymışlardır.

Liberal olmayan güçlerin son zamanlardaki yükselişi ve liberal uluslararası düzenin bariz düşüşü bu düşünce okuluna meydan okuyor gibi görünebilir. Genel olarak, liberalizm, bireylerin onuruna ve özgürlüğüne bağlılığa dayandığı için kalıcı ve evrensel olarak çekici olmaya devam etmektedir. Dünya giderek daha etkileşimli ve çeşitli hale geldikçe liberalizm gerekli olacak hoşgörü fikrini somutlaştırıyor. İdeoloji Batı'da ortaya çıkmasına rağmen, değerleri evrensel hale geldi ve destekçileri Mahatma Gandhi, Mikhail Gorbacov ve Nelson Mandela'yı kapsayacak şekilde genişledi.

Bazı yorumculara göre, liberalizmin uzun süredir devam eden idealleri bugün bir iptal kültürünün saldırısı altındadır. Son zamanlarda bile, siyasi sağdan bazıları

İptal Kültürü Hareketini, liberal medyanın Trump gibi önde gelen imuhafazakârları baltalamaya çalışırken özgür konuşmayı ve açık tartışmayı susturma girişimi olarak nitelendirdi (Zurcher 2020). New York Times köşe yazarı ve siyasi analist Ross Douthat (2020) iptal kültürüyle ilgili temel fikirleri bir araya getirmek için çeşitli tartışmaların nasıl ortaya çıktığını merak ediyor. Yaptığı iddialardan biri, iptal kültürünün her ikisi de temel liberal idealler olan konuşma ve açık tartışma özgürlüğünün kaybıyla karıştırıldığıdır. Görevden alınanların ifade özgürlüklerini kaybetmediklerini çünkü belirli bir iş veya itibar için anayasal bir hak olmadığını savunuyor.

Douthat, liberal bir toplumun, mevcut herhangi bir siyasi sistemden daha açık bir tartışma için bir yol yaratması ve böylece ifade çeşitliliğine izin vermesi gerektiği konusundaki tüm idealleriyle aynı fikirdedir. Bu nedenle, liberal bir şirketin daha yavaş iptal etmesini, kişisel ve profesyoneli ayırmaya daha meyilli olmasını ve ayrıca anlaşmalar yapmakta daha hızlı olmasını beklemek yaygındır.

Sosyal ağların yükselişi ve artan etkisi ile ünü artan bir saldırdır. Bu saldırı, iptal kültürü olarak bilinen farklı bir kültür olarak tanımlanmaya başlanan boykot ve öfke yöntemi olarak anlaşılmaktadır. Her çevreden gelen yoğun eleştirilere rağmen, eleştirmenlerinin iddiası İptal kültürünün liberal totaliterlik olduğuydu. Jacobson (2021) ve Kass (2020) gibi yorumcular, iptal kültürünün, sol ve medya aygıtları tarafından körüklenen ve desteklenen, siyasi doğruluk için insanları susturan ve ifade özgürlüğünü bastıran yeni bir ilerici kültür olarak yanlış temsil edildiğini savunuyorlar. Bu nedenle, boykot yönteminin düşünce polisinin yeniden yaratılmasıyla eşitlenmesi şaşırtıcı değildir.

Bu bölüm bu argümanları inceleyecek ve bunun yerine iptal kültürünün günümüzde cep telefonu ve internet bağlantısı olan herkes tarafından kullanılan bir araç olduğunu gösterecektir. Sadece siyasi solun iptal taleplerini deşifre edecek ve sürekli kimlik siyaseti, milliyetçilik ve siyasetin yükselişi ile şekillenen bir dünyada, sağcı ve otoriter rejimlerin hedeflerine ulaşmak için iptal kültürünü nasıl kullandığını inceleyecektir. Bu bölümdeki vakalar, iptallerin ahlaki gerekçesini tartışmak zorunda

değildir. Bunun yerine iptal kültürünü kullananlar için siyasi bir liderliğin olmadığını göstermektedir.

2.1. SOL VE İPTAL KÜLTÜRÜ

İnternet devriminin mevcut çağında sosyal medyanın büyümesi, iptal kültürünün erişimi ve büyümesi üzerinde büyük bir etkiye sahipti. Yakın geçmişte birçok kişi çevrimiçi iptal kültürünün gücüyle karşılaştı. Bir toplumda belirli insan grupları tarafından gözlemlenen mevcut sosyal normlara aykırı olduğu düşünülen davranışlar nedeniyle insanlar elenmiştir.

Birçok gazeteci, mevcut sosyal normlara aykırı şeyler söylemek veya yapmak için kendilerini zor bir durumda buldu. New York Times'tan David McNeil, geçmişteki davranışlarının alakasız kısımlarının ortaya çıkmasından sonra diğer medya kuruluşları, okuyucular ve meslektaşları tarafından inceleme altına alındı. David, lise öğrencileri için New York Times sponsorluğundaki bir gezide ırkçı bir hakaret kullandı. Bir öğrencinin, genç bir arkadaşının bu kelimenin videodaki alakasıyla ilgili sorusuna yanıt olarak geldiğini söylediği N kelimesini kullanmasının açığa çıkması, haber odasındaki 100'den fazla meslektaş arasında resmi bir protestoya yol açtı (Folkenflik 2021).

İptal kültürü toplumun her alanına yayılırken akademisyenler de geride kalmadı. Bir akademisyen olan Noah Carl, görevden alınması için yapılan bir kampanyanın ardından Cambridge'deki St Edmund's kolej'ta araştırmacı olarak görevden alındı. Carl, ırk ve göç konusunda sağcı görüşleri ifade eden bir dizi makale yazmıştır (Adams 2019). Mark Ramseyer gibi diğer araştırmacılar da ağır eleştirilere maruz kaldı. Harvard Hukuk Fakültesi Japon Hukuk Araştırmaları Bölümü'nden Profesör Mitsubishi, bir Japon gazetesinde "rahat bir kadın ve bir seks kölesinin hikâyesini" "tamamen kurgu" olarak tanımlayan bir köşe yazısı yazdı. Profesör devasa dilekçelerle karşı karşıya kaldı ve çeşitli aktivistler Mitsubishi'yi boykot çağrısı bile yaptı (Shim 2021).

Ayrıca, akademik bir dergi olan International Review of Law and Economics'te rahat kadınları fahişeler, gerçekten pazarlık yapabilen ve seks işçiliği için yüksek ücretler kazanabilen rasyonel ekonomik aktörler olarak tanımlayan bir makale yayınladı. Profesör Ramseyer, International Journal of Law and Economics'te Koreli

kadınların ve diğer kadınların, bu kadınların kaçırıldıkları ve cinsel köleliğe zorlandıkları yönündeki uzun süredir devam eden görüşe aykırı olduğunu yazıyor (Acevedo 2021). Benzer iptal ve kesinti tehditleri, Fransız üniversitelerini taşıyıcı annelikten İslami aşırılığa kadar değişen konularda en az yedi konferansı iptal etmeye sevk etti. Protestocuların kitaplarının yüzlerce kopyasını alenen yok ettiği Lille Üniversitesi'nde, pek de kışkırtıcı olmayan eski Fransa Cumhurbaşkanı Francois Hollande'ın bile konuşmasına izin verilmiyordu (Ferraresi 2020).

David Starkey, kara köleliğin bir tür "soykırım" olmadığını utanç duyulacak bir şekilde ilan etti. Çünkü aksi takdirde Afrika'da ve başka yerlerde "bu kadar çok siyah" olmazdı iddiasındaydı. Irkçı yorumları ona Lancaster Üniversitesi, Kraliyet Tarih Kurumu, Canterbury Christ Church Üniversitesi ve Cambridge'deki Fitzwilliam Koleji'ndeki akademisyenlik kadrolarına mal oldu. Editörü HarperCollins, çalışmalarını bir daha asla yayınlamama sözü verdi ve hatta eski listesini silmeyi bile düşünüyordu (Flood 2020).

Edebiyat dünyasında en çok hedeflenen yazarlardan bazıları JK Rowling, Jordan Peterson, Jeanine Cummins ve Julie Burchill'dir. Ayrıca adını hiç duymadığımız daha pek çok yazar vardır. Bazıları diğerlerinden daha kötü suçlar işlerken ve hafif sansürden duyarsızlık, kültürel ödenek, kadın düşmanlığı ve ırkçılık suçlamalarına kadar her şeye yol açarken diğerleri iptal edilen kitapların sözleşmelerini gördüler. (Katie Yasası 2021). En çok satan çocuk kitabı yazarı Gillian Philip, bu ay Twitter hesabını #IStandWithJKRowling hashtag'ini içerecek şekilde değiştirdikten sonra yayıncısı tarafından kovuldu. İptal işlemini memnuniyetle karşılayan savaşçılar, JK Rowling'i nefret dolu konuşma kullanmak ve kadın haklarını desteklediği için cinsiyet kimliği dogmasını eleştirmekle suçladı.

Chavura (2020) Avustralya'nın önde gelen siyasi filozoflarından biri olan Holly Lawford-Smith'in, Melbourne Üniversitesi'ndeki yaklaşık 150 meslektaşı tarafından 'aşağılık bir ideolojiyi' teşvik ettiği için açık bir mektupta nasıl hedef alındığını açıklıyor. Lawford-Smith'in "hain ideolojisi", transeksüel hakları hareketinin biyolojik kadınların haklarına ve güvenliğine zarar vereceği iddiasındadır. Singapur'daki Ragavan (2020) etkili Wendy Cheng namı diğer Xixue "çöküşünden"

sonra iptal kültürü meselesinin nasıl bir öncelik haline geldiğini merak etmiştir. Yıllardır Cheng, bazıları yerel basında yer alan rahatsız edici blog yazıları, videolar ve açıklamalar yayınlıyor. Ancak son zamanlarda, sosyal medya kullanıcıları bundan onu sorumlu tutmaya başlamıştır. Sonuç olarak, sosyal medya kullanıcıları tarafından baskı altına alınan marka ortakları, onunla yaptığı anlaşmalardan çekilmiştir.

Patrick (2020) Japonya'nın eski başbakanı ve Tokyo Olimpiyatları düzenleme komitesinin eski başkanı Yoshiro Mori'nin, kadın üyelere konuşma zamanlarını paylaşmalarını önerdiği için Twitter'daki öfke nedeniyle istifa etmek zorunda kalmasının ardından Japonya'daki fırtınaları anlatıyor. Kimlik sorunlarına karşı pek çok kişinin kafasını karıştıran bu tür bir tepki Japonya'da hala oldukça yenidir. Ancak Twitter'da bir iptal ve öfke kültürünün kullanılması, giderek belirli bir grup için kabul edilemez algılanan belirli davranışları düzeltmenin bir yöntemi haline geliyor. Birleşik Krallık'ta Falvey (2021) son yıllarda konuşmacıların tartışmalı olarak kabul edilen görüşlere sahip oldukları için üniversite kampüslerinden yasaklandığı durumların sayısını açıklar. Eski İçişleri Bakanı Amber Rudd, konuşmasından 30 dakika önce Oxford Üniversitesi tarafından görevden alındı. Eski bir milletvekili, Windrush skandalındaki rolü nedeniyle Uluslararası Kadınlar günü etkinliğinden atıldı. Kabine Sekreteri Jacob Rees-Mogg, 2018'de West of England Üniversitesi'nde bir konuşma yapmaya çalışırken sessiz kalma girişimleriyle de karşı karşıya kaldı. Kültür iptalinin etkileri ve etkisi o kadar yaygınlaştı ki, İngiltere Başbakanı Boris Johnson ve Muhafazakâr Parti Partisi, üniversitelerin solcu öğrenciler tarafından susturulanları telafi etmesi gereken bir kültür bastırma operasyonu planladı.

Tüm bu iptal kültürü vakaları ve daha pek çoğu, Batı'dan Asya'ya ve Afrika'ya kadar dünyanın birçok köşesini silip süpürdü ve eşit olmayan eleştiriler ve destek gördü. Doğru ya da yanlış tüm bu kişiler sosyal ağlarda birden fazla istifa ile sert eleştirilere maruz kalmış, bazıları işini kaybetmiş, bazıları da fakültelerini kaybetmiştir. İptal kültürünün sosyal medyada artan kullanımıyla birlikte, eleştirmenler uzun süredir solu eleştirmek için iptal kültürü terimini kullandılar. Ama son zamanlarda özellikle agresif bir şekilde üstünlük kazanıyor. İptal kültürüne karşı entelektüel açıdan eleştirel argüman, genellikle liberallere, tüm fikirlere açıklık ve

kararlı bir ifade özgürlüğü savunması ile tanımlanan, sevgili liberalizm taleplerinin nereye gittiğini soruyor? Şiddetle savunulan fikirler saldırıya uğradığında, liberalizme olan liberal ahlaki ve ideolojik bağlar nereye gitti? Eleştirmenler, eğer gerçekten "tarihin sonuna" ulaşırsa, liberalizmin daha geniş bir tartışma alanı açması ve diğer siyasi sistemlerden daha geniş bir kendini ifade etme yelpazesine izin vermesi gerektiğini sıklıkla tartışmışlardır.

İptal kültürüne karşı eleştirel sesler, sosyal medyanın yaydığı bu boykot karmaşasının tek iyi yanının solun ikiyüzlülüğünü ortaya çıkarma şekli olduğunu savunuyor. Jacobson (2021) ırk, cinsiyet ve din ayrımı gözetmeksizin herkese kabul ve anlayış vaaz eden sözde “hoşgörülü” solun, tarih söz konusu olduğunda nasıl bu kadar hoşgörülü olmadığını açıklıyor. Bu eleştirel tartışmalar, iptal kültürünü, insanları kişisel ve siyasi bağlantılarına dayalı olarak kelimenin tam anlamıyla ve sembolik olarak parçalamaya çalışan zehirli bir duygu olarak gördü. Bu nedenle, sol ideolojide ve iptal kültürüne katılımda gözlemlenen ikiyüzlülüğe ve tutarsızlığa dikkat çekmenin aciliyet ve ihtiyaç olduğunu vurguladı.

Dolayısıyla argüman şöyle devam ediyor. Eğer liberalizmin temel ideallerinden bazıları ifade özgürlüğü ve herkes arasında açık tartışma olsaydı, o zaman bugünün iptal kültürü mevcut olmamalıydı. Politikacılar, yazarlar ve gazeteciler tarafından o kadar sık yayılan muhafazakâr bir görüşü ki, liberal dünya onun aziz ideallerine bağlı kalmayı başaramadı. Bu iptal kültürü algısı liberal bir sorundur ve mevcut “otoriter sol” ve radikal liberal toplumlar tarafından sürdürülen mevcut ilerici kültür, birçok eleştirmen tarafından uzun süredir savunulmaktadır.

Ross Douthat (2020) gibi muhafazakâr siyasi analistler, liberal bir toplumun nasıl daha yavaş iptal edip boykot edeceğini ve kişisel ile profesyoneli ayırmaya daha meyilli olacağını açıklıyor. Liberal bir toplumun ideolojik ve sanatsal olanı ne zaman ayıracağını bileceğini ve böyle bir toplumun güvenilirliğini yeniden kazanmak için daha hızlı fırsatlar sunacağını savunuyor. Bu, toplumdaki siyasetin kutuplaşmasından sorumlu tutulduğu için, siyasi solun kendi ölümünün yaratıcısı olduğu argümanlarını güçlendiriyor. Berman (2018), solun başkalarını susturmanın başkalarını ikna etmediğini veya dikkatini dağıtmadığını bilmenin ne kadar önemli olduğunu açıklıyor.

Çok uzun sürerse, kartopu gibi bir siyasi yıkım ve kızgınlık trenine dönüşebilir ve sorunu daha da karmaşık hale getirebilir. Artık sosyal ağlarda bulunmuyor. Bu seslerin öne sürdüğü temel argüman, solun kendi sosyal, politik ve kültürel alışkanlıklarının kendileriyle aynı fikirde olmayanlar arasında duvarlar inşa etmesini engellemeyi hedeflemesi gerektiğidir. Çünkü bu sayılarını artırma şansı vardır. Bir kimlik politikasında onları keserseniz veya cevaplarınızı gizlerseniz bir seçim kazanırsınız.

Birliğin yükünü ve daha az kutuplaşmayı sola koyan eleştirmenler için, kimlik siyasetinin ortaya çıkışı apaçık siyaset olarak görüldü ve kültürü yok etme hareketi, solun bir zamanların en büyük çöküşüne denk geldi. Berman (2018) gibi yorumculara göre, interneti kimlik siyaseti için bir savaş alanı olarak kullanan sol, milyonlarca seçmeni solun davasından ve Trump'ın sağlamak istediği değişimden uzaklaştırdığı için milyonlarca insan Trump'a akın ediyor. Halk siyasi partilerden mahrum kaldığında popülizm ortaya çıkacak ve insanlar bir alternatifte oy verecektir. Bu nedenle, ister aşırılıkçı partileri ister Nigel Farage ve Donald Trump gibi geleneksel bireyleri desteklesinler, tüm sosyal grupları geleneksel partilerden ayırmanın yükünü sol üstleniyor.

Kutuplaşmış siyasi solun neye benzediği gibi bu pozisyonlar, ifade özgürlüğünü susturmak için kültürü kullanan "otoriter sol"un sözde varlığı hakkında sosyal medyada, siyasette ve gazete köşelerinde bir yorum patlaması yaratıyor. Kass (2020) otoriter solun nasıl bir iptal kültürüne ev sahipliği yaptığını ortaya koydu. İptal kültürünün pek çok eleştirmeni, sözde "otoriter sol"u "düşünce polisi" ile eşit tutuyor ve bunun her zerresinin toplumda özgür konuşma ve açık tartışma için tehlikeli olduğunu söylüyor. Kendi hesaplarına göre, bu ifade özgürlüğü savaşçıları ve iptal kültürünün sadık eleştirmenleri, bugün kamusal tartışma alanının çoğunu işgal eden ve onları otoriter sol alanlara dönüştüren sözde otoriter sola karşı cesur bir suçlamada bulundular. Gerçeklikten uzak görünen eleştirel bir tartışmayı müzakere ediyor.

Olusoga (2021) siyasi sol bugün belki daha fazla iptal ederken, iptal kültürünün siyasi yönden yoksun olduğunu savunuyor. Herkes iptal eder. Yapmaya hakkı vardır. Sol bunu yapıyor. Tarihsel olarak otoriter toplumlar bile bireyleri ve markaları modası geçmiş hale getirdi. Tarih boyunca insanlar fikirleri, görüşleri, söyledikleri veya

paylaştığı şeyler için toplumdan atılmıştır. Ancak bugün sağın iktidarı nasıl ele geçirdiği ve rutin iktidar arayışı içinde nasıl mağduriyet yoluna girdiği çok açıktır.

İptal kültürünün yüzyıllardır marjinalize edilmiş bir versiyonu, müttefikleri için adaletsizliği ve reform ihtiyacını ortaya çıkarmak için bir araç işlevi görüyor. Bunun "hikayenin sonu" ve Liberal bir zaferle ilgisi yoktur. Ve kesinlikle büyüyen "otoriter solcu ve ilerici kültür" ile hiçbir ilgisi yok. Bugün, çevrimiçi olarak her şeyi alıp satabileceğiniz bir dünyada, hala güçsüz olan ve gazete sütunlarına ve televizyon programlarına üst düzey erişime sahip olmayan insanlar, portföyün gücünü siyasi manzarayı dönüştürmek için kullanıyor. Linker (2019), siyasi veya sosyal tüm kültürlerin belirli eylemleri ve görüşleri ve genel olarak bunlarla ilişkili insanları nasıl geçersiz kıldığını açıklar. Ahlaki olarak sınırların dışında olan belirli eylemleri ve hatta düşünceleri almak çoğu zaman kültürlerin yaptıklarıyla iyi bir şekilde ilişkilendirilebilir.

Mevcut herhangi bir kültürü inceleyerek, ahlaki standartları teşvik etmek, belirli ahlaki görüşlere değer vermek ve diğerlerini küçümsemek için yaptırım mekanizmaları ve ortak kriterler olduğu görülebilir. Bu, "bizim" inandığımız şeyi pekiştirir, böylece sosyal uyumu teşvik eder ve bir bütün olarak siyasi topluluk için ahlaki standartlar ve beklentiler oluşturmaya yardımcı olur.

Sözde "otoriter solu" ve büyüyen ilerici kültürü suçlamaya yönelik bu oyunlar, sosyal medyada, yazı işleri ofislerinde ve siyasi forumlarda çok fazla tartışma konusu oldu. Clark (89: 2020) bu referansın daha sonra dış gözlemciler, özellikle de kendi bakışlarını büyütme konusunda büyük bir yeteneğe sahip gazeteciler tarafından nasıl ele geçirildiğini öne sürüyor. Politikacılar, uzmanlar, ünlüler, akademisyenler ve sıradan insanlar, uygulamanın fikrini ve kökenini, onu temelsiz bir sansür korkusuyla ve "otoriter solun" sessizliğiyle ilişkilendirmek olarak tanımladılar. Adalet için son çare olarak görülmesi gereken şey, şimdi sürekli mağduriyet ve korku yaratan belirli bir anlatıya uyacak şekilde siyasallaştırıldı. Açık bir toplumda özgürce ve kısıtlama olmaksızın konuşmak sağlıklı bir liberal erdem gibi görünebilir. Bununla birlikte, "beyaz yalanlar" söylemenin veya hiçbir şey söylememenin daha diplomatik bir strateji olabileceği fikrinin kanıtladığı gibi, dürüstlüğün pervasızca başkalarına zarar

verdiği durumlarda da sorunlu olarak görülebilir. İsteddiği seslere ve erişime sahip olmayabilir ama iptal kültürü kimseye ait değil. Bugün cep telefonları ve internetle donanmış herhangi bir grup, dünyanın herhangi bir yerinde herhangi bir amaç için izleyiciler toplayabilir. Hatta Brag (2020) iptal kültürünü sınırlamak isteyenlerin ifade özgürlüğünün temel ilkelerini nasıl ihlal ettiğini de tartıştı. Konuşma, ancak herkesin bir sesi olduğunda özgür olduğu için, yasa, diğerlerini sustururken kendi seslerini duymalarını isteme sanatını mükemmelleştirir.

Herhangi birini gerçekten “iptal etme” yeteneği, sola değil, özel kuruluşlara ve devlete aittir. Öyleyse neden herkes konuşma özgürlüğünün saldırı altında olduğunu söyleyip duruyor? Siyasi yelpazede, belirli etik kırmızı bayrakların tetiklediği çeşitli bojkotlara karşı bir muhalefet yok. Bazen çok farklı geleneklerin kırmızı bayrakları sıraya girer. Örneğin, iş gücünün karşı karşıya olduğu koşullara tepki olarak Nike'ı bojkot edenler, reklam kampanyalarından birinde Colin Kaepernick'i öne çıkardıkları için onları bojkot edenlerle ideolojik ortak bir zemin bulamıyorlar. Bununla birlikte, ikisinin işi kendi yöntemleriyle "iptal ettiğini" söyleyebilirsiniz, ancak bunu asla böyle tanımlamazsınız. İptal kültürüne karşı mevcut tepki, evrensel davranışı benzersiz bir şekilde sunmak için ilericiler tarafından iptal kelimesinin özel kullanımını alır.

"İptal etme" eyleminin gerçek anlamı konusunda kesinlik olmaması, eleştirmenler için daha fazla mühimmat sağlıyor. Bir dizi karşılaştırılabilir olayı kapsayacak şekilde çeşitli, çoğu zaman alakasız ve uygunsuz şekilde konuşlandırılır. Sonuç olarak şudur: İptal kültürü öznelidir. İnsanların nelerin iptal edilip edilemeyeceği konusunda karar vermek için güvenebilecekleri hiçbir kılavuz veya emsal yoktur. Bu nedenle, tüm iptal kültürü argümanı tamamen kişisel tercihlere dayanmaktadır ve hiçbir meşru hakkı veya mantığı yoktur. Bu nedenle bu bölüm, iptal kültürünün nasıl yaygın ve cep telefonu ve internet bağlantısı olan herkes tarafından kullanılmaya hazır olduğunu göstermeyi amaçlamaktadır. Son zamanlarda sosyal medya kullanıcılarını sular altında bırakan iptal kültürünün ifadesi o kadar yaygın olabilir ki, ne zaman siyasi bir konuşma dinlesek ya da kablolu haberlerini dinlesek tartışmasız bir gürültü haline gelebilir. Herkes iptal eder. İptal kültürünün sol görüşlü bir mesele olduğu efsanesini çürütmek için, aşağıdaki sayfalar herkesin bugün nasıl çevrimiçi olarak örgütlenebileceğini ve sosyal istismar olduğunu düşündükleri her şeyi

iptal edebileceğini gösteriyor. Aslında, iptal kültürü ve internet kullanıcılarının gücü bugün o kadar büyüdü ki, artık dilin toplumsal bir istismarı değil, küresel bir politikasıdır.

2.2. SAĞ VE İPTAL KÜLTÜRÜ

Sağ kanadın ifade özgürlüğü talebi, muhafazakârların ana akım medyayı, sosyal medyayı ve üniversiteleri kontrol ettiğini ve kendi konuşmaları dışında her şeyi bozduğunu söyleyen liberaller ve sosyalistler tarafından "susturuldu". Ama soldakiler gerçekten sağdakilerin iddia ettiği gibi ifade ve tartışma özgürlüğünü sistematik olarak tehdit edenler mi? Yoksa orta derecede ilerici fikirleri ve gündemleri bile susturmakla ilgili uzun ve kalıcı bir geçmişi olan sağdakilerin durumu mu?

Bazı önde gelen uzmanlar, iptal kültürünün dünyaya yayılan liberal bir hastalık olduğu konusunda öfkeli. Sol ve içinde ilerici bir kültüre sahip olanlar, benimsedikleri liberal ideallerin özünü paramparça ettiler. Ancak gerçek şu ki, bu hak her zaman anlaşılmadıkları kişi ve kurumlardan önce gelir. Aslında, Amerika Birleşik Devletleri de dahil olmak üzere birçok ülkede Hristiyan boykotlarının tarihine bakarsanız, sağın icat edilen kültürü bozduğuna dair oldukça ikna edici bir argüman yapılabilir. Amerika Birleşik Devletleri'nde Zorn (2020) Ulusal Futbol Ligi (NFL) oyuncusu Colin Kaepernick'in milli marş sırasında NFL oyunlarında ırkçı polis vahşetini protesto etmek için nasıl diz çöktüğünü kaydetti ve buna karşılık muhafazakârların nasıl kariyerinin sona ermesi çağrısında bulunduğuna dikkat çekmiştir. Colin o sezondan sonra takımından atıldı ve başka hiçbir NFL takımı onu kabul etmedi. Eski bir NFL yöneticisi daha sonra ligde aktivizm için kasten onu nakavt ettiğini itiraf etti.

LaConte (2021) hicivli korku filmi The Hunt'ın 2019'da Trump'ın öfkeli bir şekilde tweet atmasından sonra nasıl sağcı bir tepki aldığını gösteriyor. Av, spor için "patos" avlarken zengin liberalleri izledi. Yapımcılar, filmin Trump destekçileri hakkında bir yorum olmadığını, içinde yaşadığımız aşırı bölünmüş siyasi iklime bir gönderme olduğunu söylediler. Yine de muhafazakârla filmin gösterimini iptal etmek için evrensel bir başarı ile lobi yaptılar. Tures (2021) bugün Amerika'da sağ çevreleyen tartışmaya odaklanırken, aynı zamanda sağcı kültürel eğilimleri de açıkça ilerletiyor. Bazıları sadece işlerini yaptıkları ve 2020 eyalet seçimlerinin sonuçlarını belgeledikleri için aynı muameleyi görüyorlar. Örneğin, büyük bir sağcı medya

imparatorluğu olan Fox News, Arizona eyaletinin daha önce Biden tarafından fethedildiğini doğru bir şekilde belirten kişiyi yalanladı.

Trump'ın kötü konuşmasının sizi nasıl sağa itebileceğinin açık örnekleri var. İfade özgürlüğünü bastırmakla suçlananlar ile bunu nasıl geçersiz kıldıkları konusunda büyük bir fark var. Steel (2021) yasanın yalnızca ifade özgürlüğünü değil, aynı zamanda Amerika Birleşik Devletleri'ndeki on milyonlarca insanın oy kullanma hakkını da ortadan kaldırmayı amaçladığını açıklayarak daha da ileri gidiyor. Hakkın ifade özgürlüğünü savunma ve iptal kültürüne karşı mücadele etme gibi bir iddiası yoktur. Bu ince bir maskeden biraz daha fazlasıdır. Gerektiğinde geçersiz kılma ve uygun olduğunda konuşma ve açık tartışma özgürlüğünü kucaklama bahanesi, yasayı eleştirenlerin ilerici ideolojinin yanına kâr kalmaması gerektiğini varsaymalarına neden oldu. Çünkü bunlar ilericiler için temel argümanlardır. Bu eski uygulamayı yeniden adlandırmak, mevcut siyasi kutuplaşmanın ve her iki uçtakilerin artan hassasiyetlerinin ve internetin ve kolektif sosyal medyanın yeni fikirlerin, hatta yeni fikirlerin ve eski fikirlerin yayılmasına izin verdiği gerçeğinin bir yansımasıdır.

Lutes (2020) kültürü geçersiz kılan bu kadim pratiği tarihe göre değerlendirirken, savaş hatlarının sol ve sağ arasında nasıl çizileceğini tahmin etmenin kolay olduğunu savunuyor. Sağ, ifade özgürlüğünü engellemek ve tüm dünyayı kendi ahlaki politik doğru gündemini benimsemeye zorlamak için başka bir liberal proje olarak iptal kültürüne saldırma eğilimindeyken sol daha az tiksiniyor. Sol, uzun zamandır kendisine koyduğu hoşgörü ve içerme hedeflerine ulaşmak için ifade özgürlüğüne belirli kısıtlamalar getirmeye hazır olacaktır. Sağın evlendiğinde ve sevdiği şeyleri yaptığında yaptıklarına dair bu hikaye, sağın şu anda sertlik, homofobi, ırkçılık, cinsiyetçilik ve diğer sosyal adalet şikayetlerini ateşleyen şirketleri ve bireyleri boykot çağrılarını kınamasının ikiyüzlülüğünü vurguluyor. Solcu gençlerin bu durum karşısında endişelenmeleri mümkündür.

Ayrıca muhafazakârların ifade özgürlüğüne ve açık tartışmaya olan bağlılığının hiçbir zaman katı olmadığını da ortaya koydu. Lassabe (2021) şirketlerin kârlılık için ellerinden gelenin en iyisini yapma istekliliğinin her zaman kültürel değerlerine ve daha geniş siyasi önceliklerine bağlılıkla bağlantılı olduğunun önemli

ölçüde altını çizdi. Bu nedenle, bir iptal kültürüne modern muhalefet, fikirlerin veya piyasa güçlerinin özgür ifadesine derinden bağlı bir inançtan ziyade, anlaşmazlıktan kaçınmanın yeni keşfedilen bir gelişimidir. Waldman (2021) birinin hoşlanmadığı bir eleştiriyle karşılaştığınızda, sadece kovulduğunuzu söyleyebileceğinizi savunuyor. Hiç şüphe yok ki bu, ünlü ve bilinmeyen kişilerin, söylediklerinin veya yaptıklarının sonuçlarına her zamankinden daha fazla maruz kaldıkları bir dönemdir.

Ve hiç şüphe yok ki yanlış yorumlanmış bir Twitter şakası nedeniyle işinizi kaybetmek bazı durumlarda ertelenebilirken bazı durumlarda aşırı veya haksız olabilir. Ama gerçek şu ki, her iki taraf da insanları ortadan kaldırmaktan her zaman mutludur. Sadece iptal gerekçelerinin farklı olmasını istiyor. Bazıları için bir fanatizm hikayesi işten atılma sebebidir. Diğerleri için, Trump'ı veya Amerika'nın kendisini eleştiriyor. Yasanın amacı açık: ana akım medyayı yok ediyor. "Yalan"ı haberlerle değiştirince, kuşatma zihniyeti yaratır, sempati ve oy kazanmalarına yardımcı olur.

2.3. İSRAİL YANLISI LOBİ VE İPTAL KÜLTÜRÜ

İsrail Lobisinin iptal kültürünün herkes tarafından kullanılan bir araç olduğunu göstermek için iptali nasıl kullandığını incelemek de bu çalışma için hayati olacaktır.

İfade özgürlüğü herkes için evrensel bir iyilik olarak kabul edilir. İsrail lobisinin en büyük eleştirilerinden biri, İsrail'i eleştirenleri susturma girişimidir. Belki de İsrail için kritik bir olayın daha erken bitmesinin nedeni, devam ederse, insanların özellikle hararetli bir tartışmadan bir şeyler öğrenip öğrenememeleridir. Bir olayın dışında bir grev çizgisi, hatta bir kesinti sırasında bir kesinti, söylenenlere dikkat çekebilir. İsrail'in sadık entelektüel koruyucuları için bu, ne pahasına olursa olsun durdurulmalıdır. İsrail lobisi, ifade özgürlüğünü kısıtlamaya çalıştığı için sık sık eleştirildi. Aslında, pek çok kişi, çeşitli İsrail baskı gruplarının baskısı altında İsrail hükümetinin insan hakları sicilini eleştirdiği için kovuldu. Sözde solcu iptal kültürünün en önde gelen eleştirmenlerinden bazıları, İsrail hakkında şahin görüşlere sahip, görüşleri Batılı düzen çevrelerine hakim olan ve her zaman görüşlerini kabul ettirmek için mücadele etmiş kişilerdir. İsrail ile ilişkiler, anti-semitizm ve anti-siyonizm.

2007'de De Paul'un eski siyaset bilimi profesörü Norman Finkelstein kovuldu. Karar, akademide kişisel kan davaları, akademik özgürlük ihlalleri ve görev süresi süreçlerine dışarıdan müdahale konusunda tartışmalara yol açtı Rebecca Meluch (2021). Finkelstein eğitim veya öğretim eksikliği nedeniyle görevden alınmadı. Noam Chomsky daha önce Finkelstein'ın kitabını "çok dikkatli bir bilimsel kitap" ve "İsrail'de şu anda mevcut olan en iyi insan hakları ihlalleri koleksiyonu" olarak tanımlamıştı. Siyaset bilimci Norman Finkelstein, Holokost'un İsrail devletinin suistimallerini korumak için nasıl kullanıldığının aktif bir eleştirmeni oldu. Çalışmaları ve savunuculuğu onu yakın tarihin belki de en çok reddedilen entelektüellerinden biri yapıyor. (Klein 2009). Finkelstein'ın İsrail'in Filistin halkına yönelik insan hakları ihlallerini eleştirmesi ve İsrail lobisini gerçekçi bir şekilde eleştirmesi nedeniyle kovulduğuna şüphe yok. Bu iptalin birçok eleştirmeni, gelecekte akademik özgürlük için ne yapacağına dair endişelerini dile getirdi. Klein'ın (2019) belirttiği gibi, Profesör Finkelstein'ı görevden alan üniversite yönetimi bile,

Finkelstein'ı "üretken bir bilim adamı ve seçkin bir öğretmen" olarak tanımaya devam ettiğinde, görevden alınmasının siyasi motivasyonlu olduğunu zımnen kabul etti. .

İsrail'in kadrolu olmayan profesörler tarafından eleştirilmesine izin verilmediği, konuşulmayan bir gerçek olduğu ve Amerikan üniversiteleri tarafından kabul edildiği ortaya çıktı. Akademisyenler, biri hariç dünyadaki herhangi bir ülkenin politikalarını eleştirebilecek gibi görünüyor. O istisna da İsrail'dir. Norman Finkelstein bu aksiyomu ihlal etti. Yahudi olmasaydı, bir Yahudi aleyhtarı olarak başarıyla aşağılanmış olurdu ve bu hakaret onu destekçilerinden izole ederdi.

Bu çifte standardın getirdiği temel eleştiri, asıl sorunun konuşma ve açık tartışma değil, daha çok ifade ve açık tartışma olduğu gelecekte iptal kültürünün etkilerini eleştirmenin kimileri için çok zor olacağıdır. Phillips'in (2020) Illinois Üniversitesi'nin 2014'teki Urbana kampanyasında gösterdiği gibi, bazıları için çifte standart bir kesim için konuşma özgürlüğü olarak görülebilir, ancak diğerleri için görülmez. Üniversite, bazı profesörler, öğrenciler ve bağışçıların Gazze savaşı sırasında Netanyahu yönetimini eleştiren tweetlerinin Yahudi karşıtı olduğunu iddia etmesi üzerine İngiliz profesör Steven Salaita'ya yaptığı iş teklifini geri çekti. Freeman (2021) Valentina Azarova örneğinde, bu çifte standart konuşma özgürlüğü ve açık tartışma ile boğuşuyor. Valentina'nın Toronto Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden gelen iş teklifi, büyük bağışçının "Azarova'nın İsrail'in Filistin'deki insan hakları ihlalleri konusundaki geçmiş çalışmalarıyla ilgili özel endişelerini" dile getirmesinin ardından iptal edildi. Endişeler sadece eski öğrenciler için değil, Toronto'daki zenginler için de geçerlidir. Tannenbaum ailesinin bir üyesi ve etkili lobi grubu İsrail ve Yahudi İşleri Merkezi'nin (CIJA) eski direktörü Freeman, Kanada dışındaki bir profesörün Azarova'nın olası atanmasını duyduğunu ve ona "büyük İsrail karşıtı" dediğini söyledi. Kendisini "aktivist" olarak adlandırdığını ve CIA ile temasa geçtiğini söyledi.

Hanif (2021), safları İslamofobiklerle dolu olduğu için hükümet ve muhalefetin antisemitizme karşı kimin en yüksek sesle konuşabileceğini tartıştığı Britanya'da da İsrail'i eleştirenlerin ortadan kaldırılmasıyla boğuşuyor.

Buradaki kilit nokta, en azından ilerici bir kültürü benimseyenlerin her türlü nefret söylemini mahkûm etme alışkanlığı ve geçmişine sahip olmasıdır. Bir tür nefret söylemi ve ırkçılık için ifade özgürlüğü ve açık tartışma talep etmek, içinde yaşadığımız toplumları diyalog için daha iyi yapmaz. Burada Hanif, İşçi Partisi lideri Keir Starmer'ın kısa süre önce bir Müslüman örgütle yaptığı toplantıyı, İngiliz Yahudi Konseyi'nin organizatörlerden birini İsrail tarihlerini boykot olarak tanımlaması nedeniyle nasıl iptal ettiğini anlatıyor.

İptaldeki başarısıyla desteklenen kurul, daha sonra Filistinliler lehine tweet attığı için Müslüman bir futbolcuyu hedef aldı. Hussain (2020) ayrıca Amerika Birleşik Devletleri'nde serbest konuşma ve sansür konusundaki hararetli tartışmayı ele alıyor. Filistin yanlısı aktivizme yönelik saldırılar daha az fark edilir olmanın yanı sıra çok daha acımasız bir sessizlik biçimi haline geliyor. Tartışmanın militan ifade özgürlüğü tarafını iddia eden birkaç üst düzey kamu aydını, özellikle platformlara erişimi olmayan sıradan insanlar arasında Filistin yanlısı haklar söyleminin inanılmaz bir şekilde bastırılmasına dikkat çekti.

En önemli iptallerden biri, Birleşmiş Milletler'de Filistin'in kendi kaderini tayin hakkını ve eşit haklarını destekleyen bir konuşma yapan CNN köşe yazarı Marc Lamont Hill tarafından yapıldı. 24 saatten kısa bir süre sonra CNN'in onunla işi bitti. Kısacası, altı kelime kullandığı için kovuldu: "Nehirden denize" - 1948'de İsrail'in kurulmasından önce Ürdün ve Akdeniz arasındaki tarihi Filistin topraklarına bir gönderme (Sami Al Jazeera 2018).

Hill'in görevden alınması, İsrail'in meşru eleştirisini kasıtlı olarak anti-semitizm ile birleştiren ve ABD'de de Filistin hakkındaki söylemde neyin kabul edilebilir olduğu üzerinde büyük bir etkiye sahip olan İsrail yanlısı grupların görünüşte koordineli bir saldırısından kısa bir süre sonra geldi. Bilgi kaynakları da aynı şeyi yapacaktır. İsrail'i eleştirmeyin veya antisemist olmayın, seçmek zorunda olduğunuz bu fikri gelecekte savunmak zor olacak, özellikle de farklı olan herkesi ve her şeyi iptal etmek istedikleri için gençleri kapatmaya çalıştıklarında. fikir. Gazeteciler ve aydınlar arasındaki tartışma, ifade özgürlüğünü savunmak yerine, öncelikle bir sınıf olarak kendi sorunlarına ve iptal kültürünün sınıflarına ne yapacağına dair korkuya

odaklanıyor. Ancak bu kör nokta karşısında, sıradan insanları hedef alan ifade özgürlüğünün bastırılması şiddetli oldu. Göçmenlik statüsü, kişisel yaşam, kariyer, yurtdışına seyahat vb. kısıtlamalara yönelik tehditler. Ve kendilerini sakın hissettiklerinde yardım için dergi ve gazeteleri arayabilecek tanınmış kişilerin aksine, konuşmaları için hedeflenen sıradan insanlar genellikle hikayelerini anlatma becerisinden yoksundur. Güçlü platformların yokluğunda, genellikle “iptal edilmelerini” gizli bir anonimlik içinde yaşarlar.

Sonuç olarak, toplumlarımızda bir iptal kültürünün var olduğunu ve büyümesinin sosyal medyanın gücünden çok daha fazla olacağını belirtmek önemlidir. İyi ya da kötü, bu tür bir analizin ahlaki duyarlılığı her zaman kimin hakkında konuştuğuna bağlı olacaktır. Ancak bunun bir solcu ya da ilerici siyasi kültür meselesi olmadığını görmek önemlidir. Herkesin sorduğu şey budur. İfade özgürlüğü ve açık tartışmanın iptal kültürü tarafından tehdit edildiğine inananlar, ifade özgürlüğünü nasıl boğduklarını yeniden düşünseler ve kendi çevrelerinde ve gruplarında başkalarını eleştirdikleri yerde tartışmayı açsalar iyi olurdu.

2.4. ÇİN VE İPTAL KÜLTÜRÜ

Çin'deki iptal kültürü genellikle yabancı markaların Çin Komünist Partisinin politik olarak doğru olduğunu düşündüğü fikirlere uymaya çağrıldığı durumları içerir. Flora (2019) Çin sosyal medyasının Tayvan'ı Çin haritasından çıkaran bir Amerikan pazarlama e-postasına verdiği yanıtın sonra hasar kontrol moduna giren MAC Cosmetics örneğinde bu gücü deneyimleyen en son markayı anlatıyor. Markanın Çin ofisi, Weibo hesabında bir özür mesajı yayınladı, MAC ayrıca İngilizce bir özür e-postası gönderdi. Çin Komünist Partisi, yabancı eleştirmenlerle siyasi anlaşmazlıklarda Çin'in ticari gücünü esnetme konusunda biraz ustalaştı. Partinin hedefleri arasında İsveçli tişörtler ve Amerikan spor ayakkabıları ve nihayetinde Çinli tüketiciler yer alıyor. Hızlı moda perakendecileri H&M ve Nike kısa süre önce Çin sosyal medyasında heyecan yarattı. Ming Yang (2021) H&M ürünlerinin birkaç büyük e-ticaret perakendecisinden nasıl satın alındığını ve bir ünlünün markayı nasıl terk ettiğini, diğer ünlülerin ise Weibo gibi sitelerdeki netizenlerin markalara iftira atması nedeniyle Nike ile bağlarını nasıl kopardığını tartışıyor. Çinli netizenler tarafından kapatılan bu işletmelerin bazılarının en büyük suçu, Pekin'in geçen yıl Uygurları Sincan'da hapsetmek için işlettiği toplama kamplarında zorunlu çalışmayı kınayan açıklamaların yayınlanmasıdır. Çin'in batı bölgesindeki birçok pamuk ve moda şirketi, tedarik zincirlerinden zorla çalıştırma kumaşlarını kaldırmaları için batılı tüketicilerin baskısı altındadır. H&M ve Nike gibi markaların bu açıklamaları Kanada, Birleşik Krallık ve Avrupa Birliği'nin Çin'in Uygurları hapse atmasına tepki olarak birkaç Çinli yetkiliye yaptırım uyguladığı için şimdi Komünist Parti'nin öfkesini körükledi.

Bir elektronik grubunu büyük Batılı markalara karşı harekete geçirmek Çin için bir başka güç gösterisidir. Bu tehditler, ürünleri için Çin tüketici pazarının arifesinde herhangi bir Batılı şirket için ciddidir. Bir takım yöneticisinin Demokratik Hong Kong protestosu lehinde tweet atmasının ve Avustralyalı işletmelerin şarap ve arpa gibi ürünlerde tarifeler ve boykotlarla boğuşmasının ardından 2019'da Ulusal Basketbol Birliği'nin (NBA) bir yıl süreyle yasaklanması bunun ünlü bir örneğidir. Kökenleri üzerine bir araştırma yapılmalıdır. (Wall Street Journal 2021).

Şimdiye kadar neredeyse herkes Çin'in birçok uluslararası şirket üzerinde ne kadar etkili olduğunu fark etti. Farkındalığın çoğu, ABD'de ilerici değerleriyle bilinen bir spor liginin Çin hükümetinin devam ettirmeyi amaçlayan politikalarına karşı sağır edici bir sessizliği sürdürmek zorunda kaldığı Çin'deki NBA ve tartışmaları arasındaki mücadeleye atfedilebilir. Çin basketbol stadyumlarında ve Çin televizyonunda oluyor (Mansfield 2019). İptal etmeye hazır bir çevrimiçi grubun bu seferberliği, Çin'in dünya çapında tanınmış markalar hakkında uluslararası tartışmalarda milliyetçiliği kullanmasına izin veriyor. İnternet kullanıcılarının gücü, iptal kültürünü uluslararası şirketlerin Çin'in işlerinde sınırı aşmaları ve insan hakları kazanımlarını dengelemeleri için önemli bir araç haline getiriyor. Ve sınırları nerede? Kendilerine en sık soracakları sorular, boykotlar için bir kaldırma ve milliyetçilik kültürünün bu kullanımına son verip vermeyeceği veya büyümenin onu dış politikanın, uzun vadeli ve dış politikanın bir kaldırıcı yapmaya devam edip etmeyeceğidir.

Çinli internet kullanıcıların arasındaki bu güç gösterisi, milliyetçiliğin Çin'in iç işlerine müdahale eden herhangi bir kişi veya markaya ulaştığını gördü. Bu çevrimiçi güç, örneğin, komedyen Roger Amca, Strictly Dumpling'den Mike Chen ile bir videoya ev sahipliği yaptığı için Çinli netizenlerden özür dilediğinde görüldü. Devletin Uygur azınlıklara yönelik muamelesine ve Hong Kong'un ulusal güvenlik yasasına karşı konuşan Çinli eleştirmen Mike Chen, bir protesto sırasında vahşice ortak olarak dışlandı (BBC 2020). Çinli netizenlerin Çin Komünist Partisi'nin gündemine aykırı olarak görülen fikirleri yıkma gücünün bir başka örneğinde, Çinli netizenler, Tayvan'ı Çin Komünist Partisi'nden ayrı bir ülke olarak gösterdiği iddiasıyla "Running Man" şovunun boykot edilmesi çağrısında bulundu (Fung 2021).

Çin'deki bu yeni milliyetçilik dalgalarını neyin etkilediği bugün birçok akademik ve ana akım medya çevrelerinde önemli bir sorudur. Çoğunlukla çevrimiçi olan bu dalga, çevrimiçi tüketim kültürünün zenginlik olarak yükselişiyle aynı zamana denk geldi. Bu, milliyetçilerin ülkelerindeki gurur duygusunu yeniden kazanmaya çalıştıkları için yabancıları hedef alan bir milliyetçilik biçimine yol açar. Çin'in büyüyen uluslararası ekonomik varlığı, Çin pazarlarına girmeye çalışan daha fazla uluslararası markayı kendine çekiyor. Ancak Çin'in dış ve iç politika çatışmaları tırmandıkça, markaların apolitik kalması ve incelemelerden kaçınması giderek

zorlaşıyor. Çinli internet kullanıcıları, Çin devletinin veya toplumunun görüşlerine aykırı görünen şirketleri ve ünlüleri eleştirmek ve iptal etmek için sosyal medyayı kullanıyor.

Ayrıca Çin modernleştikçe vatandaşları yabancı ürünleri satın alırken veya reddederken ulusal kimliklerini kullanmaya başladı. Ve bu kimlik, Tayvan partisini veya egemenliğini desteklemek veya karşı çıkmak kadar basit değil. Çünkü, Çin'in tarihi veya siyasi iddialarının olduğu ve dolayısıyla Çin'e ait olduğu bölgeler olarak algılanıyor. Partinin bu milliyetçi tepkileri desteklemek için iyi bir nedeni var, çünkü Çin'in yurtdışındaki dış politika pozisyonlarını pekiştirmesine izin veriyor.

İnternet kullanıcıları devlet medyası tarafından "ilgili ve tutkulu" oldukları için alkışlandı. Lena Yang (2020) Çin'de başarılı olmak için şirketlerin, markaların ve ünlülerin politik olarak doğru olması gerektiğini özetliyor. Devlet medyası, Çin'de gelişmek isteyen bir markanın yerel kurallara uymaktan başka seçeneği olmadığına dikkat çekiyor. Politik olarak doğru olmak, büyük Çin pazarına girerken uyulması gereken ilk kuraldır.

Lucas Niewenhuis (2019) selefleri ile aynı kaderi yaşamak istemedikleri için, serpintilere tanık olan diğer markaların nasıl aynı şeyi yaptığını anlamakta zorlanıyor. 2018'de milliyetçiler, Hong Kong ve Tayvan gibi bölgeleri ayrı ülkeler olarak sınıflandırmaya geldiklerinde Swarovski ve Valentino dahil olmak üzere birçok markayı bağımsızlık hareketlerini desteklemek ile suçladılar. Sessizce, Ray-ban gibi şirketler de, eleştirenlerin öfkelerini önlemek için web sitelerindeki açıklamalarını değiştirdi.

Çin'deki iptal kültürünün gücünden korkan Mercedes-Benz, lüks arabalarından birini gösteren bir Instagram gönderisi ve Pekin'in tehlikeli bir ayrılıkçı olarak gördüğü sürgündeki Tibetli ruhani lider Dalai Lama'dan bir alıntı için Çinli tüketicilerden de özür diledi. Alman otomobil üreticisi, resmi Weibo hesabından yaptığı açıklamada tartışmalı gönderiyi hızla sildi ve Çin halkından samimi özürlerini dile getirdi. Bu, yabancı markaların siyasi yanlış adımlardan kaynaklanan itibar zararına karşı temkinli olmaya başladığının bir işaretidir (Li & Jourdan. 2018).

Çin'in uluslararası ticaret için en sık müdahale ettiği iki siyasi sıcak nokta Tayvan ve Tibet idi. Şimdi Hong Kong bu listeye katıldı. Haziran ayında Hong Kong'da patlak veren kitlesel demokrasi yanlısı protestolarla, bu şehrin siyasi geleceğine ilişkin herhangi bir yabancı eylem - hatta markalı aktivizm olarak görülse bile - Pekin için mahkûm edildi. Fakat Çin milliyetçiliğinin patlayıcılığının sınırları var mı? Cornell Üniversitesi'nde doçent olan Jessica Chen Weiss, "Öfkelerini çevrimiçi ortamda yatıştırmak ve paylaşmak için birleşen milliyetçiler, faaliyetlerini Çin hükümetinden ziyade Çin halkına yardım etmek olarak görüyor ve markaların milyonlar kaybetmesine neden oluyor" dedi (Daniel C. Lynch. 2019).

Walsh (2020), Houston Rockets genel müdürü Daryl Morey'in istifasının ardından Çin Komünist Partisi'nin, tanınmış uluslararası markaların bu sessizliği aracılığıyla kendi ifade özgürlüğünü iptal etme kültürünü nasıl sürdürdüğünü açıklıyor. Amerikalı hayranların bile Hong Kongluları ve Uygurları destekleyen arenalara pankart getirme özgürlüğü reddediliyor.

Pekin'in iptal kültürü muhtemelen büyüyecek, öyle ki Amerika Birleşik Devletleri dünyadan çekilemeyecek ve Pekin'i uluslararası standartları belirleme ve ifade özgürlüğüne uygun olmayan küresel bir gündemi teşvik etme konusunda rakipsiz bırakacak. Bugün birçok çevrede temel tartışma, kültürel kurumların davranışlarının açık bir otoriter rejim tarafından şekillendirildiğidir. Bu, dünyaya bir uyandırma çağrısı olarak hizmet etmeli ve Çin ve onun seçkin internet vatandaşlarıyla yüzleşme ihtiyacını yoğunlaştırmalıdır .

2.5. BİR KAMU ALANI OLARAK İNTERNET

Kamusal alan, bireylerin bir araya gelerek toplumsal sorunları özgürce tartışabilecekleri ve belirleyebilecekleri ve bu tartışma yoluyla siyasi eylemi etkileyebilecekleri bir alandır. Demokrasiyi neyin oluşturduğu gibi soruları ele alan ve kamusal alanı, kamusal olarak bir araya gelen ve ihtiyaçları halk tarafından karşılanmayan özel bireylerden oluşan olarak tanımlayan Alman filozof Jürgen Habermas tarafından ortaya atılan bir terimdir (Richard 2: 2017).

Bu nedenle, İnternet'i bir tür kamusal alan olarak düşünmek için gerçek bir cazibe vardır. Sosyal, ekonomik ve politik görüşlerin şekillendirilebildiği, tartışıldığı ve etkilendiği bir yer olarak internet, bir kamu gündemi yaratmak ve gerçekleştirmek için bir araç sağlayabilir. Aynı zamanda, diğer kullanıcılar tarafından etkilenebilen ve belirlenebilen bir kamu gündemine karşı bir argümandır ve aynı argüman özelden türetilmiştir. Demokrasinin en gerçek biçiminde, bu tür tartışmalar kamusal alanda gerçekleşir ve kamuyu özel ile karşı karşıya getirir. Jürgen Habermas'ın kendisinin de belirttiği gibi (Zizi S. 3: 2012), kamusal alan “toplumsal hayatımızda halka yakın olan her şeyin yaratılabileceği bir alan” sunmaktadır.

Clark (2020) iptal kültürünün, kamusal söylemin elitin alanı olduğunu varsayan Habermascı kamusal alan kavramında yer aldığını savunur. Gazete sütunlarını, radyo yayınlarını, radyo programlarını, belediye binalarını vb. okuma, taşıma, arama, kabul etme ve hatta iptal etme gibi söylemsel hesap verebilirlik uygulamalarının daha önceki örnekleri. İçindekiler ve fikirlerin özgürce ifade edilmesi yetkili tartışma forumlarıdır ve kamusal alanlar “sıfır dereceli kültürel alanlar” olmadığı için (Fraser 64: 1990) dolayısıyla internet alanı, grupların affedebileceği belirli bir küme kültürünü de kaybediyor. İnsanların günlük etkileşimlerinden ortaya çıkan geniş kullanıcılar arasındaki kültürel alanlar, bazı ifadelerin uygun olduğu ve diğerlerinin uygun olmadığı belirli bir kültürel ortamın ana hatları ve parametreleri olmuştur.

Butsch (3: 2017) 20. yüzyılın sonunda medyanın çeşitliliği, boyutu ve yaklaşmasındaki büyüme göz önüne alındığında, medyanın günümüzün kamusal

alanının birincil odak noktası ve gücü haline geldiğini belirtiyor. Sosyal medya katılımının önemli bir parçası olarak görülen yüksek düzeyde etki ve duygu ile hem yönlendirici hem de zorlayıcı duygusal grupları kullanır (Papacharissi 2015). Günümüzün sosyal medya devriminin tartışılması, bu mercekler aracılığıyla, İnternet'in bir kamusal alan olarak önemli bir ilgi kaynağı olduğu tartışmasını genişletmelidir.

Güçlü ve zayıf halklar arasındaki, özellikle Twitter, Facebook ve YouTube'daki çatışmalar, gerçekten liberal bir demokrasinin gelişimi için gerekli olan kaotik müzakere için tekil bir kamusal alanın kavramsal sınırlarını ortaya koymaktadır (Fraser, 77: 1990). O zaman her tartışmanın ve her eleştirinin nazik ve kibar olmasını beklemek zorlaşır. Böyle olmamalıdır.

Bazen zulmün aciliyeti ve şiddeti hemen bize bağıyor. Bu marjinalleştirilmiş topluluklar için geleneksel yöntemler genellikle başarısız olduğundan, buna yönelik bir haykırış, acil adalet arayışı için bir iptal kültürünü yeniden alevlendirir. Bu nedenle, eşitlikçi ve çok kültürlü bir hayali toplumda, kamusal yaşam tek bir küresel kamusal alanda kapsanamaz. Ancak farklılık hayaletini ifade etmek için çok sayıda izleyici gerektirir. Ayrıca, insanlar birden fazla kitleye katılabildiğinden, farklı kitlelere ait olmak, bireylerin farklı etkilerle aldığı ve şekillendirdiği kültürler arası iletişime olanak tanır. Bir ajan olarak sosyal medyanın çağını deşifre etmeye yardımcı olabilecek etkiler, marjinal toplulukların hesap verebilirlik talep etmesi için hayati önem taşımaktadır.

Mark (2013) daha sonra internet hakkında düşünmenin en iyi yolunun halihazırda var olan bir kamusal alanın uzantısı olarak hizmet eden harekete geçirici bir ajan olarak olduğunu savunuyor. İnternetin insanları hızlı bir şekilde bir araya getirme yeteneği ile tartışmak zordur. Ancak daha sonraki olayların gösterdiği gibi, yeni elektronik medyanın bu hareketleri kalıcı bir toplumsal değişime dönüştürme veya yeni medyayı kamusal bir yansıma alanı olarak kullanma becerisi henüz net değildir.

Çağrıyla ilgili sıkça dile getirilen bir sorun, kendini kaptırmanın ve insanları aşırı cezalandırmanın çok kolay olması ve bu da sözde üzgün failleri kurbanlar haline

getirmesidir. Twitter'ın demokratikleşme ve sosyal adaletteki rolünün potansiyelini kutlayan ve bol miktarda kanıt sağlayan en son yüksek profilli yayınlarla birçok araştırma devam etmektedir (Tüfekçi, 2017). Burada Twitter gibi sosyal medya kanalları, platformsuz seslerin konuşulmasını, duyulmasını, bir araya gelinmesini, fikir ve ilgi alanlarının paylaşmasının ve anında harekete geçilmesini sağlama potansiyeline sahiptir. #MeToo ve #BlackLivesMatter gibi hashtag'lerin etkisi, genellikle bu sürecin kamu adaletsizliğine, failleri sorumlu tutma baskısına ve hatta ilişki zorluklarına nasıl yol açabileceğinin örnekleri olarak gösteriliyor.

İptal etme arzusu siyasi yelpazenin her yerinde var. Örneğin, muhafazakârların polis vahşetini protesto etmek için milli marş sırasında diz çöktüğü için Colin Kaepernick'i iptal ettiğini söyleyebilirdi. Siyasi bir ifadeden memnun olmamak ve bu memnuniyetsizliği ifade etmekte yanlış bir şey yok. Dahası ilericilerin Başkan Trump'ın, ilericilerin kendisinin en derin inançlarına aykırı birçok şey söylediği ve yaptığı için üzülmeye hakkı vardır. Politika ve güç her zaman insan varlığının bir parçası olacaktır ve insanlar kesinlikle kötü aktörleri hesap vermeye ve anlaşmazlıklarını dile getirmeye yetkili hissetmelidir. Bu tür anlaşmazlıklar karşısında kibar bir toplumda nasıl davranmaya karar verdiğimiz başka bir şeydir.

Açıkçası, tüm iptaller eşit yaratılmamıştır, bu da gerçekten sorunun köküne inmeyi gerektirir. Suistimal ve aleni saldırganlık gibi bazı şeylerde kesinlikle biraz kabadayı olmaya değer. Bu, mizaçların ve kırılan zihinlerin egemen olduğu, çabucak kaynaşan ve özgür bir toplumun doğasında bulunan düşünce çeşitliliğinden tamamen kopan bir dizi davranış normudur. Bu liste, iptal kültürünün karmaşıklığını ve nihayetinde tam kapsamını gösterir. İnsanların korkunç bir cinsel yırtıcı olduğunu iddia eden birini iptal etmek istemeleri anlaşılabilir.

İnsanlar eski tweetleri kazmaya başladığında veya şaka yaptıkları için komedyenlere saldırdığında veya yanlış siyasi partiyi desteklediği için bir pop yıldızına saldırdığında biraz daha sorunlu hale geliyor. Yanlış davranan bireylere ve ayrılıkçılığı ve zulmü teşvik eden bir kültüre karşı hangi makul saldırıların olabileceğini belirleyen şey budur. İptal etme ve iptal kültürüyle ilgili sorun, tüm özgürlükler gibi, bunun kötüye kullanılmasıdır. İçmekte yanlış bir şey yok ama alkolik

olmak başka bir hikayedir. Alkole değer veren bir kültürde yanlış bir şey yoktur. Ancak alkolizmi teşvik eden bir kültürde kesinlikle yanlış bir şeyler vardır. Aynı şey iptal kültürü için de geçerlidir. Kötü aktörlerden hesap sormak ve hükümete gerçeği söylemek harika olabilir. Aktif yıkım kariyerleri, arsız isimler, devam eden savaşlar ve toplumun yavaş yavaş bir savaş alanına dönüşmesi felaket için bir reçetedir. Özgür insanların düşüncelerini ifade edemeyecekleri bir toplum, hiç de öyle bir toplum değildir.

Belirli düşünce ve fikirlerin bastırılması, mutlaka suçu önlemek için değil, nihai bir hedefi iletme için yapılır. Yeni toplumsal ve siyasi düzen, muhaliflerin fikir ve eylemlerini kabul edilemez olarak görerek ilerliyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İPTAL KÜLTÜRÜ VE KONUŞMA ÖZGÜRLÜĞÜ ÜZERİNE BİR TARTIŞMA

İptal kültürüne yöneltlen eleştirilerin çoğu, toplumdaki insanlar arasında özgür konuşmayı ve açık tartışmayı engellediği iddialarına yöneliktir. Bu iddiaları daha iyi anlamak için; Bir iptal kültürünün yayılmasına etkilerine karşı koymak için de ifade özgürlüğü ve açık tartışmanın temellerini derinleştirmemiz gerekiyor.

İfade özgürlüğünün çeşitli tanımlarını, uygulamalarını ve çeşitlerini derinlemesine inceleyerek, bu iddiaların geçerliliği hakkında net bir anlayış geliştireceğiz. İptal kültürünün yayılmasını tetikleyen nefret söylemi kavramlarını daha derinlemesine incelerken ifade özgürlüğü argümanlarını destekleyen bazı temel argümanları ve bunların günümüz internet toplumu üzerindeki etkilerini inceleyeceğiz.

İptal kültürünün açık tartışmayı bastırdığı iddiaları üzerine, bu iddiaları deşifre edeceğiz ve bu görüşlerin ifade özgürlüğü konusundaki daha geniş tartışmaya dahil edilip edilmediğini inceleyeceğiz. Akademisyenler, yazarlar, politikacılar ve ünlüler dünyasında, "insanları formda tutmak" istedikleri için iptal kültürüne karşı birçok ses var. Bu argümanların geçerli olup olmadığını ya da toplumumuzda gerçekten büyük bir sese ve büyük bir platforma sahip, her zaman daha fazla alan isteyen ve "the" istemeyen bir insan örneği olup olmadığını onun bakış açısından öğreneceğiz. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dijital çağda, internet'in muazzam, dünya çapında ve anlık erişimi, çeşitli ifade özgürlüğü rejimleri arasında kaçınılmaz çatışmalara yol açarak bu tür çatışmaları çözmeye yardımcı olabilecek ifade özgürlüğünü anlamanın yeni yollarına acil bir ihtiyaç yarattı. Dijital devrim, daha önce aynı ölçekte olmayan yaygın kültürel katılım ve etkileşimi mümkün kılıyor. Aynı zamanda bu kültürel katılım ve etkileşim biçimlerini sınırlamak ve kontrol etmek için yeni fırsatlar yaratıyor.

Bu, dünyadaki çoğu ülke için önemli bir ilkedir ve yaklaşık 150 ülkeyi bağlayan Uluslararası Medeni ve Siyasi Haklar Sözleşmesi tarafından uluslararası hukukta açıkça korunmaktadır. Bir bireyin veya bir topluluğun misilleme, sansür veya yasal yaptırım korkusu olmaksızın görüşlerini ifade etme özgürlüğüne ifade özgürlüğü

denir. İfade özgürlüğü terimi, bilgi veya fikir arama, alma ve verme eylemini içerir. Bugün çoğu demokraside saygı duyulan anayasal haklar arasındadır (Uluslararası İnsan Hakları Belgeleri 2014).

İfade özgürlüğü, uluslararası insan hakları sözleşmelerinde ve dünya çapında birçok devletin anayasasında yerleşik olarak bulunabilen bir terimdir. İnsanlara kendi devletleri tarafından koruma sağlamayı başaran temel bir hak olduğu için genellikle birinci kuşak bir hak olarak tanımlanır. Genellikle liberal siyasette önemli olan hayati bir ilke olarak ifade edilir. Harel'in (2016) işaret ettiği gibi, ifade özgürlüğü herhangi bir liberal hükümet biçiminin varlığı için bir ön koşul olarak hareket eder ve/veya özgürlük, haysiyet ve özerklik gibi temel liberal değerlerin yanında sıklıkla var olan önemli ilkelerdendir.

Her gün dünyanın her yerinden insanlar tartışarak, dedikodu yaparak, sohbet ederek, film çekerek, şarkı söyleyerek, öğreterek ve öğrenerek, telefonda konuşarak, mektup yazarak veya faks veya e-posta göndererek iletişim kurarlar. Başkalarının müdahalesi olmaksızın iletişime ifade özgürlüğü denir. Bu, bir kişinin basın ve diğer medya aracılığıyla kamusal söylem yoluyla fikirlerini özgürce ifade etme hakkı anlamına gelir. Her zaman sadece konuşulan sözü değil, her türlü iletişimi ve ifadeyi içeren bir terim olarak görülmüştür.

Alexander ve Horton (1984), sadece iletişim ve ifade özgürlüğünü değil, aynı zamanda yazı, oyunculuk, reklam, sokak köşesinden bağırma gibi çeşitli aktiviteleri nasıl birleştirdiğini tartışıyorlar. Tüm bu farklılıklar ve çeşitlemeler kesinlikle konuşmanın özel olmadığı fikrini gündeme getiriyor. Konuşmanın özel olmadığını düşünmenin bir nedeni, bu tür iletişimlerden bazılarının diğerlerinden daha önemli olması ve bu nedenle farklı koruma seviyeleri gerektirmesidir. Örneğin, bir hükümeti eleştirme özgürlüğü, farklı düşünen gruplar arasında her zaman diğer ifade özgürlüklerinden daha önemli kabul edilir. Bunun vurguladığı şey, aynı yerde çatışlarsa, çeşitli ifade özgürlüğü biçimlerinin hiyerarşisidir.

Scanlon (2018 : 332), ifade özgürlüğünün bu nedenle farklı anlamlardan bahsetmek için nasıl kullanılabileceğini açıklıyor. Bunlardan biri, bireylerin kendilerini ifade etme ve başkalarıyla iletişim kurma özgürlüğünün temel bir ahlaki

gereği olan ifade özgürlüğü hakkıdır. Bu hak, diğer kişilerin adıyla ilişkili olumsuz yükümlülüklerle yol açar. Terim ayrıca, tehdit altındaki konuşmacılara polis koruması sağlamak gibi bu olumsuz görevleri korumak için devlet adına pozitif görevler de yaratır.

Ayrıca ifade özgürlüğü, insanların diğer temel haklardan yararlanmalarında önemli bir rol oynar. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun belirttiği gibi. “Bilgi veya ifade özgürlüğü, temel bir insan hakkıdır ve Birleşmiş Milletler'in sıkı sıkıya bağlı olduğu diğer tüm özgürlüklerin ölçüsüdür” (Howie E. 1: 2018). Bu, insanların diğer temel haklardan yararlanmasında ifade özgürlüğünün canlılığını destekler. En önemlisi, ifade özgürlüğü demokrasiye büyük ölçüde paralel olan bir insan hakkıdır. Çünkü sıradan insanların bireyler olarak fikirlerini ve biçimlerini yaymalarına yardımcı olan anlamların özgürce yayılmasına izin verir (Balkin 3 : 2014).

Fikirlerin yayılmasına bu katılım, bireyin bir kişi olarak temel bileşenlerine büyük ölçüde katkıda bulunmuştur. İnsanlara çevrelerinin demokratik kültüründe önemli bir rol oynama yeteneği verdi. Balkin (5: 2014) demokratik bir kültürü, kültürel yaratım sürecine yalnızca ekonomik, politik ve kültürel elitlerin egemen olmadığı, aynı zamanda toplumdaki herkesin kültürün yapımında rol oynadığı bir mercek aracılığıyla tanımlar. Bu, ifade özgürlüğünün sıradan insanlara sadece toplumdaki güçlülere değil, kültür yaratma sürecine katılma fırsatı verdiği ve onların çeşitli fikirlerin büyümesinde ve gelişmesinde hayati bir rol oynamalarını sağladığı anlamına gelir. anlam.

Günümüz dünyasında insanların içinde yaşadığı kültüre bağlı kalmanın bir riski var mı? Sayısız vaka, ifade özgürlüğünün ne kadar tehdit edildiğini gösteriyor. Dünyanın pek çok köşesi benzeri görülmemiş baskılarla karşı karşıya, bu nedenle hükümetler ve büyük işletmeler hakim oldukları ifade özgürlüğünü korumalıdır. Ginsberg'in (2018) yazdığı gibi, hükümetlerin ve büyük iş dünyasının bu tür aşırılıkları, fikirlerinden ve politikalarından hoşlanmadığımız kişiler için bile ifade özgürlüğünü koruma ihtiyacını içerir.

Modern teknolojiler de zorluklar doğurur. İnsanların fikirlerin yayılmasına ve anlamın yaratılmasına özgür katılımı, yeni teknolojilerin yayılmasından güçlü bir

şekilde etkilenmiştir. İnternet küresel iletişimi, insan etkileşimini ve bilgiye erişimi artırdıkça, modern toplumlar daha fazla birbirine bağlı hale geldi. Aynı zamanda, dünya çapında ifade özgürlüğünü teşvik etmede büyük bir atılım olarak görülüyordu. İnternet, kültürün (nesneler, fikirler, inançlar ve davranış kalıpları) değiş tokuş edildiği veya bir dereceye kadar birbirine bağlandığı kültürlerarası entegrasyonu kolaylaştırır.

Örneğin, insanlar interneti, insanları bir araya getirmek ve yeni bilgilerin ortaya çıkmasına izin verecek şekilde paylaşmak için destekleyici ortamlar yaratmanın bir aracı olarak kullanırlar. Anthony Giddens (80: 2005), İnternet'in küresel bir kültürü nasıl desteklediğini ve kültürel yönleri bir ülkeden diğer ülkelere genişleten kültürel yayılımı nasıl sağladığını vurgular. İnternet ayrıca kültürlerarası iletişimi artırmakta ve farklı inanç ve inançlara sahip insanlar arasındaki uçurumu kapatarak toplumları dönüştürmektedir.

Ancak internette ifade özgürlüğü konusunda ciddi endişeler var. İlk olarak, bazı ülkeler internette ifade özgürlüğünün siyasi istikrarsızlığa yol açacağını savundu. Örneğin, Twitter ve Facebook gibi sosyal ağlardaki iletişim, 2011/12'de Orta Doğu ve Kuzey Afrika'yı kasıp kavuran Arap Baharı devrimlerinin tetiklenmesinde önemli bir rol oynadı. Yine de bugün, diktatörlerin özgürlük ve demokrasi kazanımlarını tersine çevirmesine yardım etmedeki rolünden dolayı da suçlanıyor (Friedman T. 2016).

İkincisi, internette konuşma özgürlüğü, sosyal çıkarlar ve hassas insanlar hakkında potansiyel olarak tartışmalı konuşmalara izin verir. İfade özgürlüğü, farklı kültürler arasında yakın temasa izin vererek, çevrimiçi ifade yoluyla başkalarına zarar verme riskini artırır. Farklı kültürlerin varlığından dolayı insanlar internet ortamında inançlarını dile getirerek başkalarına kolaylıkla hakaret edebilmektedir. İfade özgürlüğü, kültürlerarası veya kültürlerarası çatışmalara yol açabilen nefret söylemi de üretebilir. İsyanlara, şiddete, çatışmaya veya huzursuzluğa neden olabilir. Bu, toplumların gelişimi ile ifade özgürlüğünün bağlantılı olduğu ve birbirini etkilediğine dair sıklıkla gözden kaçan bir noktayı vurguladı (Carlsson U. 19: 2016).

3.1. İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ ÜZERİNE TARTIŞMALAR

Genelleştirilmiş ifade özgürlüğünün genel mantığı, sözde “fikirler piyasası”dır. Akıl yürütme, toplumun gerçeği elde etmeyi amaçladığı varsayımından başlar. Tartışma daha sonra, toplumun gerçeğe ulaşmanın en iyi yolunun, herkesin kendi bakış açısını başkalarına ifade etmesine izin vermek olduğunu iddia ederek devam eder. Bu argümanlar dizisinin savunucuları, bir üstünlük yarışında gerçek ve yalanlar çarpıştığında, gerçeğin eninde sonunda galip geleceği inancına katkıda bulunurlar. Fikir pazarında tartışılan bir adil rekabet sorunudur (Gordon s: 1-15: 1997).

Bu düşünce çizgisi bugün popülerliğini koruyor. Twitter'ın kurucu ortağı ve CEO'su Jack Dorsey, aşırı sağcı bir komplo teorisyeni olan Alex Jones'u çevreleyen tartışmalar hakkında yorum yaptığında, Twitter'ın bunu yasaklamayacağını savundu. Jack, “gazetecilerin bu tür bilgileri doğrudan belgelemesini, doğrulamasını ve çürütmesini” tercih etti ve sıradan insanların kendi görüşlerini oluşturmasını talep etti. Bu argüman çizgisi, ifade özgürlüğünün bir fikir pazarı olduğu teorisinden faydalanmak olarak görülebilir. Gerçeğin yalan ve propagandaya üstün geleceği temel bir değerlendirmedir (Roma 2018).

İfade özgürlüğü konusu, liberal toplumlarda en tartışmalı konulardan biridir. İfade özgürlüğüne eskisi kadar değer verilmediğini boşverin; ifade özgürlüğü basitçe diğer değerler lehine sınırlandırılmıştır. Çok değerli olduğunda, düzenlenebilir bir konu haline gelir, çünkü ancak o zaman ona getirilen sınırlamalar artık bir anlam ifade etmez. Herhangi bir akli başında konuşma özgürlüğü tartışmasında dikkat edilmesi gereken ilk şey, bunun sınırlı olması gerektiğidir. Her toplum, konuşma pratiğine sınırlar koyar, çünkü her zaman rekabet eden değerler bağlamında işler. Howard (2019), 'Siyaset Biliminin Yıllık İncelemesi: İfade Özgürlüğü ve Nefret Söylemi' başlıklı makalesinde, bu açmazın ifade özgürlüğünün diğer değerlerden, politikalardan önce gelip gelmemesi gerektiği sorusu olarak görmenin ne kadar cazip olduğuna dikkat çekiyor.

Bu ortak tavsiye, ifade özgürlüğüne olan bağlılığımızın, talepleri sosyal eşitlik, tarihsel olarak marjinalleştirilmiş vatandaşların onuru veya güvenliği gibi diğer normatif taahhütlerle çatıştığında dengelenmesi gerektiğidir. İfade özgürlüğü, özgür bir toplumun temel direği olmaya devam ederken özgürlüğün iki boyutla daha da azaltılması gerekir. Eğer herkes özgürlüğün tadını çıkaracaksa, eşitlik ve sorumluluk olmazsa olmaz şartlardır. Eşitlik olmadan, iktidardakiler ifade özgürlüklerini başkalarını kötüye kullanmak ve marjinalleştirmek için kullanacaklardır. Sorumluluk olmadan özgürlük, tüm özgürlüklerin en tehlikeli iblisi (örneğin cezasızlık) olabilir.

Bu nedenlere ek olarak ifade özgürlüğünde. Gerçeği tespit etmek, kötüyü tanımlamak, kötülüğü ortadan kaldırmak ve insan bilgisini arttırmak için etkili bir mekanizma olarak hizmet ettiği fikri var (Schauer 235: 2017). Evet, toplumlarımız değişse de, bugün çoğu ülkede bazı demokratik ilkeler hâlâ geçerlidir. Bunlardan Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin 19. maddesinde belirtildiği üzere; düşünme, konuşma, dinleme ve yazma - kendini ifade etme ve başkalarıyla iletişim kurma özgürlüğü vardır. Sürekli değişen dünya, küreselleşme ve dijitalleşmenin insanları ve ekonomileri büyük mesafeler üzerinden birbirine bağladığı bir dünya anlamına geliyor. Ufuklar, bugünün küresel köyünü yaratmak için genişledi. Bazı insanlar kimliklerini savunma ihtiyacı hissederler ve ortak kültürel platformlar artık sürdürülemediğinde yerel kültürler, dini inançlar ve topluluklar etrafında engeller ortaya çıkar. Buna rağmen, dünyanın diğer bölgelerinde de düşüş devam ediyor gibi görünüyor. Sınırları aşmak ve sınırları savunmak, küreselleşme sürecinin ikiz özellikleridir (Anderson 2016). Küreselleşme, jeopolitik ve yeni bilgi teknolojilerinin günümüz toplumunda ifade özgürlüğü üzerinde güçlü biçimlendirici etkileri olduğunu kabul ederek anlamamız gereken bir bağlamdır.

Küreselleşme, jeopolitik ve yeni bilgi teknolojilerinin etkileri, ifade özgürlüğünün sınırsız olmadığı anlamına gelmektedir. Coghlan (2: 2020), ifade özgürlüğü temel kavramlarının belirli sınırlamalarının, ifade özgürlüğünün özünü güvence altına almada nasıl önemli olabileceğini açıklıyor. İfade özgürlüğü üzerindeki belirli kısıtlamalar etrafında dönen bu tartışmalar, en azından ifade özgürlüğünüzün düzen nedeniyle nasıl sınırlandırılması gerektiğini gösteriyor. Coghlan, hepimiz aynı anda konuşursak, sonunda tutarsız ve iğrenç bir sesle karşılaşacağımızı öne sürmüştür.

Bugün ve gelecekte ifade özgürlüğüne getirilen kısıtlamalar ne olursa olsun, ifade özgürlüğü demokrasinin pratiğidir. Bu bir haktır, ancak başkalarının haklarına saygı ve sorumluluk gerektirir. İfade özgürlüğünün sınırları sabit değildir — kültürel ve sosyal bağlamı tarafından belirlenir. Ancak, sorumluluk konusunda hiçbir şüphe olmamalıdır. İfade özgürlüğünün hukuki ve ahlaki boyutları vardır; Nihayetinde, tüm insanların eşit olduğu fikrinin temel sorusu budur. Ancak, her zaman olduğu gibi, rahatsızlık, güç veya para şeklinde herhangi bir maliyet olmadığı sürece neredeyse herkes insan haklarını ve ifade özgürlüğünü desteklemeye hazır görünüyor. Ayrıca, ifade özgürlüğü karmaşıktır; Sınırlamak için hem iyi hem de kötü argümanlar kullanılabilir.

İktidar argümanları, özellikle özgür düşünen toplumlar bağlamında, ifade özgürlüğünü sınırlama ve meşrulaştırma konusundaki tartışmalarda biraz değişti. Bunun gibi ülkelerdeki siyasi liderler genellikle yıllarca ifade özgürlüğünün sadık destekçileri oldular. Ancak aynı yetkililerin çoğu aynı zamanda desteklediklerini iddia ettikleri özgürlüğü baltalamak için çalıştılar. İngiliz filozof John Stuart Mill, klasik eseri On Liberty'de (1859), birçok insan “ifade özgürlüğüne” inandığını iddia etse de bir konuşmanın ne kadar değersiz, tehlikeli veya yanlış olacağını bilmiyoruz ve bu nedenlerle . korumayı hak etmiyor demektedir (Silvergate et al. 6: 2012.).

Mill, Mathias'ta (2007) insanlar başkalarının görüşlerini bastırmaya çalışmasalar da, sadece "tartışmayı, alayı, vb." bastırmaya çalıştıklarını ileri sürer. "Mill'in gözlemi, ana akım fikrin savunucuları hakaretlerini açığa vururken küfürlü ve zalim olduğunda kimsenin nasıl fark etmediğini veya itiraz etmediğini gösterdi. Muhallifler onu küçümsemekte eşit derecede özgür değiller mi? Baskın fikir mi? Mill, bunun her zaman parti olacağını savunuyor. Neyin sivil olup olmadığına karar veren ve her zaman onun lehinde karar veren iktidardadır.

İfade özgürlüğü tartışması, alınan her pozisyonun birbirine bağımlı ve değişen felsefi ideolojilerle karşı karşıya kalması üzerine kurulu bir oyundur. Temel olarak, herhangi bir ifade özgürlüğü kavramı, hükümetin veya bireylerin mesajların içeriğini değerlendirirken tarafsız olmasını gerektirir. Örneğin, insanların ifade özgürlüğü konusundaki tutumu şudur: “Doğru, geçerli veya inanç yapılarımıza uyan herhangi bir

fikri ifade etme özgürlüğüne saygı duyuyoruz, ancak ifade özgürlüğüne saygı duymuyoruz. Yanlış, zararlı fikirleri ifade etmek veya inanç yapılarımızla bağdaşmaz. "Özgürlüklerini, ifade özgürlüğünü kendileri için savunmayı seçenler, kültürel yapılarımızı 'savunma' zamanı olduğunu söylüyorlar. Ancak diğerleri kültürel yapılarını 'savunmaya' çalıştıklarında, kültürel yapılarımızı 'savunma' zamanıdır diyorlar. Alexander (2013), sunulan aynı argümanların haklı olarak ifade özgürlüğüne dost olmaktan ziyade düşmanca görüldüğünü ve Stalin, Hitler ve hatta Mao'nun bu ifade özgürlüğünü destekleyebileceğini iddia ediyor.

Hükümetler veya bireyler tarafından bu tanımlarla yapılan bu ifade özgürlüğü sınıflandırması, basitçe, bir yanda ifade özgürlüğü ile bir yanda ifade özgürlüğü eylemi arasında belirli bir sınıflandırma olduğu izlenimini vermektedir. Scanlon (13-35: 2018), bu ayrımları dikkate almanın neden yanlış olduğunu açıklar, çünkü en önemli sınıflandırma her zaman meşru ve asla gayri meşru sınırlamalar arasındaki ayrımlara dayanmaz.

Bu nedenle, sınırsız ifade özgürlüğü tartışması yoktur; Böyle bir kavram savunulamaz. Bunun yerine, gizlilik, güvenlik, demokratik eşitlik ve zararı önleme gibi diğer önemli ideallere karşı sohbete ne kadar değer verdiğimizize karar vermemiz gerekiyor. İfade özgürlüğünün doğasında var olan hiçbir şey, bu özgürlüğün her zaman bu diğer değerlerle rekabet halinde kazanılması gerektiğini ileri sürmez. Konuşma, sosyal mallar paketinin bir parçasıdır: "Kısacası, konuşma kendi başına bir değer değildir, her zaman varsayılan bir iyilik kavramının sınırları içinde üretilir (Poisson, 1994).

Bazı konuşma sınırlamaları zamanla başka sınırlamalara yol açabilir, ancak durum böyle olmayabilir. Ve sınırlama yapılırsa, bu sınırlamalar haklı gösterilebilir. Mesele şu ki, konuşmada sınır olmaması gerektiğine dair tutarsız pozisyonu bıraktığımızda, neyin ifade edilip edilemediği konusunda tartışmalı kararlar vermek zorundayız. Buna topluluklar içinde bir arada yaşama alanı eşlik eder. Dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta, ifade özgürlüğü ile ilgili önemli bir tartışma ortaya çıktığında, bu tür bir ifadenin sınırlandırılmasının kısa sürede tartışmalı hale geleceğidir.

Her yaştan, yerden ve kültürden toplumlar, ifade özgürlüğünün kullanımına her zaman bir şekilde sınır koymuşlardır. Çünkü ifade özgürlüğü bir boşlukta mevcut değildir ve diğer değerlerle rekabet halindedir.

Bu anlamda Fish (102: 1994), sınırsız ifade özgürlüğü lehine argümanlar açısından ifade özgürlüğünün olmadığını ve ifade özgürlüğünün sadece temel bir terim olduğunu iddia etmekte haklıdır. Fish, terimin kendisinin sınırsız veya her zaman özgür ifade anlamına gelmediğini ekler.

Tabii ki, Fish'ten (1994) tamamen farklı pozisyonlar alan çeşitli bilim adamları var ve Fish'in bu tür tartışmalarına her zaman katılamayız. Ancak Fish, “İfade özgürlüğü siyasi bir bedeldir, kendi başına bir değer değil. İfade özgürlüğü için değişen koşullar göz önüne alındığında, günümüzün "demokratik" toplumlarında bile bu görüşün ne kadar doğru olduğunu merak etmemek mümkün değil. Bu nedenle, konuşmanın belirli bir dereceye kadar sınırlandırılmadığı bir toplum olmadığını düşünmek kesinlikle çok önemlidir. Haworth (1998), özgür konuşmanın tıpkı kollarımız ve bacaklarımız gibi sahip olduğumuz ya da olmayan bir şey olmadığını öne sürerken Fish'e (1994) benzer bir bakış açısına sahiptir.

Bu tartışmaları tartışırken, şimdiye kadar çok önemli bir ihtiyacı sınırlamak için bazı önerilerin iyi ve diğerlerinin kötü olduğunu anlamak kesinlikle önemlidir. Hükümetlerin, sosyal medyanın ve kurumsal devlerin sürekli ifade özgürlüğü hakları için verdiği mücadeleyle, bugün dünya çapında birçok insanın daha yüksek düzeyde bir ifade özgürlüğü tercih ettiğini anlayabiliriz.

Ancak toplumlarımızda sevmediği fikirlerin yasaklanmasını isteyen insanlar olabileceği de açıktır. Muhafazakârlar, bağımsızlar, politikacılar ve liberaller. Hoşlanmadığımız görünüşleri yasaklamak için bu tür çağrılar bulmak nadir değildir. İfade özgürlüğü açısından “özgür toplum” ne olursa olsun, asla mutlak bir hak olmadığını belirtmek önemlidir. Konuşma her zaman bir dinleyici kitlesine hitap ettiğinden, ifade özgürlüğü hakkı, karşılıklı saygı ve kişisel sorumluluğa saygı anlamına gelecektir.

Bu tartişmalarda ayrıca önemli olan şey, ifade özgürlüğünün sınırlarının ne sabit ne de değişmez olmadığı, her zaman mevcut sosyal ve kültürel bağlamlarımıza ve toplum ile teknolojinin kesişimine bağlı olmasıdır (Enjolras ve Steen-Johnsen 352: 362: 2016).

Toplum ve teknolojinin kavşağında, bu gelişmeyle birlikte yeni birlik biçimleri ortaya çıkmıştır. Sosyal medya sadece bilgi alışverişi için bir prizma haline gelmekle kalmadı. Aynı zamanda katılımcı dijital kültürlerin ve sosyal hareketlerin yükselişinin önünü açtı. Bilgi, kültür ve ideoloji biçimlerinin, herkesin ifade özgürlüğünden yararlanabilmesi için küresel bir toplum için çeşitli çağrılarla rekabet ettiği bir yer haline geldi (Valasco 2020).

Harvey E. (2021), bu tür katılım çağrılarının nasıl özgür toplumumuzun parolası haline geldiğini, yıllar boyunca politikaları ve yasaları şekillendirmek için bir araç olarak eşit hakları savunan çeşitli hareketlerdeki ifade özgürlüğünün altını çiziyor. Bu çatışmalar çok daha geniş bir toplumsal bölünmeyi körüklüyor; Savaşçıların, görünüşte rekabet halindeki iki içirme ve ifade özgürlüğü kavramı arasında seçim yapmamızı talep ettiği bir yer. Biraz güzel konuşma ve iyi politikalarla demokrasiye büyük katkı sağlayan geniş bir alanda, özellikle internet ortamında, hiç duyulmamış, görmezden gelinmemiş, onlar tarafından hiç duyulmamış geniş bir alanda bunu elbette yapabiliriz.

İnternet, fikirlerin ve iletişimin paylaşımını kolaylaştırdı ve bireyleri ve toplulukları daha önce hiç olmadığı kadar birbirine bağladı. Bununla birlikte, internetin yaygınlaşması ve sosyal medyanın artan gücü nedeniyle kitleler için çok fazla güce sahip olsa da, kültürler arasında insanların bunu söylemelerine izin verilmesi gerekip gerekmediği konusunda güçlü çağrılar var.

Bu, konuşma özgürlüğü ilkeleri hakkında düşünme biçimimizi değiştiren zamanımızın baskın ses teknolojisi olarak dijital ağların yükselişi hakkındaki tartışmayı körüklüyor. Geleneksel iktidar kaynakları artık sosyal medyada hüküm sürmediğinden sosyal adalet talepleri, bir iptal kültürünün gücünün, taleplerinin ve etkilerinin, geleneksel iktidar yapılarının gölgesindekileri kendi sorumluluklarından sorumlu tutmak için büyümeye devam edeceği anlamına gelir.

İptal kültürü bazı alanlarda eleştirisiz gitmezken daha önce susturulmuş yeni bir nesil için toplumlarda toplumsal değişim için öncü bir araç haline geldi. Bunun ifade özgürlüğüne bir saldırı olduğu görüşü geçerli olmayacaktır. İptal kültüründeki bazı kusurları çözmek için ifade özgürlüğünün ve açık tartışmanın ötesinde daha geniş bir tartışmaya ihtiyaç duyulacaktır. Milyonlarca takipçiyle bir fikri paylaşmanın bir eleştiri olmadığını düşünen geleneksel yüksek seslerden bu ihtiyaca bir çözüm gelmeyecektir.

İlk iptal çağrıları ve sonraki boykotlar, onları üstlenenlerin özgürlüğünün bir parçasıdır. İkincisi, bu sosyal sansür esasen düzgün işleyen bir “fikir piyasası” anlamına gelir. Zararlı söz ve eylemleri devlet müdahalesine ihtiyaç duymadan bastırdı. Bireyler ve kurumlar bu sosyal ve ekonomik baskıya ne söyleyeceğini, neyi satacağını veya satın alacağını ve kimi davet edeceğini, işten çıkaracağını veya işe alacağını seçerek yanıt verir. Bireysel özgürlüğün normal işleyişinin bir parçasıdır ve dahası toplumsal değişime ulaşmanın önemli bir yoludur.

Sohbeti korumak için hangi sebepleri sunarsak sunalım, bazı konuşmaların neden gizli olmadığını göstermek için kullanılabilecek sebepler de vardır. Konuşma özerkliği desteklediği için savunulursa, bu değeri baltalayan konuşma eylemlerini korumak için artık hiçbir gerekçemiz olmayacaktır. Demokrasinin iyi işleyişi için çok önemliyse bir sözcüğü savunmamız bu hedefle hiçbir ilgisi olmayan veya bu hedefi baltalayan bir kelimeyi savunmak için aynı şekilde geçerli bir tutum değildir. En azından, düzen nedeniyle konuşma kısıtlanmalıdır. Hepimiz aynı anda konuşursak, tutarsız sese neden oluruz. Belirli kurallar ve prosedürler olmadan hiçbir şekilde konuşamayız ve bu nedenle konuşma, temel nezaket protokolleriyle sınırlı olmalıdır.

3.2. NEFRET SÖYLEMİ VE İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ

İfade özgürlüğü esasen fikir alışverişine ve çoğulculuğa, iletişim yoluyla düşünce, demokrasi ve siyasi söylemin zenginleşmesine olanak tanır. Bu nedenle, sınırlamalarından ödün verilmemesi ve hatta istismar edilmemesi için katı filtrelemeye tabi tutulmalıdır. İfade özgürlüğü üzerindeki kısıtlamaları içeren davalar incelenirken, belirli ifadelerin meşru olarak korunan hedeflere zarar verebileceği durumlar tespit edilebilir. Böyle bir mekanizma, ifade özgürlüğünün suistimal edilmemesini ve ifade imkânının en ciddi suistimali olan nefret söylemi gibi ifade özgürlüğünün suistimal edilmemesini sağlar.

“Nefret söylemi” her yerde bulunsa ve akademisyenler, kanun yapıcılar tarafından ve genellikle içtihatlarla sıklıkla kullanılsa da, evrensel olarak kabul edilen güvenilir ve kesin bir tanım yoktur. Jacobs (11: 2001), genel olarak nefret söylemi teriminin küfürlü dil ve aşırı önyargı, düşmanlık ve kötü niyetli konuşmayı içeren nefret söylemine atıfta bulunmak için nasıl kullanıldığını açıklar Cowan ve diğerleri (58: 2002). Nefret söylemini “pusuya düşürmek, korkutmak, incitmek, küçük düşürmek ve zarar vermek için silah olarak kullanılan sözler” olarak tanımlıyor. Hedef grup veya bireyin sadece fizyolojik ve duygusal durumunu değil, aynı zamanda kişisel özgürlük, haysiyet ve kişilik gibi psikolojik durumları da dikkate alır. Vietri'ye (2009) göre bunlar, gerçek veya algılanan özelliklerine dayalı olarak bir kişiye veya bir grup insana yönelik önyargılardır. Bu özellikler, diğerlerinin yanı sıra şunları içerir. Cinsiyet, ırk, renk, etnik köken, engellilik, din, milliyet, cinsel yönelim ve ayrımcılık, zorbalık onaylanmama.

Birleşmiş Milletler nefret söylemini, bir kişi veya grup hakkında kimliğine, dinine dayalı olarak aşağılayıcı veya ayrımcı bir dil kullanan veya kullanan her türlü sözlü, yazılı veya davranışsal iletişim olarak tanımlar. Etnik köken, milliyet, ırk, renk, soy, cinsiyet veya diğer kimlik faktörleri. Örgüt, nefret söylemiyle mücadelenin ifade özgürlüğünü sınırlamadığını veya yasaklamadığını kabul eder. Bu, nefret söyleminin, özellikle uluslararası hukuk tarafından yasaklanan ayrımcılığa, düşmanlığa ve şiddete teşvikin daha tehlikeli bir şeye dönüşmesini önlemek içindir.

Belirli bir ifadenin nefret söylemi olup olmadığı, ifade özgürlüğü ışığında değerlendirilmelidir. Prensip olarak, ifadeler bu temel hakla korunmaktadır. “Demokratik bir toplum” inşa etmenin temel koşullarından biri olarak ifade özgürlüğünün önemi, dünya çapındaki diğer birçok uluslararası insan hakları kurumunun ve anayasa mahkemesinin içtihatlarına yansımaktadır. Aynı zamanda, fikirlerini oluşturmak, geliştirmek ve kendini gerçekleştirmek bireyin en temel hakkıdır.

İfade özgürlüğü ile rekabet eden değerler arasındaki denge her durumda dikkatle düşünülmelidir. Ayrımcılığın, bağnazlığın ve hoşgörüsüzlüğün üstesinden gelmek için ifade özgürlüğü gereklidir. Aynı zamanda ayrımcılık yapmama ve eşitlik gibi eşit derecede önemli diğer değerlere her zaman öncelik verilmelidir.

İrkçiliğin, bağnazlığın ve ayrımcılığın ortadan kaldırılması gerektiği konusunda zaten bir fikir birliği olduğu için, nefret söylemi ve nefret suçları da dahil olmak üzere tüm biçimleriyle kapsayıcı olmalıdır. Waldron (2014) toplumumuzun desteklediği ve taahhüt ettiği bir tür kapsayıcılık olduğunu savundu. Nefret söylemi, bu kamu yararına zarar verir veya onu sürdürme görevini üstlenir, aksi halde olacağından çok daha zor hale getirir. Nefret söylemi, toplumsal barış için çevresel bir tehdit oluşturmaktadır (Cohen-Almagor, R. 2016).

Bu nedenle, bu tür retorik, azınlık gruplarının şeytanlaştırılmasından sosyal gerçekliğin inşasına ve eşitsizliklerin teşvik edilmesine kadar her şeyde büyük bir rol oynamaktadır. Gerçekten de Holokost'ta nefret söyleminin rolü yeni bir hatıra. Son olaylar, etnik düşmanlıkları artırmak için bilgi akışının kitle iletişim araçları tarafından nasıl manipüle edildiğini ve iktidar partisi tarafından nasıl kontrol edildiğini gösteriyor. Benzer şekilde, BM raporları, 1994 Ruanda Soykırımı (Ndahiro 2019) sırasında bir radyo istasyonunun Radis Mille Collines'daki ölümcül etkisini kanıtlamıştır.

İfade özgürlüğünün sınırlandırılmasına yönelik argümanlar ve nefret söyleminin içeriğinin doğasına ilişkin tartışmalar genellikle çok fazla değişmedi. Teknoloji ne kadar ilerlerse, ifade özgürlüğü konusu o kadar aynı kalıyor. Toplumun önyargıları, yeni dijital devrimden çok önce vardı. Nefreti yaymak ve diğer insanlara

veya mağdurlara ulaşmak için kullanılan araçlar ve yöntemler hala çarpıcı biçimde değişiyor. Dijital devrimle birlikte medya giderek daha anlık, uluslararası ve etkileşimli hale geliyor.

Her türden bilgi ve fikir giderek daha erişilebilir hale geliyor ve küresel olarak benzeri görülmemiş bir oranda güçlenmektedir. Kaynak kıtlığı olmadan geleneksel medyadan daha geniş ve daha çeşitli yetenekler, daha kolay erişim, katılım ve üretim yaratır. Bugün en ilginç pozisyon, "ifade özgürlüğünün" artık bazı insanların nefret dolu görüşlerini arkasına sakladığı bir kalkan olarak kullanılmasıdır. İnsanlar tahakküme alışınca sonunda eşitliğin olması baskı gibi görünüyor ve insanlar ne olursa olsun insanları zorlamaya alışınca kendi davranışlarımızın herhangi bir sınırlaması, haklarınıza saldırı gibi görünüyor. Görüşlerine ve fikirlerine yönelik eleştiriler, ifade özgürlüğü haklarına yönelik bir saldırı gibi görünüyor ve ana akım güç yapılarının bir iptal kültürünün ifade özgürlüğünü boğduğunu iddia etmesine yol açıyor.

İfade özgürlüğüne saygı duyan bir toplum, bu özgürlüğün kısıtlandığı bir toplum değildir. Her zaman kısıtlamalar vardır. Sağlıklı bir toplum, belirli durumlarda kısıtlama ihtiyacı hakkında açık kamusal tartışmaların ve tartışmaların varlığına dikkat edilerek ölçülecektir. Gerçekten de, kendi yıkımının mikroplarıyla savaşmayan bir toplum sağlıklı değildir. Ancak asıl soru, rekabet halindeki çıkarların nasıl dengeleneceği veya daha doğrusu kışkırtıcı söylemlerin nasıl sınırlanacağıdır (Boyle K. 1992). Rakip çıkarları dengelemek hayati önem taşır.

Toplumlarımızda yürürlükte olan nefret söylemi yasalarıyla ifade özgürlüğünün kontrol edilmesi hayati bir ilerlemedir. Belirli bir kişiye karşı işlenen suç ile bir kişinin onuruna saldırı arasında keskin bir karşıtlık vardır. İnce bir çizgi gibi görünebilir, ancak herhangi bir suç, ne kadar derinden hissedilirse hissedilsin, uygun bir mevzuat meselesi değildir. Öte yandan itibar, nefret söylemi yasalarının korumak için tasarlandığı şeydir. (Waldron 105: 143: 2014).

Boyle'un belirttiği gibi (7: 1992), bu, toplumumuzda nefret söylemine karşı çıkarların bu nedenle ifade özgürlüğünün önemini inkâr etmediklerinin, ancak hoşgörülü bir davranıştan kaynaklanabilecek tehlikelerin çok iyi farkında olduklarının bir göstergesidir. Ciddi etnik, dini ve cinsiyetçi ayrımcılığın devam etmesi ve bunun

feci sonuçlarıyla karşı karşıya kalındığında, nefret söylemini ortadan kaldırmaya yönelik herhangi bir uygulanabilir çözüm, her halükarda ifade özgürlüğü ile 'diğer rakip değerler' arasındaki hassas dengeyi hesaba katmalıdır. Dolayısıyla bir yandan ayrımcılığın, bağnazlığın ve hoşgörüsüzlüğün üstesinden gelmek için ifade özgürlüğünün gerekli olduğu inkâr edilemez. Öte yandan ifade özgürlüğü, ayrımcılık yapmama ve eşitlik gibi eşit derecede önemli diğer değerlere göre her zaman öncelikli olmalıdır.

Sorgunlanmaya alışkan olmayanlar için bunlar kişisel gelmektedir. İlk kez ifade özgürlüğüne yapılan saldırıyı ve görüşlerini ifade edenlere saygı duyulmamasını yanlış anladılar. Kendi seslerini yeni bulan bir izleyici kitlesine maruz kalmak yerine, bir kalabalığın kükremesi gibi, yanlış veya alakasız olduklarını söylemenin yeni yollarını karıştırdılar. Dünya değişir. Birçok yönden yeterince hızlı değişmediğini belirtmek "kültürü iptal etmek" değildir.

İrkçılar ve cinsiyetçiler, konuşma özgürlüğü bayrağını benimseyerek ve dünyanın her yerinde özgür konuşma için savaşımlara haraç ödeyerek kaba duygularını retorik olarak savunuyorlar. İptal Kültürüne yönelik mevcut saldırılar, güçlü ve geleneksel olarak ayrıcalıklı insanların görüşlerinin doğası ne olursa olsun görüşlerini özgürce ifade etmeleri için yapılan savaşlardır.

Bu, iptal kültürüne yönelik temel argüman ve eleştirinin, gerçekte kimlerin ifade özgürlüğünü talep ettiği ve kimin haklarının kurumlar tarafından savunulduğu tartışması etrafında döndüğünü ortaya koymaktadır. Suç duyurusu sosyal medyada yayıldıkça kimileri için ifade özgürlüğünü savunmak, kimileri için de susturmak için bir araç haline geldi.

Bunlar demokratik olarak meşru anlaşmazlıklar değildir, çünkü “hoşgörü, hoşgörüsüzlüğün çözümü değildir”. Neyin yanlış olduğu ve neyin dayanılmaz derecede yanlış olduğu arasında farklar vardır. Özgür bir toplumun hoş göremeyeceği bazı görüşler vardır. İrkçılık, bazı insanların insani eşitliğini inkâr ettiği için kabul edilemez olarak kınanmaz. İnsani değerler hiyerarşisi yaratır ve hedeflerini ciddi şekilde baltalar.

İptal kültürü ve ifade özgürlüğü konusundaki tartışmaları güçlü bir şekilde yansıtan iki önemli vaka var. Bu vakalar, biri diğerine yanıt olarak yazılmış mektuplardır. Bu iki mektubu incelemek, iptal kültürüne ve ifade özgürlüğü tartışmasına verilen farklı tepkileri vurgulamak açısından çok önemlidir.

3.3. İPTAL KÜLTÜRÜ VE İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ

İptal kültürünü eleştirenlerin sorunu, diyalogun, ister ırkçılık ister cinsiyetçilik olsun, dikkati hak eden ana konudan politik olarak doğru konuşmaya çok kolay geçtiğini iddia etmeleridir. Ancak görevden almanın amacı, siyasi doğruculuğu cezalandırmak veya dolayısıyla ahlaki kontrol etmek değildir. Ancak iptal kültürü ya da bazılarının sonuç kültürü dediği şey, azınlıkların ve marjinalleştirilmiş grupların, tarihsel olarak iktidarda olanların kamusal söylemi toplumun tüm üyelerini kapsayacak şekilde değiştirmesini talep ettiği bir araç olarak hizmet eder. Kişileri ve kurumları eylemlerinden sorumlu tutmak ile ilgilidir. Bunlar kötü davranışların sonuçlarıdır. Yine de iptal kültürünü eleştirenler bunun ifade özgürlüğünün ihlali olduğunu savunuyorlar.

İptal kültürü etrafındaki söylem sağlıklıysa, kültürü geçersiz kılmaya çalışan sosyal, politik ve ekonomik sistemlerin daha da sağlıklı olduğu iddia edilebilir - ve bu birçok insan için sonuçtur. Daha kötü olan nedir? Azınlıkları marjinalleştiren hesap verebilirlik kurumları veya sosyal, politik ve ekonomik kurumlar oluşturmak için sosyal ağlarda bir araya gelen insan grupları. Birinin iptali kavramı, aslında hiçbir zaman fazla güce sahip olmayan insan toplulukları tarafından yaratıldı. Bu topluluklardaki insanlar, iptal ederek birini sorumlu tutmaya çalıştığında, şanslar her zaman onlara karşı yığılır. Birini anlamlı bir salıvermeye zorlayacak sosyal, politik veya profesyonel güce hâlâ sahip değiller. Ama en azından toplu boykot çağrısı yaparak seslerini duyurabilirler.

Başka bir deyişle, kültürün medyada tartışılma şekli, her ne pahasına olursa olsun korkulması ve kaçınılması gereken bir şey, sayısız yaşamı ve geçim kaynağını yok edecek kıyamet olayı gibi görünmesini sağlayabilir. Ancak çoğu durumda, bu muhtemelen bu değildir. Bu, hiç kimsenin güçlü insanları suçlarından sorumlu tutamayacağı anlamına gelmez. Ancak en büyük endişe, hala çok fazla güce sahip olanların onu kötü amaçlar için kullanabilmesidir (Romano 2021)

Bu argümanlar, bir iptal kültürünün ifade özgürlüğü için bir tehdit olmadığı - bunun bir tezahürü olduğu iddiasını desteklemektedir. Bireylerin kitleler oluşturmak için özgür konuşma haklarını kullandıkları gelişen bir demokratik söylem biçimidir. Bu kitleler kişi ve kurumlar üzerinde baskı oluşturmaktadır. Hatta buna bir sorumluluk kültürü de diyebilirsiniz. Bu kitle oluşturma yeteneği, normalde bu insan grupları için mümkün olmayan değişiklikleri etkiler.

İptal kültürünün birçok eleştirmeni, yetkilileri, kurumları ve işletmeleri sorumlu tutmak için uzun süredir özgür konuşma haklarını kullandı. Muhafazakarlar da dahil olmak üzere gruplar düzenli olarak boykot ettiler. Halkı istifaya çağırdı. Protesto etti. Taleplerine, ihtiyaçlarına uygun sonuçlar üretecek şekilde yanıt verdiler. Kimse bunun özgürlük ihlali olduğunu iddia etmedi.

Diğerleri artık değişimlerini etkilemek için bir kitle oluşturabilecekleri bir sosyal medya platformu bulduklarında, aniden bir ifade özgürlüğü tartışması başlar. Bu, iptal kültürüne karşı yapılan tüm konuşmaların neden gerçekten ifade özgürlüğü veya açık tartışma ile ilgili olmadığını, bunun yerine bugün bu boykot yöntemiyle değişimi gerçekleştirecek güce ve platforma kimin sahip olduğu hakkında olduğunu açıklıyor. Ve toplumda iktidarda olanlar, geleneksel olarak güçsüz ve marjinalleştirilmiş insanlarla ilişki kurmaktan hoşlanmazlar.

İptal kültürü internette yeniden ortaya çıkmadan çok önce vardı. Halka hesap vermek demokrasinin bir parçasıdır. Siyasi kurumları, ünlüleri ve korkuları diğerlerinden farklı kılan nedir? Tek makul açıklama, bu sorumluluğun nasıl ortaya çıktığı ve bunu kimin yaptığıdır.

Bir iptal kültürü sosyal medya tarafından körükleniyor. Geleneksel olarak bir güç kaynağı bulmak için mücadele eden gruplar, bireylerin görüşlerini kitlesel protestolara dönüştürmek için sosyal medyayı kullanıyor. Sosyal medya, masada yeri olmayanların kitle iletişim araçlarına erişmesine veya kitlelere ulaşmak için gereken paraya katılmasına olanak tanır. Sosyal medya, insanların demokrasiye katılımını engelleyen geleneksel engellerin çoğunu ortadan kaldırdığı veya en azından azalttığı için iptal kültürünü mümkün kılmıştır. Şimdi katılmak için cep telefonuna ve internete

ihtiyacınız var, önceki sürecin aksine uzun yıllar marjinal insanları engellemeyi başardı.

İptal kültürünün yaptığı budur. Kuruluşlar için lobi yapmak üzere gelişen iletişim araçlarını kullanan politikacılar, ünlüler ve sıradan insanlar. İktidardaki birçok insan, genellikle geleneksel haber medyasının daha cilalı koruyucu cılası olmadan, bu tür eleştirilere, söz ve eylemlerinin bu tür kamu incelemesine alışkın değildir. Yorumlara değer vermiyorlar. Sosyal medya her yerde bulunur. Bu nedenle bir iptal kültürü olduğundan daha yaygın, daha hızlı ve daha kapsayıcı görünebilir. Gerçekte, "iptal edilen" çok az insan böyle kalır ve genellikle bir süre sonra kamusal hayata döner.

Aslında, kültürü geçersiz kılmak için sürekli olarak ifade özgürlüğü hakkında vazgeçtiklerini iddia edenler, bunu büyük kablolu haber programlarında görünerek sosyal medyada yayınlamaları veya parlamentoların gücüne başvurarak yapıyorlar. Milyonlarca kişiye ulaşamadıkları için şikayetlerle milyonlarca kişiye ulaşmaları çelişki ve ironi karışımı bir durumdur. Dolayısıyla, buradaki tartışmalardan, hükümetler ifade özgürlüğünü kısıtlamadıkça iptal kültürünün ifade özgürlüğü tartışmasıyla hiçbir ilgisi olmadığı belirtilebilir. En iyi ihtimalle, iptal kültürü, güç dengesizliklerini düzeltmek ve gücü imtiyazsızlara yeniden dağıtmakla ilgili olmuştur. Bunun yerine, iktidardakilerin yardım etmesi gerekenlere karşı kullanabileceği bir silah haline gelmiş gibi görünüyor.

İptal kültürü ve ifade özgürlüğü konusundaki tartışmayı güçlü bir şekilde gösteren iki önemli vaka var. Ve her ikisi de, biri diğerine yanıt olarak yazılmış mektuplardır. Bu iki mektubu incelemek, iptal kültürüne ve ifade özgürlüğü tartışmasına verilen farklı tepkileri vurgulamak için elzemdir.

3.4. HARPER MEKTUBU VE İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ

Harper'ın Mektubu olarak da bilinen Adalet ve Açık Tartışma Üzerine Bir Mektup, 7 Temmuz 2020'de Harper dergisinin web sitesinde 153 imzacıyla (Harper Magazine) yayınlanan "liberalizm olmayan" olarak adlandırılan şeyi eleştiren ifade özgürlüğünü savunan bir açık mektuptur. (Harper 2020).

Mektup, açık tartışmayı ve fikir farklılıklarına daha fazla hoşgörüyü teşvik eden bir kültür çağrısında bulundu. Mektupta, "Liberal bir toplumun temel taşı olan özgür bilgi ve fikir alışverişi her geçen gün azalıyor" denildi. İmzacılar, "kötü fikirleri" yenmenin yolunun, onları susturmaya veya "yok etmeye" çalışmak yerine "ortaya çıkarmak, tartışmak ve ikna etmek" olduğunu söyledi.

“Yazarlar olarak deneye, riske ve hatta hataya izin veren bir kültüre ihtiyacımız var. Felaket profesyonel sonuçlar olmadan iyi niyetle bir çatışma olasılığını korumalıyız. Biz işimizin üzerine kurulu olduğu şey için ayağa kalkmazsak, halkın veya devletin bizim için ayağa kalkmasını beklememeliyiz” diye devam etti.

Öte yandan, mektuba destek verenler mektuba verilen yanıtın ve ardından gelen tepkilerin mektuba ihtiyaç duyulmasının ana nedeni olduğunu söyledi. New York dergisine katkıda bulunan Jesse Singal, Spirit üzerine bir makalesinde şunları yazdı: “Derginin Ekim sayısında da yer alan mektup, başta solcular olmak üzere liberal değerlerin güçlü bir savunmasıdır. Bu değerlerin tehdit altında olduğuna inanmaktadır. Mektuba karşı çıkanların "ideolojik sorunları" olduğunu ve ifade özgürlüğü yasalarından endişe duyduklarını da sözlerine ekledi (Singal 2020).

Mektubu destekleyenler, mektuba verilen yanıtın ardından gelen yanıtın, ihtiyaç duyulmasının gerçek nedeni olduğunu söylüyorlar. Mektubun, bu değerlerin tehdit altında olduğunu hissettikleri bir zamanda, esas olarak soldaki insanlardan gelen, liberal değerlerin güçlü bir savunması olduğunu savundular. Mektup yayınlandığından beri, iptal kültürü konusunda tartışmalara yol açtı.

3.5. HARPER MEKTUBU VERİLEN YANIT

Harper'ın konuşma özgürlüğü ve açık tartışmanın giderek artan boğuculuğundan şikayet eden mektubu, karışık tepkiler aldı. Harper'ın mektubu ile ilgili iddialara yanıt olarak bir mektup yayınlandı. Cevap mektubunda, birçoğu güçlü ve geniş platformlarla donatılan Harper mektubuna imza atanların, susturulmaktan korktuklarını nasıl savundukları anlatıldı. Harper'ın mektup yazarları en prestijli dergilerden birinde konuşurken bile iptal kültürünün kontrolden çıktığını iddia etmek ve serbest ticaret korkularını oradan dile getirmek bir ayrıcalıktır. Harper'ın mektubunda gündeme getirdiği soruların bazıları gerçek ve ilgili konularla ilgiliydi. Gerçekte, argümanları belirli örneklerle atıfta bulunur, ancak bunları açıklamaz, böylece kendilerini savunmak için kendilerine verilen argümanları zayıflatır. Aslında, geleneksel olarak güçsüz ve marjinalleşmiş insanlar artık seçkinleri alenen eleştirebilir ve onları sosyal olarak sorumlu tutabilir. Belki de birçok imzacı için daha da sınır bozucu olan şey, uzun süredir devam eden görüşlerinin eleştirilmesinin zorlayıcı olmasıdır.

Diğer eleştirmenler de Harper mektubunun içeriğinin iktidar sorununu ele almadığını savundu. Kimin var ve kimin yok. Harper's, para ve nüfuzla desteklenen prestijli bir kurumdur. Harper's, platformunu marjinal insanlara değil, zaten geniş bir takipçi kitlesine ve fikirlerini dile getirmek için bolca fırsatı olan insanlara vermeye karar verdi. İronik olarak, bu etkileyiciler daha sonra bu platformu susturulmaktan şikayet etmek için kullanıyor (Schuessler 2020).

Tani'nin (2020) iddia ettiği gibi, mektup, hızla çeşitlenen ve bağınazlığı sürdüren kurumsal normları ve güç yapılarını sorgulamaya başlayan bir endüstriye yakıcı bir yanıt gibi okunuyor. Mektubun yazarları, bir platforma kimin sahip olacağı konusundaki devam eden tartışmayı kontrol etme ve raydan çıkarma girişimi gibi görünen, sözlerinin gerçek anlamını gizlemek için çekici ama belirsiz kavramlar ve kodlanmış bir dil kullanıyor. Sözleri, toplumun ekonomik, sosyal ve politik dokusuna

hakim olan seçkinciliği bırakma konusundaki inatçılığını ve güçlöleri içerde ve marjinal toplulukları dışarıda tutan sistemleri yıkma konusundaki isteksizliğini yansıtıyor.

Fikirlerin serbest piyasasını savunan iptal kültürünün birçok eleştirmeni, bunun sadece kendileri için özgür olmasını aktif olarak sağlamıştır. Bunlar fikirlerini hemen hemen her seçkin yayın veya dergide paylaşacak paraya ve prestije sahip kişilerdir. Seslerini duyurabilecekleri bir yerleri her zaman olacaktır. Aynı zamanda, birçok toplumda çaresiz insanlar, üst düzey ofislere baskı yapamamak veya gazete sütunlarına sponsor olmamak için mücadele ediyor. "Hayır, yoldan çekilmeyi reddediyorum" demenin bir yolunu buluyor. mahsul iptalinde işaretler.

Sonuç olarak, günümüzde toplumda ifade özgürlüğünün ne kadar zorlandığını gösteren pek çok gelişme var. Yine de, Fransa, Polonya, Danimarka veya Hollanda'daki kakofonik kültürün günlük kaosu söz konusu olduğunda, ihtiyaç duyulan, arzu edilen veya her yerde bulunan konuşma uzlaşmalarının türleri üzerinde anlaşmak çok daha zordur.

Bu gerilemelerin nedenlerinden biri, "ifade özgürlüğünün" gerçekten bir standart değil, bir slogan, her birimizin onayladığı dil ve gelenekler için geçerli bir etiket olmasıdır.

İfade özgürlüğüne yönelik tehditlerden şikayet eden insanlar bazen yeni standartlar ve seslerle meydan okumaktan hoşlanmazlar. İtibarınızı ve işinizi korumak dışında her istediğinizi söyleyebileceğiniz veya yapabileceğiniz bir insan toplumu diye bir şey yoktur. Bugün, iptal kültürünün neredeyse tüm eleştirmenlerinin, bazılarının - genellikle ırkçı veya Yahudi karşıtı - iptal edeceğinin farkına vardığı bir çizgi var. Ve özellikle iptal kültürünü eleştirenler, bugünün iptal edilmeye değer günahlar listesine kısmen katılmadığımızı itiraf etmelidir.

Görevden alınan kişi, belirli bir iş veya itibar için anayasal bir hak olmadığı için ifade özgürlüğünü kaybetmedi. Aynı zamanda, kendini anlayan liberal bir dünya, tartışma için daha geniş bir alan açmalı ve diğer siyasi sistemlerden daha geniş bir kendini ifade etme yelpazesine izin vermelidir. Dolayısıyla liberal bir toplumun daha

yavaş dağılmasını, kişisel olanı profesyonelden (veya ideolojik ve sanatsal olandan) ayırmaya daha meyilli olmasını ve aynı zamanda her şeyin daha hızlı olmasını, itibarını yeniden kazanma ve hayata başlama fırsatları sunarak daha hızlı olmasını bekler.

Konuşmayı bastırmak için aşırı güç kullanmak şöyle dursun, sözde "iptal etme kültürü"nde çevrim içi eleştirel tartışmalara girişenler aslında siyasete başka şekillerde giriyorlar. İnsanların değişim yaratmak için seslerini birleştirmesinden daha demokratik bir fenomen hayal etmek zordur ve bu bir değişimdir. Büyük değişikliklerle karşı karşıya olan herhangi bir kuruluş gibi, kamu kültürümüz de hızla gelişmelidir. Sonuç olarak, düşünme, konuşma ve fikirleri tartışma şeklimiz değişir. Bazıları için değişimin hızı korkutucu olabilir. Olgun demokrasilerin en büyük değerlerinden biri olan ifade özgürlüğü büyük bir baskı altındadır.

Hareketler veya bireyler Twitter'dan atıldı. Birçok kayıtsız kişi tarafından bulanık ve çok yönlü bir silah olarak kullanıldı. Çünkü gerçek ifade özgürlüğünün amacı, düşüncenin devlet yaptırımını olmaksızın ifade edilmesidir: Herkes, herhangi bir yaptırıma uğramadan yasaya uygun olarak görüşlerini ifade edebilir. Birisi tepki vermeden önce fikrinizi açıklayabilir misiniz? Bir açıklama yaparsanız, bu açıklamaya karşı bir karşı açıklama ve sert bir açıklama bekleyebilirsiniz. Buna müsamaha gösterilmeli ve ifade özgürlüğünü kısıtlamak için hiçbir şey yapılmamalıdır.

Kanımca, bu ayrımları netleştirmemek muhtemelen bir gözden kaçırma ziyade uygun bir şekerlemedir. Çünkü iptal kültürüne duyulan öfkenin, içindekileri gerçekten yıkmaya başladığında ikna edici bir şekilde temellendirilmesi gerekiyor. Aceleyle işten çıkaran şirketler, çevrimiçi insanları taciz ediyor, hepsi kötü halkla ilişkilerden korkuyor. Bu, bazı ilginç soruları gündeme getiriyor. Ancak bunlar esas olarak işçi hakları ve patronların görüş ve davranıştan yoksun alanlara tecavüz etmesiyle ilgilidir. Bazen insanlar kabadır ve bazı platformlar içlerindeki en kötüyü ortaya çıkarmak için tasarlanmıştır. Bu, birçok marjinal grubun değişim taleplerinden farklıdır.

Sorgulanmaya alışkın olmayanlar için bu sadece kişisel gelirdir. İlk kez ifade özgürlüğüne yapılan saldırıyı ve görüşlerini ifade edenlere saygı duyulmamasını

yanlış anladılar. Kendisini sesini yeni bulan bir dinleyici kitlesine sunmak yerine, bir kalabalığın kükremesi gibi sahte veya alakasız olarak görülebilecekleri yeni yolları yollara sürmek yanlış anlamaya neden olacaktır.

Bence genç nesillerin çoğu, şirketin kendilerine öğretilen değerlere göre yaşamasını istiyor. Demokrasi olarak “Tek kişi, tek ses” veya “Bütün insanlar eşit yaratılmıştır” demek istiyorsak, eğer bu ifadeyi kullanırsak, bunu yapmamızı istiyorlar. Taleplerinin haklı olduğunu ve duyulması gerektiğini düşünüyorum. Bu eğilime karşılık, hesap verebilirlik açısından ifade özgürlüğünü ön planda tutan yeni bir nesil ortaya çıkmıştır. Liberal idealleri yükselen ikiyezölü otoriterlik dalgasına karşı hiçbir savunma sunmayanlar için bir şok oldu. Ancak akıl, saygı ve sorumluluk tehdit edildiğinde, sorumluluk bize herkesin sesinin duyulduğunu hissettiği uyumlu bir toplum inşa etmek için daha iyi bir temel sağlar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İPTAL KÜLTÜRÜ ETKİLİ MİDİR?

Herkes ve her şey hakkında bilgilerin parmaklarınızın ucunda olduğu bir çağda, özellikle ünlüler ve kamu yetkilileri hakkında olumsuz bilgilerin gölgelerden çıkması kolay olabilir. İptal kültürünün son zamanlarda artmasıyla birlikte internet herkese sırtını dönebilir. Ancak bu süreç etkili midir? Bugün görmezden gelinmesi imkânsız görünen soru: İptal kültürü çok mu ileri gitti yoksa ünlülerin, siyasi liderlerin ve güçlü insanların fikirlerinden sorumlu bir platformda söz söylemelerine yardımcı olmak için etkili ve halihazırda yapılmış çalışmalar mıdır?. Verimlilik, bir şeyin istenen sonucu üretiminde başarılı olma derecesi olarak tanımlanabilir. Bazı hedeflerin olumlu sonuçları, belirli yöntem ve taktiklerin ağırlıklarına ve mücadelelerine değer olup olmadığını gösterebilir.

İptal kültürünün etkinliği birçok çevrede politikacılar, akademisyenler ve ünlüler tarafından sıklıkla tartışılır. İptal kültürü hakkında konuşmak iki ucu keskin bir kılıç haline geldi. Konuyu yönlendirmek zordur çünkü insanlar onun etkinliğine inanmış veya çok az inanır. İptal kültürü için basit bir Twitter araması, konuyla ilgili görüşlerini agresif bir şekilde dile getiren binlerce insanı ortaya çıkarabilir. Bugün çevrimiçi kitap okuyarak zaman geçiren herkes, insanları çağırmanın veya kültürü iptal etmenin yeni bir şey olmadığını bilir. Ancak yeni olan şey, sosyal medyanın iptallerin hızını, erişimini ve etkisini artırma yeteneği ve bunun geleneksel ifade özgürlüğü kaleleri, açık tartışma ve sosyal adalet mücadeleleri üzerindeki etkisidir.

İnternetin artan gücü her şeyden çok şey ifade edebilirken iptal kültürü birçok toplumun yaşamında kamusal yaşamın doğal bir parçası olarak görülecektir. Uzun yıllardır kurbanlarına cinsel istismarda bulunan güçlü politikacıların ve ünlülerin azalmasıyla birlikte, ırkçı markalar ve insanlar, güçlü seks suçluları, cinsiyetçiler, beyaz üstünlükçüler ve bilgisiz işletmeler geride kalır. Bu, ırkçı, cinsiyetçi ve mezhepçi davranışların veya yorumların artık eskisi gibi artmadığı anlamına gelir. Bu,

yalnızca güçlü insanlar veya endüstri liderleri için değil, ayrıcalığı onları tarihsel olarak kamu denetiminden koruyan herkes için geçerlidir. Bu sosyal, politik ve kültürel değişimle başa çıkamadığı için eleştirileri meşrulaştırmak için iptal kültürü ve siber zorbalık gibi ifadelerden yararlanır. Öte yandan, siber zorbalıktan farklı olarak iptal kültürü de daha “masum” kurbanlara sahipti. Sıradan vatandaşlar halka açık bir forumda kabul edilemez şeyler söylüyordu.

Bu kabul edilemez şeyler, gençken saçma sapan konuşan veya artık sahip olmadıkları fikirleri paylaşan insanları içerir. Birinin geçmişini ortaya çıkarmanın ve geçmişini onlara karşı ahlaki ya da etik bir test olarak kullanmanın sosyal hastalıklar veya sosyal adalet sorunlarıyla mücadelede etkili bir yol olup olmadığı konusunda tartışmalar bugün de devam ediyor. Bu uygulama tarafından sıklıkla sorulan soru şudur: İptal kültürü bir yıkım gücü mü yoksa enerjisi uygun şekilde kanalize edilmesi gereken bir iyilik gücü mü?

Bu tür nedenlerle kötüye kullanılan büyük sorunları çözmek için kullanılan herhangi bir araçta her zaman zorluklar vardır. Birinin geçmişini araştırmak, tartışmaya değer önemli sosyal konulara değinmiyor gibi görünebilir ancak artık tamamen farklı bir insansınız. Ancak boykotlar, insanların on yıllardır kullandığı siyasi bir taktiktir. Bunları organize edenler genellikle mali veya siyasi gücü olmayan yabancılardır. Bu, siyasi kampanyalara veya lobi karar alıcılarına doğrudan katkıda bulunacak kaynaklara sahip olmadıkları için hükümetleri, markaları ve şirketleri ve hatta güçlü insanları hedef almak gibi geleneksel olmayan taktiklerle sosyal ve siyasi değişimi takip etmeleri gerektiği anlamına gelir. Genellikle amaçları bir şirketin kârlılığını incitmek değil, halkı etik olmayan iş uygulamaları olarak düşündükleri şeyler konusunda eğitmektir.

Birçoğu bu iptal olgusunu çok yeni ve genç insanlar için korkutucu bir şey olarak gördü, o kadar ki her şeyi iptal etmeye hazırlar. Siyasetçiler ve akademisyenler son zamanlarda buna ağırlık verdiler (Rueb & Taylor 2019). Sosyal medyada, ana akım medyada ve hatta siyasi yelpazede gençleri aşırı eleştirel olmamaları ve kendini iptal etme fikri her zaman yanlışmış gibi yargıda bulunmamaları konusunda uyarın pek çok konuşma yapıldı. Politikacıların, geleneksel olarak güçsüz gruplar tarafından

bir düzen figürü olarak kullanılan bu tür yeni güce olumsuz tepki vermesi belki de Şaşırtıcı değildir.

İptal kültürünün tüm fenomeni üzerine tartışmalar sürerken etkinliği ve tam olarak ne başardığı, kamusal söylemde egemen olmaya devam eder. Bazıları için bu sadece bir kalabalık zihniyetidir. Diğerleri için, modern bir sosyal adalet uygulamasıdır. Diğer bazı gruplar için bu, ifade özgürlüğünün önünde bir engel olarak görülüyor. Yine de birçokları için marjinalleştirilmiş sesler için bir platformdur. İptal kültürü o kadar hararetle tartışılan bir kavram haline geldi ki birçok insanın buna karşı tutumu gibi o da belirsizlik içinde kalıyor. Herkesin hemfikir olduğu ortak bir tema, iptal kültürünün, bir kişi veya kuruluş için sakıncalı veya saldırgan olarak kabul edilen eylemler için kamuya açık olmayı içermesidir. Ancak bu, glleri hesaba çekmenin etkili bir yolu mu yoksa çıkmaz bir ceza mı?

İptal kültürü olgusunun etkililiği veya etkisizliği konusunda bir analize girişmeden önce, günümüz toplumlarında iptal kültürü - kalabalığın temsili — zerindeki tüm etki, tepki ve tartışmaların altında yatan hayati bir analizi tartışmak elzemdir. İptal kültürünün bir eleştirmen olarak hemen her analizi ya da etkinliği ve etkisizliği, onun kitle psikolojisinin gözünden tasvir edilmesi ile örtüşür. Kalabalıklar karmaşıktır. Bazı insanlar, bireysel kişilikler grup zihniyetine battığından şiddete başvurmaktan korkar. Ayrıca, elbette tüm çeteler aynı değildir. Farklı ete türleri vardır ve bunları kontrol etmek farklı yaklaşımlar gerektirir. Kalabalık hakkında iptal kültürünü tanımlamak için kullanılan patolojik dil, birçok araştırmacı tarafından insanların kalabalığın içinde canavarlaşması fikrinin insanları bu davranışın öneminden aldığı gözlemlenmiştir.

4.1. KALABALIK TASVIRLERI

Sosyal psikolog John Drury, kitleler, kolektifler ve halk iktidarı etrafındaki söylemin ne sıklıkla tarihsel olarak sorunlu ve olumsuz olduğunu açıklayarak, onları tanımlayan yorumcuların sınıf önyargılarını ve siyasi ideolojilerini ortaya koyar (Drury 2014). Sosyal normlara uymayan topluluklar ve kalabalıklar genellikle korkulacak bir şey olarak sunulur ve bu çoğumuzun içselleştirdiği bir şeydir. Kalabalıklar korkutucudur. Biz konuşurken bile Arap Baharı protestoları ve Wall Street'in işgali ile başlayan on yılda, sayısız farklı nedenden dolayı dünya çapında sivil huzursuzluklar, protestolar ve grevler olur.

Bu hareketler genellikle gurur verici terimlerle tanımlanmaz. Bir araya gelen insan grupları veya statükoyu değiştirmeye çalışan kolektif eylemleri hakkında konuşmak için kullanılan dil, toplulukları genellikle irrasyonel, "çete" veya "asi", meçhul, mantıksız, kontrolsüz duygu ve geçersiz bulaşma ile damgalar. Hukuka ve egemen düzene saygılı medeni toplum için bir tehdit oluşturur. Drury'nin işaret ettiği gibi bu dil, bu kolektiflerin amaçlarını tehlikeli değilse de önemsiz olarak sistematik olarak diskalifiye eder.

Cannet ve Stewart (19: 1962) kitle imhasının en önemli özelliği olarak sıklıkla dile getirildiğini ve bu tanımın her yerde, çok çeşitli ülkelerde ve medeniyetlerde sıklıkla gözlemlenebileceğinin inkâr edilemeyeceğini belirtmektedir. Bu tartışıldı ve reddedildi ancak bu tür ifadelerin neden kalabalıklarda daha görünür olduğu hiçbir zaman açıklanmadı. İnsanların genellikle yanlış nedenlerle bir araya geldikleri doğrudur ancak Machia ve Louis'in (2016) belirttiği gibi, çok iyi nedenlerle komik bir şekilde bir araya gelebilirler. Kalabalığın, çatışma ve barış çarklarını döndürmeye ve toplumsal değişimi ilerletmeye muktedir bir varlık olarak ayrılmaz doğası göz ardı edilemez.

Arap Baharı'ndan Avrupa'daki kemer sıkma karşıtı mitinglere kadar sayısız örnekle kanıtlandığı gibi, eylem halindeki kalabalıklar kitlesel siyasi seferberliğin somut örneğidir. Toplumumuzun birçok çevrelerinde sıklıkla tasvir edilen bu kalabalık korkusu, iptal kültürünün gücüyle ilgili günümüzün genel tartışmasına hakimdir.

Birini iptal etmek bugün yeni bir şey değil ancak günümüzde çevrimiçi olayların hızı ve ciddiyeti, sosyal medyanın artan gücü nedeniyle tartışmalı bir şekilde farklıdır.

İptal kültürü bir yandan, bu kamusal aşağılama eylemlerinden daha az şiddetlidir, çünkü ağırlıklı olarak dilsel ve iletişimsel olur. Öte yandan, geçmişin utanç verici tarihsel olaylarının aksine, bir coğrafi alanla sınırlı olmadığı ve bazen çok sayıda insanı amansız bir kişisel saldırıya dahil edebileceği için daha aşırı görünebilir. Ve bunun kesinlikle beklenmedik yansımaları olabilir. Sosyal medya, özellikle Twitter ve Facebook, zayıf bağlar ağıyla gevşek bir şekilde ilişkilendirilir (Granovetter 1973). Aslında söylentiler, incelemeler ve hatta sahte haberler gibi yeni özellikle olumsuz bilgilerin hızla yayılmasını kolaylaştırır. Birden fazla kişi tarafından tekrar tekrar paylaşıldıktan sonra bilginin yayılmasının durduğu sıkı örülmüş sosyal çevrelerle sınırlı değildir.

Bu, iptal kültürünün neden bu kadar yaygın görüldüğünü açıklayabilir. Onu modern yaşamın bir parçası yapan da budur. Sanal çağrılar gibi retorik fenomenler, bir grubun normlarını ve standartlarını güçlendirirken; bir grubun bireysel üyelerinin asla sahip olamayacakları bir güce dokunarak, daha önce var olmayan ortak inançlar temelinde bir topluluğu kendiliğinden bir bir dil aracılığıyla araya getirebilir. Ama bu, içinde yaşamak istediğimiz türden bir dünyayı önceden oluşturuyor mu? Ve değilse, değerlerimizi yansıtmak için hesap verebilirliği ve tazminatı nasıl ararız, cevaplanması gereken hayati bir sorudur.

4.2. İPTAL KÜLTÜRÜNÜN ETKİNLİĞİ

Sosyal medya, genellikle tanınmayan kişilerin görüşlerini dile getirmeleri ve adaletsizliklerini dile getirmeleri için bir platform sağlamıştır. Sosyal medyanın hayatımızdaki bu artan varlığı, insanların bu gerçek yaşam durumlarında yüz yüze olma fırsatı bulamayacakları bir etki ve yer olmalarını sağlar. İnsanlara kendilerini değerli ve seslerinin önemli olduğunu hissettirir. Onları çevrimiçi medyadaki varlığıyla güçlendiriyor ve çevrimiçi olarak çok büyük bir etki yaratarak onlara gerçek bir güç veriyor.

Sosyal medyadaki insanlar başkalarını yaptıkları için eleştirdiğinde, o kişiyle hiç karşılaşmadan dünyada somut bir değişiklik yapabilirler. Birleşik platform arayan ve arayan bildirim büyük bir fark yaratır. Irkçılık mı yoksa cinsiyetçilik mi olduğu konusunda farkındalık yaratır. Böylece insanlar daha fazlasını bilir. İnsanları daha fazla şey öğrenmeye ve başkalarını bu konuda eğitmeye ve sadece kendi davranışlarını değil, başkalarının davranışlarını da değiştirmek için ne yapmaları gerektiğini bilmeye teşvik eder. Hatta bazıları, biri diğerini tersine çevirdiğinde, kendi eylemlerinin daha fazla farkına vardıklarını ve deneyimden öğrenip davranışlarını değiştirebileceklerini iddia edebilirler. İptal kültürü bu nedenle bazıları tarafından geniş kapsamlı bir değişim yaratmanın bir yolu olarak benimsendi, böylece toplumumuzu rahatsız eden güncel sorunlar hakkında daha fazla bilgi edinebiliriz. Bunun sonucunda insanlar bu konuda ortaya çıkan yeni seslerden bir şeyler öğrenebilirler.

Güçlü bireyleri çevrimiçi olarak toplamının ve aksi durumlarda ana akım adalet sisteminden kaçacak ihlalleri ortadan kaldırmanın en umut verici etkilerinden biri Metoo kampanyasıdır. Ekim 2018'deki Bloomberg makalelerinde Griffin, Recht ve Green, #MeToo etiketinin 2017'de viral hale gelmesinden bu yana giderek daha fazla kadının cinsel taciz ve çok güçlü insanlar tarafından saldırıya uğradığını ifade ettiğini vurguluyor. Makale, adalet sisteminin başarısız olduğu durumlarda, iptal kültürünün marjinalleştirilmiş insanların hesap sormasına nasıl izin verdiğini sorguluyor. #MeToo hareketi, sosyal medyada güçlü bireyleri halka açık bir şekilde çağırmanın ve iptal etmenin nasıl yaygın sosyal, politik ve kültürel değişime yol açabileceğinin bir örneğidir. Cinsiyetçiliğe ve cinsel tacize yönelik toplumsal tutumlar

giderek daha hoşgörüsüz hale geliyor. Makale, #MeToo'nun Ekim 2018'deki ilk yılının sonunda sosyal medya aramaları ve iptaller nedeniyle 429 kişinin 1.700 cinsel taciz iddiasıyla nasıl karşı karşıya kaldığını anlatıyor. İptal etme kültürü olmadan, güçlü cinsel suçlular hala güçlü bir konumda olabilirler.

Animashaun (2019) ayrıca #MeToo hareketinin en büyük etkilerinden birinin dünyanın dört bir yanındaki insanlara cinsel taciz, saldırı ve diğer istismarların gerçekte ne kadar yaygın olduğunu göstermek olduğunu tartışıyor. Cinsel saldırıdan kurtulanların sayısı arttıkça yalnız olmadıklarını öğrendiler. Ve daha önce cinsel tacizi düşünmek için hiçbir nedeni olmayan insanlar, bunun iş arkadaşlarını, çocuklarını, ebeveynlerini ve arkadaşlarını ne kadar etkilediğini bir anda gördüler.

Tabii ki, #MeToo hareketi, hayatta kalanların yasadaki değişikliklerden bahsetmesi için gerçek bir güvenlik olana kadar henüz pek bir şey yapmadı ve birçoğu hala güçlü tepkilerle karşı karşıyadır. Ancak hareketin dünya çapında manşetlere çıkmasından yıllar sonra siyaset, mahkeme salonu ve insanlarla diyaloglar üzerindeki etkisi yadsınamaz. #MeToo hareketi artık dünyanın hemen her yerine ulaştı. İfadenin kendisi ve #MeToo viral etiketi birçok ülkede düzenli rotasyondadır.

Karşılaştırılabilir yerel kampanyalar, daha onlarcası vardır. Halihazırda sessizce taciz ve ayrımcılığın kurbanı olan marjinalleşmiş insanlar, ezici bir şekilde seslerini yükseltiyor ve reform talep etmek için sınırlarının ötesinde çalışıyor. Örneğin, Henley & Flood (2018), 2018 Nobel Edebiyat Ödülü'nün iptaline yol açan Jean-Claude Arnault'un yüksek profilli davasının ardından İsveç'teki #MeToo hareketinin nasıl ateşlendiğini açıklıyor. Ekim ayında tecavüzden suçlu bulundu ve iki yıl hapis cezasına çarptırıldı. Aralık ayında karara itiraz ettiğinde, temyiz mahkemesi cezasını daha da artırmıştır.

Stone & Vogelstein (2019) Güney Kore'nin acemi #MeToo hareketinin, eski patronunu cinsel tacizle suçlamak gibi eşi görülmemiş bir adım atan avukat Seo Ji-hyun ile bir TV röportajıyla nasıl başladığını da vurgular. Cesareti yüzlerce insanı öne çıkmaya teşvik etti ve birkaç Koreli spor figürünün, edebi seçkinlerin ve politikacıların aniden istifa etmesine yol açtı. Sonunda, Güney Kore'de eğlence endüstrisinde tacizle suçlanan ilk kişilerden biri olan Ahn ve aktör Lee Myung-haeng sırasıyla iki yıl ve

sekiz ay hapis cezasına çarptırılmıştır. Şubat ayındaki bir başka zaferde, cinsel taciz nedeniyle başlangıçta bir alt mahkeme tarafından beraat ettirilen eski cumhurbaşkanı adayını Ahn Hee-jung, temyizde üç buçuk yıl hapis cezasına çarptırılmasıdır.

Reda (2018) tacizcisiyle mücadele eden genç bir kadın olan Rania Fahmy'nin Mısır'da viral bir videosunun yalnızca cinsel taciz konusunda bölgesel bir tartışmaya yol açmadığını, aynı zamanda tüm kadınlar için yeni bir yasal emsal oluşturduğuna da dikkat çeker. Fahmy'nin meydan okuması ve saldırganı savuşturmak için çantasını ustaca kullanması, Ağustos 2017'de bir mağaza güvenlik kamerası tarafından kaydedildi. Görüntüleri delil olarak kullanarak dava açtı ve mahkeme emri alan ilk Mısırlı kadınlardan biri oldu. Davayı düşürmesi için rüşvet verme girişimlerine rağmen, şubat ayında mahkeme ona cinsel saldırıda bulunmuştur kararı vermiştir.

Bu etkiler, iptaller ve sosyal medyadaki kargaşa nedeniyle o kadar yaygın hale geldi ki, #MeToo hareketinden yıllar sonra, değişiklikleri düzeltmek için yeni bir gelenek geldi. Dünya genelinde 476 hükümetten, işverenden ve işçiden 439'unun Cenevre'deki Birleşmiş Milletler'de kabul etmek için oy kullandığı 2019 Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) İşyerinde Şiddet ve Taciz Sözleşmesi, ülkede şiddet ve tacizle mücadele için kilit önlemleri belirlemiştir. Bunlar arasında işyerinde şiddeti yasaklayan ve önleyici tedbirler alan ulusal yasaların kabul edilmesi ve işverenlerin işyerinde şiddetle ilgili politikalara sahip olma zorunluluğu bulunmaktadır. Anlaşma aynı zamanda hükümetleri şikayet mekanizmaları, mağdur hizmetleri ve mağdurları ve ihbarcılarını misillemeye karşı korumaya yönelik tedbirler yoluyla çözüm yollarına erişim sağlamakla yükümlü kılar (İnsan Hakları İzleme 2020).

Dolayısıyla, iptal kültürünün toplumda yapmaya çalıştığı işi savunanlar için toplumdaki bu tür sosyo-politik değişikliklerin, toplumun marjinalleşen bir kesiminin büyük zorlukların üstesinden gelmesine yardımcı olduğuna sıklıkla işaret eder. Muhtemelen geleneksel adalet sistemleriyle elde edilemeyecek sonuçlardır. İptal kültürünün toplumda oynadığı rolün savunucuları, “Eğer bir adalet kültürümüz olsaydı, iptal kültürü için endişelenmek gerekir miydi?” sorusunu soruyorlar.

Buradaki argüman, insanlar suç işleyenleri veya ırksal ya da cinsiyetçi davranışlarda bulunanları cezalandırmak için bir adalet sistemine güvenmediklerinde,

o zaman insanlar intikam için bir iptal kültürüne dönerler. 25 yılı aşkın süredir cinsel taciz suçlamalarından ve davalardan kaçınan mega yapımcı Harvey Weinstein'ı ele alalım. #MeToo hareketinin ardından, sosyal medya aracılığıyla halkın tepkisine ve baskısına uğradıktan sonra polis nihayet olaya dahil oldu. 2018'de Harvey Weinstein, tecavüz ve diğer birçok cinsel istismar suçlamasıyla suçlandı (Porterfield 2018). Bu durumda iptal kültürü adalet kültürünü de etkilemiştir.

Bir iptal kültürü, ırksal ve sosyal eşitsizlikleri vurgulamanın yanı sıra, desteklediğimiz markalar ve ürünlerini tüketme şeklimiz üzerinde de güçlü bir etkiye sahip olabilir. Örneğin Liffreing (2020) diğer birçok marka gibi L'Oréal Paris'in de George Floyd'un ölümünden sonra Black Lives Matter hareketini desteklemek için bir açıklama yaptığını ancak markanın geçmişini bırakmadığını söyledi. Üç yıl önce şirket, Charlottesville isyanlarının ardından beyazların üstünlüğünden bahseden bir Facebook gönderisi için siyah transseksüel model Munroe Bergdorf'u kovdu. Bergdorf, Twitter'da L'Oréal'in kendisine davrandıkları gibi ikiyüzlü davrandığını söylemiştir. Sözleri bir boykota yol açtı ve birçok Bergdorf takipçisi markanın satın alımını iptal edeceklerini söyledi. Bergdorf, markanın ürünleri için büyük bir sosyal medya çağrısı aldı ve L'Oréal Paris Marka Müdürü Delphine Viguier'e bir açıklama yaptı ve bu da onun yeni Birleşik Krallık Çeşitlilik Danışma Kurulu için işe alınmasını sağladı.

Bu gücün bir başka örneği, Disney'in uzun zamandır ırksal tartışmalara konu olan iki cazibe merkezinin değiş tokuşunu nasıl duyurduğuna ilişkin olarak Smith (2021) tarafından belirtilmiştir. Şirket, "Güneyin Şarkısı" filmiyle bağlantısı nedeniyle eleştirilen Splash Dağı'nın yakında "Prenses ve Kurbağa" adlı animasyon filminin teması olacağını duyurmıştır. Disney Ocak ayında yaptığı açıklamada, birçoğunun şikayet ettiği orman gezisinin yerlilerin rahatsız edici tasvirlerini içerdiğini söylemiştir. Toplumdaki tüm bu sosyal değişimler, dünyanın hemen her köşesinde görülen ve giderek artan bir iptal kültürü ile sosyal medyada sesini yükselten marjinal insanların sayısındaki artışla gerçekleşmiş görünür.

İptal kültürünün bugünlerde bir tür sohbeti yürütmedeki etkinliği göz ardı edilemez. Coca-Cola, Unilever ve Ford gibi şirketler bile Facebook reklamlarını

boykot etmek için artık iptal kültürünü kullanıyor. Platform, nefret grupları olarak kabul edilen örgütlerin konuşmalarını sansürlemeyi gerçekten de reddetmektedir (Elizabeth ve Taylor 2020). Sosyal medyanın siyasi gücü, iletişim ortamı daha yoğun, daha karmaşık ve daha katılımcı hale geldikçe, ağ bağlantılı nüfusun bilgiye, topluluk önünde konuşma fırsatlarına ve daha büyük kapasiteye daha iyi erişebilmesi anlamına gelir. Siyasi arenadaki bu artan özgürlükler, gevşek biçimde koordine edilmiş bir kamu talebinin yerini almaya yardımcı olabilir. İptal kültürü, bu küresel ara bağlantıyı değişim ve sorumluluk talep etmek için kullanmaya çalışmıştır.

Örneğin, "stand-up" komedyen Shane Gillis'in Asya karşıtı ırkçı hakaretler kullandığı bir klip, nihayet gece yarısı komedi programı "Saturday Night Live"ın üç yeni kadrosundan biri olarak duyurulmasından saatler sonra Twitter'da yayınlanmıştır. Yayınlanmış eserlerine daha yakından bakıldığında, kadınları, Müslümanları ve diğer grupları aşağılamanın uzun bir geçmişi ortaya çıkar. İnsanlar, Shane Gillis'in ırkçı hakaretler kullandıktan ve Asyalıları ve Müslümanları aşağılaması sonrası işten çıkarıldığı videolarının viral hale gelmesiyle yeni bulgulara yönelmiştir. Gillis'in ilk açıklaması, "söylediğim her şeyden gerçekten rahatsız olan" herkesten özür diledi. Eleştirilen şakaların "sınırları zorlayan bir komedyen" olma çabasıyla yapıldığını açıkladı. Söz konusu "sınır çizgisi" komedisinde sahte bir Çin aksanı vardır. Gillis'in iptal destanı, komedyenle hızla bir bira zirvesine ev sahipliği yapan demokrat başkan adayını Andrew Yang için sorunlara neden olmuştur. Kültürün siyaset üzerindeki etkisini gözler önüne seren cumhurbaşkanı adayını, sosyal medya üzerindeki baskı nedeniyle zirveyi iptal etmiştir (Thorne 2019).

İptal kültürünün işletmeler üzerindeki olumlu etkisini gören büyük bir grup insan için, bunun genellikle yalnızca yeni bir boykot biçimi olarak görülebileceğini, siyasi harekette sosyal değişim meydana getirmek için maliyetli bir taktik olarak görülebileceğini savunur. Platformlarda her zaman sosyal olarak onarılamaz şeyler söylenir. "Ama geri al, merkezi olmayan ve gelişigüzel bir sorumluluk kültürü sağlar, ancak ortaya çıkması gerekir. Siyasi yollarla bir şeyi durdurma kapasiteniz yoksa katılmayı reddedebilirsiniz, o da olur. Smith (1989) Güney Afrika'daki Apartheid'in uluslararası boykotuna, özellikle de bu boykotların uzun zamandır özgürlükler, insan hakları ve işgalin sona ermesi ile ilişkilendirilmesine karşı çıkıyor. Boykotlar her

zaman bir siyasi protesto eylemi olarak önemli bir rol oynamıştır. Bugünün iptal kültürü bu nedenle bir protesto eylemi, sosyal bir norm olarak insan grupları tarafından kabul edilemez görülen davranış ve eylemlere katılmayı reddetme olarak görülür.

Nicotra (2016) gibi kabul edilemez sosyal normları açıkça geçersiz kılarak veya aşağılayarak, önermelerinde sanal kamusal utancın böyle bir "salgın performans", Aristotelesçi bir retorik sitem veya övgü eylemi olduğunu savunuyor. Eleştirmenler iptalin olumsuz yönlerine odaklanma eğilimindeyken, Nicotra bunun nasıl bir gümüş astar olabileceğini bildiriyor. Sadece övgü veya onay değil, bir zamanlar gelişmesine izin verilen adaletsizlikler artık bir grup tarafından açığa çıkarılıp ele alınabiliyor.

Örneğin, belirli bir grup ırkçı ya da cinsiyetçi bir yorumun fark edilmemesine izin vermiyorsa, bunun zorlayıcı değerlerini ve grubun varlık nedenini pekiştirdiğini savunur. Sorunlu davranışları ifade etme eylemi, bir topluluğun bağlarını oluşturan üyelerin belirli değerlere katılıp katılmadığı veya kabul edilebilir olduğu, belirli davranışlar için ortak bir tiksinti ifade ettiği ve topluluk tarafından geliştirilen dili kullandığındandır. Kamu ahlakını ve kolektif yaşam etiğini geliştirmeyi başarır.

Kamuoyu itirazları her zaman bir topluluğun duymak istediği şey değildir. Elbette hoş değil ama aynı değerlerin tartışılması, yaratılması, paylaşılması ve gruba ait olan herkes tarafından desteklenmesi için söylenmesi gereken budur. Tarihsel olarak kendilerini ifade etme lüksüne sahip olmayan azınlık gruplarını güçlendiren bir iptal kültürüdür. Bunun geniş çapta suistimal edilebileceği, ancak uzun süredir tanınan ciddi adaletsizliklere de ışık tutabileceği anlaşılmalıdır.

Bu yeni kazanılan gücün nasıl çalışacağını zaman gösterecektir. Ancak iptal kültürünü başka bir yanlış tavsiye edilen bin yıllık icat olarak küçümsemek yerine, hayatımızın her zaman gerekli bir parçası olduğunu bilmek güzeldir. Çoğu zaman, güzel olan aynı zamanda da acıtabilir (Luu 2019).

Çin Komünist Partisi, Hong Kong'da gerçekleşen faaliyetleri her zaman yakından takip etmiştir. Pek çok Pekin yanlısı figür, müzenin "ülkeye karşı nefret yayabileceği" ve muhalif Çinli sanatçı Ai Weiwei'nin bir fotoğrafını yayınladığı için

ulusal güvenlik yasasını ihlal edebileceği konusunda uyarmıştır. Öfkelerini yakalayan sergi, Ai'nin orta parmağını Tiananmen Meydanı'nda çevirdiğini gösterir. Sosyal medyadaki Çin yanlısı kalabalık, yeni müzeyi siyasi açıdan hassas gördüğü eserler için inceleyecekleri konusunda uyarmıştır.

Pek çok sıradan Hong Konglu için şehrin yeni iptal kültürünün en bariz örneği, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Oscar töreninin yayınlanmamasıydı. Etkinlik, Pekin'in 2019 protesto hareketini konu alan kısa "Do Not Divide" belgeselinin adayları arasında yer almaya itiraz etmesi üzerine iptal edildi. Çin'de şovenist ve milliyetçi bir tabloid olan Global Times, Çinli netizenler arasında huzursuzluğa ve ardından fiyatların iptaline yol açmıştır. Tabloid, Çinli sinemaseverlerin "sanat eksikliği" olarak adlandırdığı ve önyargılı siyasi konularla dolu Amerikan-Norveç belgeselini kınamıştır.

İptal etmeye hazır bir çevrimiçi grubun bu seferberliği, Çin'in dünya çapında tanınmış markalar hakkında uluslararası tartışmalarda milliyetçiliği kullanmasına izin vermiştir. İnternet kullanıcılarının gücü, iptal kültürünü uluslararası şirketlerin Çin'in işçilerinde sınırı aşmaları ve insan hakları kazanımlarını dengelemeleri için önemli bir araç haline getirir. Ve sınırlar nerede? En sık sorulan sorular, boykotlar için bir iptal ve milliyetçilik kültürünün bu kadar güçlü bir şekilde kullanılmasına bir son verilip verilmeyeceği veya büyümenin uzun vadeli bir siyasi ve politik kaldıraç olarak hizmet etmeye devam edip etmeyeceği olur.

Çinli netizenler aracılığıyla yapılan bu güç gösterisi, milliyetçiliğin Çin'in iç işlerine müdahale eden herhangi bir kişiye veya markaya ulaştığını görmüştür. Çin'in büyüyen uluslararası ekonomik varlığı, Çin pazarlarına girmeye çalışan daha fazla uluslararası markayı kendine çeker. Ancak Çin'in dış ve iç politika çatışmaları tırmandıkça, markaların apolitik kalması ve incelemelerden kaçınması giderek zorlaşır. Çinli internet kullanıcıları, Çin devletinin veya toplumunun görüşleriyle çelişiyor görünen şirketleri ve ünlüleri eleştirmek ve iptal etmek için sosyal medyayı kullanır.

Ek olarak, Çin modernleştikçe, Çin vatandaşları yabancı ürünleri satın alırken veya reddederken ulusal kimliklerini kullanmaya başlar. Ve bu kimlik, Tayvan

partisini veya egemenliğini desteklemek veya karşı çıkmak kadar basit değil. Söylemin bir parçası çünkü Çin'in tarihi veya siyasi iddialarının olduğu ve dolayısıyla Çin'e ait olduğu bölgeler olarak algılanır. Partinin bu milliyetçi tepkileri desteklemek için iyi bir nedeni var, çünkü Çin'in yurtdışındaki dış politika pozisyonlarını pekiştirmesine izin verir. İnternet kullanıcıları devlet medyası tarafından "ilgili ve tutkulu" oldukları için alkışlanmıştır. Lena Yang (2020), Çin'de başarılı olmak için şirketlerin, markaların ve ünlülerin politik olarak doğru olması gerektiğini özetler. Devlet medyası, Çin'de gelişmek isteyen bir markanın yerel kurallara uymaktan başka seçeneği olmadığına dikkat çeker. Politik olarak doğru olmak, büyük Çin pazarına girerken uyulması gereken ilk kuraldır.

Bir de DePaul'de görevden alınmayan eski bir siyaset bilimi profesörü olan Norman Finkelstein vakası vardır. Karar, akademide kişisel kan davaları, akademik özgürlük ihlalleri ve görev süresi süreçlerine dışarıdan müdahale konusunda tartışmalara yol açar (Meluch 2021). Finkelstein, burs veya öğretim eksikliği nedeniyle kovulmadı. Noam Chomsky daha önce Finkelstein'in kitabını "çok dikkatli bir bilimsel kitap" ve "İsrail'de şu anda var olan en iyi insan hakları ihlalleri koleksiyonu" olarak tanımlamıştı. Siyaset bilimci Norman Finkelstein, Holokost'un İsrail devletinin suistimallerini korumak için nasıl kullanıldığının aktif bir eleştirmeni oldu. Çalışmaları ve savunuculuğu onu yakın tarihin belki de en çok reddedilen entelektüellerinden biri haline getirdi (Klein 2009).

Amerika Birleşik Devletleri'nde Zorn (2020) Ulusal Futbol Ligi (NFL) oyuncusu Colin Kaepernick'in NFL oyunlarında ırkçı polis vahşetini protesto etmek için milli marş sırasında nasıl diz çöktüğünü ve muhafazakârların kariyerinin sonu için çağrıda bulunduğunu anlatıyor. Colin o sezondan sonra takımından atıldı ve başka hiçbir NFL takımı onu kabul etmedi. Eski bir NFL yöneticisi daha sonra ligde aktivizm için kasten onu nakavt ettiğini itiraf etti. Kabul etseniz de etmeseniz de, politik olarak daha doğru bir topluma geçiş gelişirken ve en büyük baskıcıları sorumlu tutarken, toplum giderek insanların onun ne olduğu, onun ne söylediği ve insanların nasıl davrandığı konusunda daha bilinçli olmasını bekler.

Sorunlu, derinden incitici ve zararlı davranışlarda bulunmanın toplumumuz üzerinde olumlu bir etkisi olduğuna inanıyorum. Aynı zamanda, bir politik doğruluk toplumunun yaratılması, özgür konuşma ve açık tartışmanın özünü kısıtlama eğilimindedir. Ancak iptal kültürü, sosyal medyada öfkeyi ifade ederek güç dinamiklerinin değişmeye başlamasına izin verir.

4.3. İPTAL KÜLTÜRÜNÜN ETKİSİZLİĞİ

İptal kültürünün etkisizliğinin farkında bir bilinçle hata arayanların sayısı her geçen gün artıyor. İyi ve kötü arasında genellikle açık bir fark vardır. Bununla birlikte, bazı insanlar bunu bilmeyebilir ve insanlar hızlı bir şekilde onları yargılayabilir. Medyanın artan varlığıyla, yargılamada hataları ve gecikmeleri yakalamak için izleyen ve bekleyen bir insan fazlası vardır. Ümit edilir ki bu insanlar iyi niyetlidir. Ama maalesef çoğunluğu değildir. Birçoğu, yanlış bir şey yaptıkları için çağrılmadan yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını hissedene kadar her küçük hatayı belirtmek için oradadırlar.

Asmelash (2019) gibi yorumculara göre derinlemesine veya basit düzeyde analiz eden bu insanlar, daha iyi bir toplum yaratmak için İptal kültürü'ne katılan insanlar değildir. Aksine, onlar daha büyük sorunun bir parçasıdırlar. Birini hemen iptal etmek, onu öğrenme ve gelişme fırsatından mahrum bırakmaktır. Ayrıca, günümüzde iptalin popülaritesi ile sık sık özür dilemek de beraberinde geliyor. En çok endişe duyanlar ve diğerleri, çağrıldıktan sonra geçmişteki hatalar için genellikle çabucak özür dilerler. Bununla ilgili büyük bir sorun, bu kişilerin kendilerinin yaptıklarını kabul ettikten sonra değil, çağrıldıktan sonra özür dilemeleri gerektiğidir.

Çoğu zaman, iptal edilen insanlar, eylemlerinin tam kapsamını anlamadan boş özürler veya mazeretler sunarlar. İnsanları sorun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmaları için eğitmek yerine, onlara istemeden özür dilemeyi öğretiyoruz. Ayrıca konuyu gerçekten öğrenmiş ve tartışmış olanların artık hiçbir şey öğrenmeden kullandıkları için geçerli bir mazereti kalmamasını sağlar. Kötü alışkanlıkları öğretir ve aynı zamanda gerçek mazeretlerden uzaklaştırır. Bu tür bir verimsizlik, bu nedenle, bir kamu mahkemesinde tüm ihbar kültürü meselesini aşırı tepki gösterme ve etkisiz hale getirme eğilimindedir (Prasad 2020).

Bu cezalar, suçlu için daha fazla kırgınlık yaratır ve nefretinin büyümesine izin verir. Bu nedenle, tek seferlik bir söze verilen yanıt, öfkelerini haklı çıkaran ve toplumu daha da bölen derin bir nefreti körükleyebilir. Bir iptal kültüründe, gerçek aktivizm sürgün etmek değil, eğitmek ve birleştirmek olsa da klavye eylemcileri diğerlerine göre ahlaki bir üstünlük duygusuna sahip görünüyor. İptal etmek, bir özür beklemek ve ardından bir özür almak için çok zaman harcandığını ve birçok insanın asıl sorunun ne olduğunu unuttuğunu not etmek önemlidir. İnsanların odaklanması gereken, kimin ne söylediği değil, ne söylendiği ve neden zararlı olduğudur. Bir iptal kültürünün varlığının paradoksu, iptal kültürünün bir konu hakkında bilgi vermesi gerektiğidir, ancak pratikte herhangi birinin olmasını da engelleyebilir. İnsanların öğrenmek ve gelişmek için daha fazla odaklanmaları ve başkalarının söyleyeceklerini duymaya açık olmaları gerekir.

Gerçek bir fark yaratmak için yaralı grubu daha dikkatli dinlemeliyiz. Birinin incitici bir şey söylediği için özür dilemesi neredeyse hiçbir etki yapmaz. Ancak incinmiş grup deneyimindeki birini dinlemek milyonlarca kat daha öğretici ve değerlidir. Aksi halde bir müfessir olarak asıl meseleleri görmezlikten gelmenin tehlikesi, sorunlu veya sapkın inançların varlığını ortadan kaldırmayıp, onları tabu haline getirmek ve yer altına itmektir (BBC 2020).

D'amour (2020) için iptal kampanyaları her zaman çok başarılı veya tek taraflı olmuyor. Temmuz 2020'de Goya Foods CEO'su Robert Unanue, Başkan Trump'ı Hispanik sağlıklı yaşam girişimine verdiği destek için övdükten sonra, Latin Amerikalı liberal liderler Goya ürünlerini boykot etti, Açıklama, şirketi iflas ettirmek yerine, Bodega ve Küçük İşletmeler Birliği'ni, Goya ürünleri satan 13.000'den fazla mağazayı ve binlerce siyah beyaz çalışanı desteklemek için bir "buycott" ile şirketi savunmaya sevk etti. Bu, çoğu kez iptal kültürü üzerine siyasi yönelimli tartışmanın tamamının siyasallaşmasına yol açarak boykot ve sosyal adalet konularında mücadele arayışının özünü sulandırmıştır.

Bu, birini iptal etmenin onları eylemlerinden nasıl sorumlu tutabileceğinin sadece bir örneğidir, ancak durumu her zaman hemen çözmez. Børns'un hala bir platformu var ve yeniden ortaya çıkacak kadar rahat olduğu açık. Yukarıda sunulan

senaryoda keşfedilmesi gereken bir diğer nokta, iptal edilen konunun artık daha fazla dikkat çekiyor olmasıdır. Hem lehinde hem de aleyhinde olabilir. Sorunlu davranışa ışık tutmak için deneğin dikkatini çekmek iyi olabilir, ancak o kişiye isteyebileceği ilgiyi nasıl gösterdiğimizde de görülebilir. Her şey bilginin nasıl yayıldığına ve sorunun daha sonra nasıl ele alındığına bağlıdır. Børns gibi birçok insanın kaybolması oldukça yaygın ve yıllar sonra, platformları yeniden ortaya çıkar ve hâlâ sağlamdır.

Alexander (2020) çok geniş ve neredeyse anlamsız hale gelen iptal kültürünün sorunlarını ve etkisizliğini anlatır. Siyasi bir yorumcu, R Kelly'nin onlarca yıllık cinsel saldırı iddialarından sonra nasıl kovulduğunu anlamakta zorlanıyor. Ancak bunun nedeni Jodie Comer'ın aynı zamanda bir Cumhuriyetçi ile çıkmasıydı. Tüm sürecin bu orantısızlığı ve siyasallaşması, İptal Kültürü hakkındaki tartışmayı karıştırmaya ve dolayısıyla onu bir sosyal adalet aracı olarak etkisiz hale getirmeye eğilimlidir. Ağır ve hafif ağırlıklar, tehlikeli ve/veya zararlı konuşma ve davranışlarda bulunanların olumsuz tepkiler yaşamasına olanak sağladığı için aşırı basitleştirme ve kilo verme gibi birçok farklı bağlamda kullanılmaktadır. Alexander, insan beyninin karmaşıklığının bir etikete indirgenmesine izin vermemiz gerektiğini savunuyor. İptal kültürünün gözünde, insanlar arasında hiçbir şey olmadan iyiye veya kötüye indirgenir. “Süreç, birini veya bir şeyi havadan atmak gibidir” diyor Alexander, “iki tarafın anlayabileceğini, birbirlerinden bir şeyler öğrenebileceğini veya argümanlarında birbirini ikna edebileceğini varsayarsak olmaktadır.

Yine de bazı eleştirmenler, iptal kültürünün çevrimiçi zorbalığa eşit olduğunu ve birinin iptalinin, özellikle hızlı bir şekilde, neyse ki, orijinal suçtan daha kötü tehditler suç olmadan yapılırsa şiddeti ve istismarı teşvik edebileceğini savunuyorlar. İnsanlar eylemleri nedeniyle işten çıkarmalar, tahliyeler, ayrılıklar, tehditler ve gözdağı ile karşı karşıya kalıyor, ancak eylemlerinin neden yanlış olduğu söylenmiyor.

Bu cezalar, suçlu için daha fazla kırgınlık yaratır ve nefretinin büyümesine izin verir. Bu nedenle, sıradan yorumlara yanıt vermek, öfkelerini haklı çıkaran ve toplumu daha da bölen derin bir nefreti körükleyebilir. Kişiyi şiddetli bir şekilde cezalandırmak yerine, onları bu davranışa yönlendiren toplumdaki temel sorun ve koşullara bakmamız gerekir. Asmelash (2019) gibi siyasi yorumcular, gerçek aktivizmin

yasaklamak değil, eğitmek ve birleştirmek olmasına rağmen, bir iptal kültüründe klavye eylemcilerinin diğerlerine karşı ahlaki bir üstünlük duygusu hissettiklerini savunur.

Örneğin Alexander (2020) Mart 2017 Washington Kadınlar Yürüyüşü'nn ana organizatörlerinden biri olan aktivist ve yazar Jenna Arnold'u iptal kültürünün ters teptiğini kabul ettiğini gösterir. Hata yapmak insanları ilerlemekten caydırır. İptal kültürünün kurtuluşa yer bırakmadığına dair temel argüman öne çıkar. Ve onu incitenleri affetmenin zamanı olmasa da, çıtayı yükseltmeye çalışan bir dünyada alçakgönüllülüğün ve sorumluluğn oynayabileceği ve oynaması gereken hayati rolü göz önünde bulundurmayan değerdir.

Saldırgan olarak algılanan bir şey söylediği veya yaptığı için birini kovma fikri, iyileştirme veya öğrenmeye yer bırakmaz. Neutral Dergisi (2020) halkın kültür savunucularını geçersiz kılan insanları geri itme fikri üzerindeki bölünmesiyle boğuşur. Örneğin dergi, Matt Haig gibi devasa platformlara sahip kişilerin iptal kültürünü "değişim karşıtı olduğu için ilerleme karşıtı" olarak nitelendirdiğini belirtir. İnsanları iptal etmek onları korkutur ve kötü görüşlerin norm olduğu alanları bulma olasılığını artırır. Buradaki argüman, birisi şiddet veya cinsel saldırıdan hüküm giymişse cezalandırılması gerektiğidir, ancak kültür iptali değildir. İptal kültürü burada farklı bakış aıllarını kapatmayı ve insanlara sosyal, politik ve kültürel ekonomide sadece kullanılıp atılan eserler olarak muamele etmeyi içeren bir olgu olarak görülür (The Neutral Magazine 2020).

İptal kültürü kaygandır ve demokratik toplumlarda kendini gösterebilir ve insanlar kendi görüşlerine katılmayanları sistematik olarak dışladıka hoşgörüsüzlüğe yol açabilir. Örneğin, sosyal medya etiketleri, analog iptal geçmişi kara liste ve boykot, güç zaman ve erişim kaynakları gibi yapısal faktörler tarafından kapsam ve etkinlik açısından sınırlı olmasına rağmen ara süreçlerdir. İnsanların korkunç yırtıcı cinsel da nefret söylemi olduğu iddia edilen birini iptal etmek istemeleri anlaşılabilir. İnsanlar eski Tweetleri kazmaya veya şaka yaptıkları için komedyenlere saldırmaya veya bir ünlüye, iş adamına veya profesöre yanlış siyasi partiyi desteklediği için saldırmaya başladığında biraz daha sorunlu hale gelir.

Yanlış davranan bireylere ayrılıkçılığı ve zulmü teşvik eden bir kültüre karşı hangi makul saldırıların olabileceğini belirleyen şey budur. Kötü aktörlerden hesap sormak ve hükümete gerçeği söylemek takdir edilecek bir davranıştır. Aktif olarak yok edilecek kariyerler, kötülenecek isimler, ortaya çıkacak tartışmalar ve toplumu yavaş yavaş bir savaş alanına çevirmek felaket için bir reçetedir. Özgür insanların düşüncelerini ifade edemeyecekleri bir toplum, hiç de öyle bir toplum değildir.

Ancak sadece beceriksiz bir açıklamanın veya hararetli seçim sonrası konuşmanın ardından gelmesi gerekmiyor. Bireyin yaşamı boyunca, fikirleri paylaşmak ve topluluklar içinde başkalarının bakış açılarını aramak gerekir. Sesimizi duyurmanın her zamankinden daha kolay olduğu bir toplumda yaşıyoruz - sosyal medya bunu yapmak için tasarlandı. Hangi tarafa düşersek düşelim, tek yapmamız gereken dinlemektir. İfade özgürlüğü argümanı iki yönlüdür: İster birini “geçersiz kılmak” isterse eleştirme hakkını reddetmek için her iki tarafı da susturarak hiçbir ilerleme kaydedilemez. Yanlış olduğunun söylenmesi silinmekle aynı şey değildir. Dinleme, kabul etme ve devam etme zamanıdır.

İptal kültürü o kadar sorunlu ki kesinlikle geniş çapta dağılmış ve hatta kritik olsa da tarihsel olarak kendilerini ifade etme lüksüne sahip olmayan azınlık gruplarını da güçlendirdi. Bunun geniş çapta suistimal edilebileceği, ancak uzun süredir tanınan ciddi adaletsizliklere de ışık tutabileceği anlaşılmalıdır. Bu yeni kazanılan gücün nasıl çalışacağını zaman gösterecektir. Ancak iptal kültürünü yanlış tavsiye edilen bin yıllık icat olarak kötülemek yerine, hayatımızın her zaman gerekli bir parçası olduğunu bilmek güzeldir.

İptalin olumsuz yönlerine odaklanma eğiliminde olduğumuzdan, bunun da bir gümüş astarı olabileceğini unutuyoruz. Sadece övgü veya takdir değil, aynı zamanda bir zamanlar gelişmesine izin verilen adaletsizliklerin artık bir grup tarafından sergilenip uygulanabileceği gerçeği ve bunu yaparken bu söz konusu grup güçlenir. Örneğin, grup ırkçı ya da cinsiyetçi bir yorumdan vazgeçmiyorsa, zorlayıcı değerlerini ve grubun varlık nedenini pekiştirir.

Sorunlu davranışları ifade etme eylemi, bir topluluğun bağlarını oluşturan, üyelerin belirli değerlere katılıp katılmadığı veya kabul edilebilir olduğu, belirli

davranışlar için ortak bir tiksinti ifade ettiği ve için topluluk tarafından geliştirilen dili kullanmadır. Kamu ahlakını ve kolektif yaşam etiğini böylece geliştirmeyi başarır. Kamuoyu itirazları her zaman bir topluluğun duymak istediği şey değildir. Elbette her zaman hoş olmayabilir ama aynı değerlerin tartışılması, yaratılması, paylaşılması ve gruba ait olan herkes tarafından desteklenmesi için söylenmesi gereken budur.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SONUÇ ANALİZLER VE ÖNERİLER

Batı toplumlarına hakim olan ve Asya'dan Afrika'ya kadar etkisini artıran mevcut boykot kültürü gibi bazı ilkelerin tarih boyunca var olduğu yadsınamaz. Ancak günümüzün etkisinin ve erişiminin ancak sosyal medya sayesinde arttığı yadsınamaz. Sosyal medya, küçük bir sorunun dağa dönüştüğü yerdir. Bir sorun sanal alana ulaştığında, artık özel çözüme tabi değildir. Dünyanın yargılaması, eleştirmesi ve potansiyel olarak savaşması için oradadır. Doğru ya da yanlış, tüm gerçekler ya da değil, dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir sorun herkesin işi haline gelir.

Bu, büyük bir platforma sahip güçlü ve etkili insanlar indirildiğinde halkın itibarını ve yüksek statüsünü yok etmek için ortak bir çabadır. İnceleme yolsuzluğu ortaya çıkardığı ve halka açık bir figürü iptal etme fikrini popülerleştirdiği için sosyal medya genellikle iptal kültürü için bir araç olmuştur. Güçlü bireylerin düşüşü, bir hesaplaşmanın başlangıcıydı ve haklı olarak. Ancak, iptal kültürü, bu çalışma boyunca tartışıldığı gibi, cep telefonu olan herkesin belirli konularda mevcut inançlarına veya ideolojilerine uymayan herkesi boykot etmek için kullandığı bir araç haline gelir. Çin'in Uygur statüsüne meydan okuyan şirketleri ve markaları hedeflemek için iptal kültürünü kullanması gibidir.

İptal kültürü, ciddi suçlar işlememiş veya başka bir grubun hoşlanmayabileceği farklı bir siyasi duruşa sahip kişileri de hedef almıştır. İptal kültürü, sosyal medya kullanıcıları tarafından İngilizce'de kullanılan birçok terimden biri olsa da, araştırmamız iptali, bir mafya adaleti biçimi olarak görmekten ziyade, belirli bir kamu kuruluşundan veya bireyden kaçınma eylemi olarak anlaşılması gerektiğini savunuyor. Kültürler, yeni bir fenomen gibi görünen şeyi tanımlamak için kendilerini ifade ederler.

Bu olgunun yeni olmadığını, ancak sosyal olarak kabul edilebilir bir standardı ihlal eden ünlüleri ve kamu görevlilerini çağırmak gibi sosyal medyadaki eylemlerle bağlantılı olduğunu ve bunun bir şekilde platformun paralel olarak silinmesine neden olduğunu savundum. Temyiz, bir kişinin başka bir tarafça yayınlanan içerik ve

davranışları kınayacağı veya bunlara dikkat çekeceği taraflar arasındaki arabuluculuk ve değiş tokuş anlamına gelir (Sills ve diğerleri 2016).

Platformdan ayrılmak, birinin sahip olduğu ve onlara fikirlerini veya programlarını paylaşma fırsatı veren kamusal alanın kaldırılmasıdır. Örneğin, önceki hizmet şartlarını ihlal ettikten sonra bir kişinin veya grubun sosyal ağ hesabını silmektedir (Rogers 2020).

Bunları çalışmamızda çağrı kültürü ve platformdan çıkma kültürü gibi birbirinin yerine kullanmış olsam da, iptal kültürünün kökenleri, kamusal alanda çevrimiçi ve çevrimdışı birçok kamusal söylem biçimindedir. İptal kültürü, bireylerin dışlanma ve utançla sonuçlanan çevrimiçi raporlama yoluyla iptal edilmesi olarak adlandırılır. İptal eylemini özellikle iptal kültürünün aktif bir parçası olarak, kurumların ünlüleri veya sıradan insanları sansürlediği, kovduğu veya teşvik ettiği bir olay olarak sosyal normları, gelenekleri ve tabuları ihlal ettikten sonra istifa etmeyi açıkladım. İptal, insanların sosyal medyadaki kamusal tartışmalarda, grupların sosyal normları, gelenekleri ve tabuları ihlal eden bireylerin dışlanmasını talep ettiği bir fenomeni tanımlamak için kullandığı bir terimdir. Bu tanımlar aynı zamanda bazıları tarafından tartışmalarda muhalifleri etiketlemek için kullanılan etiketler haline gelir. Savunucuları, hükümsüz kılma ve dar varyasyon terimlerini ve hükümsüz gibi formları normu çiğneyen bireylere karşı eylemler olarak kullanırken, eleştirmenler geçersiz kılma kültürünü uygulamanın bir açıklaması ve eleştirisi olarak kullanırlar.

İptal, George ve Leidner (2019) tarafından açıklandığı gibi, farklı dijital aktivizm biçimleri aracılığıyla yürürlüğe girer. İptal eleştirmenleri uygulamayı kınadı ve yaygın bir kültürel değişime dönüştürdü. Genellikle sağcı ideolojiler olan bu iptal kültürünü eleştirenler, genellikle iptal kültürünü gerici bir inkâr ve muhafazakâr ideolojilere karşı bir savaş olarak algıladılar (Fox Haber, 2020). İptal kültürünün diğer eleştirmenleri bunun ifade özgürlüğü üzerindeki etkilerinden endişe eder (Elis 2019). Bu çalışmamızda görüldüğü gibi, bir iptal kültürünün ifade özgürlüğüne tehdit oluşturduğu suçlamasına bazılarının ortak tepkisi, bu olgunun varlığını bile inkâr etmektir. Örneğin Kanadalı yazar Sarah Hagi (2019) birçok eleştirmen tarafından tanımlanan iptal kültürünün var olmadığını yazar. İptal kültürünün tüm mağdurları eşit

derecede etkilediğini ve kültürü eleştirenlerin kınadığı zorluklara uygun olarak, marjinalleştirilmiş grupların ve azınlıkların, ister sosyal medyada ister günlük yaşamlarında her gün iptal tipi eylemler yaşamaya devam ettiğini savunur.

İptal kültürünün hedeflenen kurbanları ve fenomenin varlığına ilişkin tartışmalar devam etmektedir. Her iki site de iptalin karmaşık yapısını ve kültürünü kapsayacak kadar nüansa sahip değildir. İptal kültürünün asıl hedefinin sağcı bireyler olduğu iddiası yanlış görünüyor olmalıdır. Tüm siyasi geçmişlerden bireyler, iptal kültürü tarafından hedef alındı. Örneğin, yönetmen James Gunn, sağcı muhaliflerin daha eski, daha saldırgan tweetleri ortaya çıktıktan sonra Disney'den kovulmuştur. (Fakat daha sonra yeniden işe alındı) (Knoop, 2018). Yine de Hagi'nin marjinalleştirilmiş insanların ve azınlıkların çevrimiçi ortamda yüzeysel muamelesi hakkında yazarken ima ettiği şey, iptal kültürünün daha az görünür bir yönünün parçası ve ancak etkilendikten sonra çekiş kazanıyor gibi görünüyor. #MeToo hareketine tepki veren ünlüler. Hagi gibi insanlar, çevrimiçi taciz nedeniyle iptal edilene benzer muameleyle karşı karşıyadır.

Hagi gibi bireylerin geçmişte bir iptal ve iptal kültürüyle karşı karşıya kaldıkları eski çevrimiçi istismar biçimlerinden farklı olan şey, üçüncü tarafların bireylere yaptırım uygulamasıdır. Bir iptal kültürü vardır, çünkü işverenler gibi kuruluşlar, iptal sürecine katılırken itibarlarına yönelik riski değerlendirir. Riskin azaltılması önemli bir motivasyondur. Örgütler, mahkumiyet nedeniyle üyelerini geri çekmezler. Bunu kriz yönetim planlarının bir parçası olarak kendi itibarlarını korumak için yaparlar (Coombs, 2007). Bununla birlikte, makalenin gözlemlediği gibi, geleneksel olarak güçsüz grupların katılımının, uyumsuzlukla ilgili çevrimiçi tartışmalara katılımları aracılığıyla akıllara durgunluk veren şeyleri etkilediğine dair kanıtlar vardır

Azınlıklar, marjinal gruplar ve hatta müttefikler söz konusu olduğunda göz ardı edilmesi kolay görünen iptal kültürünün bir yönü, savunucuları tarafından arındırıcı olarak görülmesidir. Sağdaki ve soldaki insanların zevk alabileceği bir intikam şeklidir. Şerefsizlik olsa da, bazılarının yaptığına inandığı temizliği, direniş gibi kabul

edilebilir ve gerekçeler yerine cezanın caydırıcı boyutundan dolayı reddetmemek gerekir diye düşünür.

Bu arınma tepkisi, #MeToo veya BlackLivesMatter gibi hareketlerin gücü ne olursa olsun, iptalin herkesi eşit şekilde etkileyeceği bir adaletsizlik ve umutsuzluk duygusuna bir tepki olabilir. 2019 Kanada federal seçimlerinde siyah yüzlü bir kılık giymiş gibi görünen siyasi lider Justin Trudeau gibi bazı insanlar, iptal edilemeyecek kadar önemli gördükleri organizasyonlarını iptal etmekten kaçınırlar. Bu nedenle iptalin etkinliğinin çoğu zaman tek tip ve şeffaf politikalara değil, kuruluşların yöneticileri tarafından yapılan risk hesaplamalarına bağlı olduğu sonucuna varılabilir. Bu nedenle iptal kültürü, şirketler, kavramlar ve markaların tümü iptal kültürünün hedefleri olmasına rağmen, belirli bir halk figürünün kamusal ve kültürel boykotu olarak tanımlanır.

İptal kültürü ilerledi ve çalışmamızda tartışıldığı gibi onurlu niyetler, kamuoyunun sahip olduğu tek silahı kullanan tanınmış kişiler için bir hesap verebilirlik yöntemidir. Halk figürünün gücünü ve ünlü statüsünü ortadan kaldırmaktır. Bununla birlikte bu hesap verebilirlik, kısa süre sonra konuşma özgürlükleri ve hakların özünün yan yana geldiği karışık sonuçlarla birlikte siyasi alana da yayıldı. Giderek kutuplaşan bir toplumda bu fırsat penceresini kavramak için popülist figürlerin öne çıktığını gördük.

Yukarıda ifade edilen nedenle iptal Kültürü'nü, sosyal medyayı ve siyasi kutuplaşmaların yükselişini çevreleyen incelikleri incelemek bu çalışma için zorunludur. Bu konuların etkileşimleri, makalenin şu ana kadar ele aldığı ana tartışmaları etkilemeye başladı. Ayrıca, iptal kültürünü çevreleyen farklı tartışmaların sosyal politik sonuçlarını net bir şekilde anlamak için etkileşimleri hayati önem taşımaktadır. Bu boykotun hem eleştirisi hem teşviki hem de birçok topluma yayılması ve büyümesi, sosyal medyanın etkisi ile siyasi kutuplaşma etkileri arasındaki etkileşimler boyunca ele alındığından, sonuç bölümümüzde aşağıdakiler üzerinde bir analiz yapılması hayati olarak değerlendirilir.

5.1. İPTAL KÜLTÜRÜ, SOSYAL MEDYAYI VE SİYASİ KUTUPLAŞMAYI

İptal kültürü medya dünyasında doğal bir fenomen haline geldi ve son yıllarda tarihi şahsiyetler, influencerlar ve ünlüler de dahil olmak üzere önemli isimler iptal edildi. Genel halkın başkalarından hesap sorması için bir yol olarak adlandırılan şey, eleştirmenler tarafından, öngörülebilir bir kutuplaşma modeline yol açan sürekli bir yalanlar, kayıtsızlık ve hoşgörüsüzlük karmaşası olarak tanımlandı. Boykot yöntemi, geleneksel güç yapılarının başarısız olduğu bir sosyal adalet biçimini yadsınamaz bir şekilde teşvik etmeye başlamış olsa da, bugün insanların bunun nasıl yapılacağına dair siyasi görüşlere dayalı olarak ayrıldığı yadsınamaz. Bu özel boykot yöntemini çok daha kutupsal bir şekilde uygular.

Çalışmamızın çeşitli argümanlarından gözlemlendiği gibi, iptal kültürünün temel meselesinin modern toplumun yönlerine nasıl derinlemesine nüfuz ettiği konusunda genel bir fikir birliği vardır. Romano (2021) sosyal medya fenomenlerinin kaçınılmaz olduğunu savundu. Çeşitli politikacılardan, birden fazla platforma sahip diğer güçlü insanlardan, ortak sosyal medya kullanıcılarını ve bağlantılarını çevreleyen dramaya kadar, iptal kültürü medyadaki bir neslin dokusuna sızdı. Bu, insanlar tamamen farklı nedenlerle solu ve sağı iptal ederken, kültürü iptal etme amacının aktif olarak değişip değişmediği konusunda açık bir soruyu gündeme getirdi.

Bu da boykot yönteminin internet bağlantısı ve cep telefonu olan herkes tarafından rahatlıkla kullanılabileceğini gösterdi. Araştırmamızdaki açıklamalar boyunca gözlemlendiği gibi, farklı toplumlardaki çeşitli insan grupları, herhangi bir sosyal adalet meselesini herhangi bir özel dikkat göstermeden, ancak sosyal adalete karşı bir silah olarak ele almak için bu özel boykot yöntemini mükemmelleştirmişlerdir.

Sosyal medyadaki insanlar, kimi hangi nedenlerle iptal etmek istediklerini seçerler. Sossi (2021) iptal kültürünün bu seçici doğasıyla ve daha geniş internet

topluluklarının üyeleri arasında ortaya çıkan iptalleri karşılamaya çalışmanın nasıl imkânsız görüldüğü ile boğuşur. Bu sorun, bir iptal kültürünün siyasetin karmaşık örümcek ağlarına direnmek ve sosyal adaleti ve eşitliği teşvik etmek için nasıl hâlâ etkili bir araç olabileceğine dair soruları gündeme getirdi. Bu nedenle, tüm hareketlerde ve eşitlik ve sosyal adalet çağrılarında, bu özel boykot yönteminin eleştirilenleri, insanların siyasi görüşler veya belirli sosyal konularda farklı bakış açıları nedeniyle kendilerini toplumlarının diğer üyelerinden nasıl ayırmaya başladıklarını tartışılar (Brooks 2019).

Görünüşe göre bu sadece aşırı sol ve sağ aşırılık için bir reçete ve toplumu kutuplaştırıyor. Artan siyasi kutuplaşmaya rağmen, birçok kişi tarafından hala sorulan sorular arasında bir toplumun kimi iptal veya boykot edeceğini nasıl seçeceği yer alıyor. Hangi kriterleri karşılamaları gerekir? Peki, yine, neden sadece bir avuç insan haklı olarak ırkçı olarak etiketleniyor? Neden diğerleri sosyal medyada olumsuz hashtag patlamalarından kaçınma ayrıcalığına sahiptir?

Bu tartışmaların devam eden analiziyle, sosyal medya sitelerinin, iptal kültürünün nasıl modern bir sansasyon haline geldiğine ve insanları karşıt bakış açılarından izole eden "odalar" yaratarak siyasi kutuplaşmaya büyük katkıda bulunduğu dair artan endişeler var. Bu kısa bir hikaye. Ancak Robertson'ın (2021) analizinde öne sürdüğü gibi, politik bir araç ve modern yaşamın bir özelliği haline gelmesine rağmen bu böyledir. Diğer her şey gibi, elbette, iptal kültürü de tanımı gereği kötü değildir. Halkın modern toplumda etkili insanları eylemlerinden sorumlu tutması için bir araç olarak hizmet ettiği gözlemlenmiştir.

Ne yazık ki kavramın doğası, halkın ve internet kullanıcılarının gücünü, savunduklarından farklı herhangi bir söylemi susturmak için kullanan milliyetçi eğilimlerin savunucuları tarafından zayıflatılmıştır. Diğerleri, farklı bir ideolojiye sahip herkesi veya hatta kendilerini sosyal olarak kabul edilemez olarak kabul edilen şeyleri söylemeye dahil bulan sıradan insanları hedef almak için iptalin gücünü kullanır. Bu tür eylemlerin, statükoya ve temel insan doğasına aykırı olarak, hepimizin ortak görüşlerine karşı son derece pervasız ve saygısız olduğu ve çoğu zaman hataya açık olduğu ve mevcut demokratik hoşgörü idealinin bozulmasına katkıda bulunduğu

kanıtlanmıştır. Karşıt fikirlerin farklı bir kişi tarafından yayılmasına ne kadar katılmadığımız önemli değildir.

Siyaset her zaman toplumların bölücü kültürel sorunları çözebilecekleri bir araç gibi görünse de; Romano'nun (2021) yasa koyucuların ve sağcı uzmanların bu kavramı solu aşağılamak için bir araç olarak kullanmaya ittiğine işaret ettiği gibi, siyaset çoğunlukla bu konulardaki bölünmeden beslenir; İptal kültürü, siyasetin ve kültürün bir ürünüdür. Bu bir yansımadır: Bugün kültür, siyaseti meşrulaştırmaya her zamankinden daha fazla başlamaktadır. Ve böylece, bazıları için, iptal kültürü tartışması, siyasi kaynakların — insanlar, oylar ve partiler- kültürel konulardaki belirli konular etrafında seferber edilmesi tartışması haline geldi ve insanları parti ideolojilerinden daha kitapsever yaptı. Bu anlamda, bazı yorumcular, gerçekten politik hale gelerek artan kutuplaşmanın ortasında bir "kültürler savaşı"ndan söz ediyorlar.

Bu, kültürün #MeToo hareketleri ve #Blacklivesmatter gibi etkinliklerde adalet çağrılarını dünyaya yaymak için güvendiği bu tür amplifikasyonlar aracılığıyla gerçekleşir. Yine de boykot yönteminin herkese açık olması, popülist politikacıların korkuyu ve sözde yaklaşan bir tehlikeyi körüklemek için bu yöntemi kullanmalarına olanak tanırken; otoriter rejimler netizenler arasında insan hakları sorunlarını bastırmak için yönetimin etkinliğini kullanabilir. (Wall street günlüğü 2021). İptal kültürüyle ilgili farklı tartışmaların sosyal medyada bu etkileri sürerken ve sosyal medya kullanıcıları arasında tamamen siyasi ilişkilere dayalı kutuplaşmalar artarken artan siyasi kutuplaşmanın toplumun önemli yönleri üzerindeki genel etkilerinin altı çizilemez. Şiddetli kutuplaşma eninde sonunda demokrasi için gerekli olan tüm kurumlara zarar verecektir (McCoy & Somer 2018).

Yukarıdaki sonuçlar, yükselen bir kutuplaşma kısır döngüsü yaratır. Örneğin yargıya yönelik saldırılar, yargının ihtilafı tahkim etme kapasitesini azaltmakta ve karşı taraflar arasındaki güvensizliği artırmaktadır. Siyasal kutuplaşmanın bu etkilerinin toplumun tamamına yansıdığı ve gündelik etkileşimleri ve ilişkileri zehirlediği de gözlemlenmiştir. Partizan çatışması sivil topluma da ağır bir zarar veriyor ve çoğu zaman aktivistlerin ve insan hakları savunucularının şeytanlaştırılmasına yol açıyor. Daha da önemlisi, popülist politikacılar iptal

kültürünün gerçekte neyi temsil ettiğine dair yanlış beyanlarda bulundukça ve karşıt taraflar, geleneksel iktidar yapılarının uzun süredir görmezden gelme eğiliminde olduğu sosyal adalet konularını ele alması gereken şeyler konusunda küstahça tartışırken, ani bir yükselişe katkıda bulunan bölünmeler ortaya çıkabilir.

Bu, özellikle popülist figürler iptal kültürünün etkilerini göstermeyi amaçladığında ve ayrıca iptal kültürü internet bağlantısı ve cep telefonu olan herkes için geçerli bir araç olarak kaldığında, fikir birliği oluşturmayı zorlaştırıyor. Giderek artan bir şekilde, sosyal medyayı kültürel ve politik alevleri körüklemekle suçlayan birçok kişi, çevrimiçi filtre balonlarında yaşadığımızı ve bizi yalnızca zaten hemfikir olduğumuz fikirlere maruz bıraktığımızı iddia etmeye başlar (Berber 2018).

Bu, önceden var olan inançlarımızla tutarlı görüşleri arama ve bunlara katılma olasılığımızın daha yüksek olduğunu gösteren, onaylama yanlılığı hakkındaki daha geniş psikolojik literatürle tutarlıdır. Favori haber sitelerimizi seçmek ve sosyal medya hesaplarımızı değiştirmek, potansiyel olarak kendi dünya görüşlerimizi doğrulayan grupları veya bireyleri dinlemeyi kolaylaştırıyor. Bu nedenle, biri haklı veya haksız olarak iptal edildiğinde, en sevdikleri siyasi yorumcu, ünlü veya etkileyici kişi gündeme getirilen sorunlarla aynı fikirde olmadığı için büyük bir grup insan boykota katılabilir.

Siyasi hakları, demokratik konuşma özgürlüğünü ve belirli bir grup insan hakkında tartışma açma hakkını baltalıyorlar. Diğerleri için, meşru bir şekilde bastırılsalar da bastırılmasalar da tutuşmaya devam ediyorlar. Sadece onların peşinde değiller, aynı zamanda hayali bir politik doğruculuk dünyası yaratmaya çalışıyorlar. Belki de iptal kültürü gibi çeşitli kültürel çatışma tartışmalarının daha az olması ve işbirliğinin daha olası hale gelmesi için sosyal medyadaki gruplar arasındaki etkileşimleri nasıl yapılandıracağımızı düşünmeye başlamalıyız.

Sosyal medya şirketlerinin, örneğin platformlarında nefret söylemini daha iyi düzenleyerek çevrimiçi aşırılıkçılık ve kutuplaşmaya karşı koymak için daha fazlasını yapması gerekiyor. Ancak siyasette veya sitelerin kendisinde herhangi bir değişiklik olmasa bile, sosyal medyayı daha az kutuplaştırmak için bireyler olarak yapabileceğimiz çok şey var. Sosyal medyanın ayırt edici bir özelliği, sosyal fikir

birliği ipuçlarının veya evrimii onayın (rneğin beğeniler, paylaşımlar) nemlidir. Bazı araştırmalar, bu ayırt edici sosyal ipuçlarının varlığının, haber seçim kararlarını seçici siyasi maruziyeti azaltacak şekilde etkileyebileceğini ne sürüyor. Başka bir deyişle, bir hikye milyonlarca kez oylandı ise veya paylaşıldıysa içeriği ideolojik olarak uygunsuz olsa bile balonunuzu patlatabilir.

5.2. SOSYAL MEDYA VE AKTİVİZM

Tezimizde, geleneksel adalet sistemleri güçlü bireyleri kitlesel platformlarda sorumlu tutamadığında hesap verebilirliği sağlamak için bir iptal kültürünün nasıl ortaya çıktığını anlattık. Sosyal medya, aktivistlere mesajlarını yaymak ve küresel sahnede daha geniş bir kitleye ulaşmak için dinamik bir ortam sağlamıştır. Maqbool (2020) Black Lives Matter hareketi gibi büyük toplumsal hareketlerin ve Facebook ile Twitter gibi dijital platformların, takipçi kazanmaları ve uzun zamandan beri tanımlanmış bir toplumda anlamlı ve kalıcı bir değişim yaratması gereken muazzam gücü nasıl sergilediğini tartışır. Güçlü eşitsizliği nedeniyle, sosyal medya masada yeri olmayanların, kitle iletişim araçlarına veya paraya erişimi olmayanların kitlesel kitlelere ulaşmasını sağlar. Bu geleneksel olarak ayrıcalıklı grupları daha sorumlu olmaya çağırarak için sosyal medyayı kullanan ve organize eden kadın ve beyaz olmayan daha fazla insanda açıkça görülmektedir (Schroeder & Maddox 2021). Sosyal medya, insanların demokrasiye katılımını engelleyen geleneksel engellerin çoğunu ortadan kaldırdığı veya en azından azalttığı için iptal kültürünü mümkün kıldı. Bunlar, bireyler ve kuruluşlar üzerinde baskı oluşturmak için ortaya çıkan iletişim araçlarından yararlanan geleneksel olarak marjinalleştirilmiş bireylerdir. İktidardaki birçok insan, genellikle geleneksel haber medyasının daha cilalı koruyucu cılası olmadan, bu tür eleştirilere ve söz ve eylemlerinin bu tür kamu incelemesine alışkın değildir. Yorumlara değer vermiyorlar.

Bu boykot biçiminin temel ritmi ve yapısı da yenidir. Sosyal medya her yerde bulunur. Bu nedenle bir iptal kültürü olduğundan daha yaygın, daha hızlı ve daha kapsayıcı görünebilir. Gerçekten de, birkaç kez sınır dışı edilenlerin ne kadar az kaldığı ve birçoğunun, genellikle bir süre sonra, kamusal hayata döndüğü gözlemlendi. Aslında, kültürü geçersiz kılmak için sürekli olarak özgür konuşma hakkından vazgeçtiklerini iddia edenler, bunu büyük kablolu haber programlarında görünerek ve sosyal medyada yayınlayarak yapıyorlar.. Milyonlarca kişiye ulaşamamaktan şikayet ederek milyonlarca kişiye ulaşmaları çelişki ve ironi karışımıdır. İptal kültürü, yalnızca başkalarını sorumlu tutan ifade özgürlüğüdür (Estrada 2021).

Birçoğu, iptal kültürünün bireylerin kitleleri ifade özgürlüğü hakları konusunda eğitmek için kullandıkları yeni ve gelişen bir demokratik söylem biçimi olduğuna inanıyor. Bu kitleler daha sonra kişileri ve kurumları hesaba katmaya zorlayarak egemen anlatıyı sorgularlar. İptal kültürü olmadan ünlüler ve güçlü insanlar, işledikleri cinsel suçların çoğundan sorumlu tutulamaz ve mahkûm edilemez. Bir iptal kültürü olmadan, bir platforma sahip insanların ırkçı görüşleri, sonuçlardan korkmadan norm haline gelir.

Tez metnimiz boyunca görüldüğü gibi ifade özgürlüğü hakkı insanlara nefret ifade etme hakkı vermez. İptal kültürünün destekçileri, belirli konuşma türlerinin karşı konulmaz olduğu konusunda hemfikirdir. Irkçı karalamalar ve cinsiyetçi açıklamalar dikkatle dinlenmeyi ve dikkate alınmayı hak etmiyor. Sosyal bir itiraz ve kınama gerektirirler. İptal kültürünün, destekçileri tarafından tam da bunu yaptığı gözlemlendi. Bir dijital sosyal medya aktivisti, güç kullanımı yoluyla zarar verme potansiyeli olan konuşmaları kınar.

Bu dijital aktivizm, geleneksel olarak marjinalleştirilmiş grupların nihayet bir ses bulmalarına yardımcı olmak için de ön saflarda yer aldı. George ve Leidner (2019) dijital aktivizmi anlamının çeşitli biçimlerini incelemek için bir çerçeve sağladı. Yazarlar, bir siyasi katılım çerçevesi aracılığıyla, BİT'ler arasında eylemleri organize eden ve ifşa, hacktivizm, tıklama tuzağı ve elektronik finans gibi uygulamaları içeren bir dijital aktivizm sınıflandırması üretirler. Bu siyasi eylem hiyerarşisiyle ilgili garip ve ilginç olan şey, iptal kültürüyle bağlantılı birkaç yaygın uygulamanın farklı dijital eylem aralıklarında hizalanmış olmasıdır. Örneğin, sosyal medyadaki bir gönderiyi beğenme, oylama veya takip etme eylemi olan tıklama ve bir gönderiyi paylaşmayı, retweetlemeyi, yeniden göndermeyi veya yorum yapmayı içeren meta-ses, sınıflandırmalarına göre dijital izleyici etkinliği olarak kabul edilir.

Bununla birlikte George ve Leidner'e (2019) göre, insanların tüketimlerini politik ideolojileriyle hizalamalarını içeren politik tüketicilik, iptal ederken sıklıkla kullanılan bir boykot biçimidir. Yazarlar, dijital geçiş etkinlikleri olarak bilinen orta sınıfta bu uygulamayı anlatıyor. Çünkü bu faaliyetler katılımcıların daha fazla katılımını gerektirir, ancak aynı zamanda daha iyi sonuçlar verir. Son olarak, yazarlar

yetkisiz veya özel verilerin paylaşımını içeren ifşayı dijital gladyatör faaliyeti olarak görmektedir. Bu nedenle, katılımcılar dijital aktivist eyleme en çok katılanlar olarak sıralanır. Belki de bu modeldeki bir kusur, George ve Leidner'in hiyerarşisini etkileyen bireysel bir çerçevedir. İptal kültüründe ağ etkileri ve dinamik yapıları dikkate alınmaz ve sadece sosyal medya kullanıcısının acenteliğini desteklenir.

Dijital aktivizmin gücü bazı yorumcular tarafından oldukça değerliyken, diğerleri için bu, zorlukların payıyla birlikte geliyor. Örneğin Tucker (2018) azınlığın çoğunluk tarafından gözetimi olarak tanımlanan sinoptik kavramını kullanarak iptal kültürünün sorunlu gözetim yönüne karşı uyarıda bulunur. Ünlülerin sözlerinin ve eylemlerinin ılımlı olduğunu ve halkın sahip olduğu bir ideale kıyasla olduğunu savunur. Ünlülerin değerleri, sözleri veya eylemleri artık halkın kimlerle uyuşmadığında, bunların görmezden gelinme eğiliminde olduğunu veya sosyal olarak kabul edilemez sayılan davranışlarda bulunmaya çağrıldığını yaygın olarak savunur. Bu nedenle, geri izleme kültürü, bir platformda hata yapan insanlar için tetikte olarak görülebilecek gereksiz bir gözetim biçimiyle sonuçlanır.

Zarkov ve Davis (2018) gibi diğer yorumcular, ünlü kültürüne ve sosyal medyanın iptal kültürünün yayılmasına ve daha geniş bir kitleye sunulmasına nasıl yardımcı olduğunu ele alarak #MeToo hareketinin zorluklarını eleştirmeye başlıyor. #MeToo hareketinin en önemli yönlerinden birinin, seks suçlularının ve cinsel saldırıdan kurtulanların günlük yaşamlarını temsil etmeyen, bazen kadınlar tarafından eşit derecede ünlü olan görünür ve güçlü erkeklere odaklanmak olduğunu söylüyor. #MeToo gibi hareketlerde bariz olan utancı ve suçlamayı, 1950'lerin kadınlara yönelik saldırıların ahlak ve edebe saldırı olduğu yönündeki ahlaki eleştirisiyle aynı tutuyor. Yazarların temel argümanlarından biri, güç yapılarının ciddi standartları aşıttan sonra artık kurtarılamayan bazı adamları (Harvey Weinstein ve Kevin Spacey) ortadan kaldırılabileceği ancak diğerlerinin (Donald Trump gibi) düşmek için yeterli "büyük" olmadığıdır. Bu argüman, standartları ihlal eden bireyleri tam olarak kimin iptal ettiği ve neden bazılarını diğerlerinden daha fazla etkilediği hakkında çalışmamızda geliştirilen argümana benzer.

Bununla birlikte Croeser (2016) gibi bazıları, karmaşık ve çelişkili bir alan olan önemli konuşma özgürlüğü ve çevrimiçi tacize yanıt verme konusunu ele almıştır. Liberalizmin zirvesine yükselen daha iyi fikirlere ve laissez-faire ideallerine dayanan geleneksel ifade özgürlüğü perspektifinin yanıltıcı olduğunu ve geleneksel olarak marjinalleştirilmiş topluluklar için faydalı olmadığını savunuyor. Bu makalede tartışıldığı gibi iptal kültürüyle ilgili değerlendirmelerinde, iptalin belirli ideolojilere ve politikalara özgü bir uygulama olmadığını ve mantranın toplumsal olarak alıntılandığını yinelemek için Croeser, Banet-Weiser ve Miltner'ı dikkate aldım. Kabul edilebilir standartlar da seçmenler tarafından yıkılabilir ve geri çağırmak isteyen herkes tarafından uygulanabilir. Argüman, kültürler çok çeşitli olduğu için bir kültürde norm olan diğerinde norm olmayabilir. Bu nedenle değişen şirketlerin farklı iptal gerekçeleri uygulamalarının çeşitli nedenleri vardır.

5.3. İPTAL KÜLTÜRÜ, İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ VE AÇIK TARTIŞMAYI

Makalede tartışıldığı gibi, iptal kültürü, ifade özgürlüğü ve açık tartışma ilkeleri arasındaki önemli etkileşimlere ilişkin olarak, öncelikle bu kültürün etkili bir yöntem olduğunu kanıtladığını vurgulamak önemlidir. Son zamanlarda Black Lives Matter hareketi ve #MeToo gibi sosyal adalet hareketleri ışığında iptal Kültürü. Kitlesel platformlarla ırkçı figürleri devirmek, ünlüleri ve kamuya mal olmuş kişileri çağırmak ve “ırkçı, cinsiyetçi görüş veya ideolojilere” hitap etmek için kullanılıyor. Bir yandan ifade ve açık tartışma özgürlüğünü savunan İptal kültürü karşıtları, ifade özgürlüğünü başkalarını susturmak için bir araç olarak kullanırken, bu ifade hakkının ve ifade hakkının savunucularının da sık sık gündeme geldiğini görüyoruz. Bu, başkalarının onları eleştirmesini engeller.

Tartışmanın amacı, konuşmanızla neyi başarmaya çalıştığınız gibi önemli sorulardan kaçınmak olmalıdır. Birini iptal ederek neyi başarmaya çalışıyorsunuz? Her zaman sınıfta şüpheli açıklamalar yapan bir öğretmenin hikayesini duyarsınız. Görevden alınmaları için çağrı yapıyorsanız, üniversite sisteminde kurumsal ırkçılığa karşı mı tavır almaya çalışıyorsunuz? Yoksa sadece birinin hayatını mahvetmeye mi çalışıyorsunuz? Bizce bir hamle için kullanmakla iptal etmek arasındaki fark budur. Bir hedeften mi yoksa kişisel bir hedeften mi bahsediyorsunuz? Birinin hayatını mahvetmek yerine bir amaç için boykot olarak uygun şekilde kullanılırsa iyi şeyler yapabileceğini düşünüyorum. Ama gerçek şu ki, insanlar iptal kültürü nedeniyle fikirlerini dile getirmekte isteksizlerse, fikirleri engellenirse bu şaşırtıcı bir kötü etkidir. O kötü ifade özgürlüğü için de çok kötüdür.

Öte yandan ise, iptal kültürü ifade özgürlüğüdür. Makaledeki çeşitli argümanların gösterdiği gibi, iptal kültürü ifade özgürlüğüne yönelik bir tehdit değil, bunun bir tezahürüdür. İptal kültürü, bireylerin kitleler oluşturmak için özgür konuşma haklarını kullandıkları demokratik söylemin gelişen bir biçimidir. Bu kitleler kişi ve kurumlar üzerinde baskı oluşturmaktadır. Bunun için daha iyi bir terim “sorumluluk kültürü” olacaktır. Birçok demokratik toplumda, insanlar uzun zamandır ifade özgürlüğü haklarını yetkililerden, kurumlardan ve işletmelerden hesap sormak için

kullandılar. Her türden grup sıklıkla boykotlar düzenledi. Halkı istifaya çağırdılar. Protesto ettiler. Fikirleri öldüren bir pazar olduğundan kimse şikâyet etmedi. Hiç kimse bunun ifade özgürlüğüne bir saldırı olduğunu iddia etmedi. Bu boykot kültürü internette çoğaltılmadan çok önce vardı. Halka hesap vermek demokrasinin bir parçasıdır. Güçlü politikacıları ve korkuları diğerlerinden ayıran nedir? Tek makul açıklama, bu sorumluluğun nasıl ortaya çıktığı ve bunu kimin yaptığıdır. İptal kültürü sosyal medya tarafından körükleniyor.

Sosyal medya, masada yeri olmayanların kitle iletişim araçlarına erişmesine veya kitlelere ulaşmak için gereken paraya katılmasına olanak tanır. Görünen o ki, giderek daha fazla kadın ve beyaz olmayan insan, geleneksel olarak ayrıcalıklı grupları daha sorumlu olmaya çağırmak için sosyal medyayı organize ediyor ve kullanıyor. Bu tür kitlesel eleştirilerden ve bu tür baskılardan sıklıkla izole edilen bu ayrıcalıklı gruplar buna nasıl cesaret edebilir?. Reaksiyonlar meydana gelir. Başka bir deyişle, ifade özgürlüğünü ortadan kaldırma kültürünün tehlikelerine karşı çıkanlar, başkalarının ifade özgürlüğü haklarını kullanma biçimlerinden gerçekten hoşlanmıyorlar.

5.4. İPTAL KÜLTÜRÜ VE LİBERAL TOTALİTARİZM

Bu çalışma, bu tartışmaları uzun uzadıya tartışıp inceledi. İptal kültürünün günümüzde cep telefonu ve internet bağlantısı olan herkes için nasıl bir araç olduğunu gösterdi. Sürekli olarak kimlik siyaseti ve milliyetçiliğin ve popülist rejimlerin yükselişi ile şekillenen bir dünyada, sadece siyasi soldakilerin nasıl iptal ettiğini ve sağcı ve otoriter rejimlerin hedeflerine ulaşmak için iptal kültürünü nasıl kullandığını inceledi.

Bu bölümde incelenen vakalar, iptallerin ahlaki gerekçesini tartışmak için kimin mutlaka iptal kültürünü kullandığına dair siyasi bir yön olmadığını göstermektedir. Makale, bugünün dünyasında herkesin nasıl iptal ettiğini gösteren bir argümana da değindi. Sağ, sol, otoriter. Günümüzde internet bağlantısı ve sosyal medya hesabı olan hemen hemen herkes, herhangi bir markaya veya kişiliğe karşı çıkma ve iptal etme gücüne ve yeteneğine sahiptir.

Lutes (2020) kadim iptal kültürünün pratiğini tarihle değerlendirerek, bu konudaki savaş hatlarının çeşitli gruplar ve özellikle sağ ve sol arasında nasıl çizileceğini tahmin etmenin ne kadar kolay olduğunu gösteriyor. Sağ, ifade özgürlüğünü bastırmak ve tüm dünyayı ahlaki açıdan kendi doğru gündemini benimsemeye zorlamak için başka bir liberal plan olarak iptal kültürüne saldırma eğilimindeyken sol, iptal kültürüne daha az karşı çıkıyor. Belirtilen hoşgörü ve içirme hedeflerini ilerletmek, aynı zamanda ifade özgürlüğü haline gelir.

Waldman (2021) ayrıca, tüm bu örneklerin ortasında, bir iptal kültürünü uygulamayı önemseyenler ile sosyal medya hakkında konuşmaları yönetmede etkili eylemlerini destekleyenler arasındaki bu tür savaş hatlarının bir noktasında bir kişinin olduğunu da gösterdi. Beğenmedikleri bir şekilde eleştiriyorlar, sadece iptal oldu diyebilirler. İnsanların fikir ve görüşlerinin eleştirilmesine tahammül etmesi de kolaydır. Hiç şüphe yok ki ünlü ve bilinmeyen kişilerin sonuçların yükünü her zamankinden daha fazla çektiği bir dönemdeyiz.

Bu ne sol bir mesele, ne de ilerici bir siyasi kültürdür. Herkesin elinden geldiğince kullanabileceği bir araçtır. İfade özgürlüğü ve açık tartışmanın iptal kültürü

tarafından tehdit edildiğine inananlar, ifade özgürlüğünü nasıl boğduklarını yeniden düşünseler ve kendi çevrelerinde ve gruplarında başkalarını eleştirdikleri yerde tartışmayı açsalar iyi olur. Herkes ve her şey hakkında bilginin parmaklarımızın ucunda olduğu bir çağda yaşadığımız için özellikle de kamuoyuna mal olmuş kişiler söz konusu olduğunda olumsuz bilgilerin gölgelerden çıkması oldukça kolay olabilir. Özellikle de kamuya mal olmuş kişiler söz konusu olduğunda bireylerin kendi gruplarında, gölgelerin dışında nasıl olduklarını yeniden tasavvur etmek bile önemli hale geliyor. Kendi çevrelerinde ve gruplarında başkalarını eleştirdiğimiz ifade özgürlüğünü ve açık tartışmayı ellerinden alıyorlar. İptal kültürünün son zamanlarda artmasıyla birlikte internet ortamı herkese sırtını dönebilir.

Bu nedenle, internetin artan gücü belki de her şeyden çok daha fazlasını ifade ediyor çünkü bu çalışma baştan sona bu durumu açıklıyor. Bir yandan iptal kültürünün yaşamın doğal bir parçası olarak görüleceğini ve diğer yandan güçlü politikacıların çöküşüyle birçok toplum dahada şeffaf bir yapıya kavuşacaktır. Yıllarca kurbanlarına cinsel istismarda bulunan ünlüler, markalar ve ırkçılar, güçlü seks suçluları, seks aktörleri, beyaz üstünlükçüler ve bilgisiz işletmeler artık geride bırakılıyor.

En azından, daha önce olduğu gibi dolaşan ırkçı, cinsiyetçi ve mezhepçi davranış veya yorumların çağına atıfta bulunuyor. Bu, yalnızca güçlü insanlar veya endüstri liderleri için değil, ayrıcalığı onları tarihsel olarak kamu denetiminden koruyan herkes için geçerlidir. Geleneksel güç gözlemcileri artık bu sosyal, politik ve kültürel değişimi kaldıramadıkları için eleştiriye meşrulaştırmak için iptal kültürü ve siber zorbalık gibi ifadelerle güveniyorlar. Ancak boykotlar, insanların on yıllardır kullandığı siyasi bir taktiktir. Bunları organize edenler genellikle mali veya siyasi gücü olmayan yabancılardır.

Machia & Louis'in (2016) kalabalık davranışı ve kolektif eylemin tarihsel ve politik gelişmelerin ayrılmaz bir parçası olduğunu belirttiği gibi, insanların eğlenceli yollarla, genellikle yanlış nedenlerle, ancak niyetlerle bir araya gelebileceğini belirtmek önemlidir. Çatışma ve barış çarklarını döndürmeye ve toplumsal değişimi ilerletmeye muktedir bir varlık olarak, kalabalığın ayrılmaz doğası göz ardı edilemez. Eyleme geçen kalabalıklar, son Sudan Devrimi, Arap Baharı, Avrupa'daki kemer

sıkma karşıtı mitinglere kadar Occupy hareketlerinden sayısız örnekle kanıtlandığı gibi, kitlesel siyasi seferberliğin özüdür.

Toplumumuzun birçok çevresinde sıklıkla tasvir edilen bu kalabalık korkusu, iptal kültürünün gücüne yönelik mevcut genel eleştirilere egemen oldu. Birini iptal etmek bugün yeni bir şey değil, ancak günümüzde çevrimiçi olayların hızı ve ciddiyeti, sosyal medyanın artan gücü nedeniyle sorgulanabilir. İptal Kültürü, bir yandan bu kamusal aşagılama eylemlerinden daha az şiddetlidir çünkü ağırlıklı olarak dilsel ve iletişimsel olur. Öte yandan, geçmişin utanç verici tarihi olaylarının aksine, bir coğrafi alanla sınırlı olmadığı ve bazen çok sayıda insanı kapsadığı için amansız bir kişisel saldırıya dönüşebilecek şekilde daha aşırı görünebilir. Ve bunun kesinlikle beklenmedik yansımaları olabilir. Sosyal medya, özellikle Twitter ve Facebook, zayıf bağlar ağı ile gevşek bir şekilde birleştğinde (Granovetter 1973) gerçekten de söylentiler, eleştiri ve hatta sahte haberler gibi yeni özellikle olumsuz bilgilerin hızla yayılmasını kolaylaştırıyor.

Birden fazla kişi tarafından tekrar tekrar paylaşıldıktan sonra bilginin yayılmasının durduğu sıkı örülmüş sosyal çevrelerle sınırlı değildir. Bu, iptal kültürünün neden bu kadar yaygın görüldüğünü açıklayabilir. Onu modern yaşamın bir parçası yapan da budur. Sanal çağrılar gibi retorik fenomenler, bir grubun normlarını ve standartlarını güçlendirirken, bir grubun üyelerinin asla bireysel olarak sahip olamayacakları bir güce dokunarak, daha önce var olmayan ortak inançlar temelinde bir topluluğu kendiliğinden bir araya getirebilir.

Bu boykot formülünün ahlaki yükümlülükleri, makale boyunca tartışıldığı gibi, genellikle bundan kimin bahsettiğine bağlı olacaktır. Boykot yöntemi birçok kültüre yayıldığı için, bunun yaşamak istediğimiz türden bir dünyanın habercisi olup olmadığı, cevaplanması gereken önemli bir sorudur. Aksi takdirde, insan gruplarının temsil ettiği değerleri yansıtmak için hesap verebilirliği ve tazminatı nasıl aradığımız, sosyal politika politikalarımızın ele alması gereken hayati bir tartışmasıdır.

Böylece kültür boykotunun bu yönteminin, bir toplumda belirli bir grup tarafından ahlak dışı sayılan eylemleri tespit etmede etkili bir yöntem olduğu kanıtlanmıştır. Sosyal medya aracılığıyla bir araya gelip seslerini duyurabilen geniş sesli bir grup. İptal kültürüyle ilgili tartışmalar sürerken bu çalışma ifade özgürlüğü hakkını savunmak ve güçlü bireyleri ve şirketleri eylemlerinden sorumlu tutmak arasında nasıl hassas bir denge olduğunu ortaya çıkardı. Çalışma boyunca özetlenen birçok vaka, iptal kültüründe, herhangi bir ceza kademesinin bulunmadığını ve tüm yanlış adımların aynı ceza şiddetine sahip olduğunu göstermektedir.

Sonuç olarak, insanlar kovulabilir ve sesleri susturulabilir. Şirketler boykot edilebilir ve faaliyetleri engellenebilir. Ülkeler, özellikle devletin sosyal medya üzerinden propaganda yoluyla bu tür eylemlere yaptırım uygulayabildiği otoriter rejimlerde insan hakları ihlali eleştirileriyle karşılaştıklarında başkalarını susturmak için netizenlerin gücünü kullanabilirler. Öte yandan, "konuşmayı savunmak, başkalarını susturmak için bir araç haline geldi." Genellikle, çalışmada belirtildiği gibi, ifade özgürlüğünün savunucuları, başkalarının kendilerini eleştirmesini veya eylemlerini kamuya açık forumlarda sorgulamasını önlemek için konuşma ve ifade hakkı hakkında konuşurlar.

Bu çalışma, bir iptal kültürünün ifade özgürlüğünü engellediği tartışmasının, ifade özgürlüğünün kendisini engellemeye yönelik fiili çağrılara nasıl yol açabileceğini ortaya koydu. İfade özgürlüğü savunucularının çoğunun kendilerine sorulmasından hoşlanmadıkları şey, istediklerini paylaşmalarını sağlayan özgür konuşmalarının, başkalarının paylaştıkları kamusal materyali eleştirmesini neden engellemesi gerektiğidir.

Boykot kültürünün bu biçimine karşı bu savunma, kısa vadede bir argümanı desteklemek için yararlı bir taktik olabilir ancak uzun vadede uzlaşmaya yer bırakmaz. Taktik, bir konuşmada dengeyi bulmayı imkansız kılıyor, ki bunun her şeyi iptal etme fikri kadar kötü olabileceğini iddia ediyor. İptal güçleriyle karşı karşıya kalan insanların genellikle geniş platformlara sahip olmaları ve iptal kültürüyle ilişkilendirildikleri polislik nedeniyle konuşma özgürlüklerinin ihlal edilmesinden

anlaşılır bir şekilde rahatsız olmaları ve bu nedenle görüşleri nedeniyle eleştirilmekten korkmaları yaygındır.

Diğerleri, bunun daha sonra ifade özgürlüğü tartışmasının engellenmesine dönüşüp dönüşmeyeceğini tartıştı. Birinin istediğini söyleme yeteneği özgürse, belirli bir tartışmaya katılmak istememe yeteneğinin de özgür olabileceğini not ediyor. Bu, iptal kültürünün tamamen parıltılı olduğunu söyleme girişimi değil, ancak iptal kültürün eleştirisinin ifade özgürlüğünü engellediği fikriyle ilerlemesi engelleyici görünüyor.

Çoğu zaman ifade özgürlüğü ihlal edilmez. Genellikle, kamusal bir ortamda hangi sınırların paylaşılacağı ve bu sınırların kabul edilebilir olup olmadığı meselesidir. Karşıt görüşlere karşı açık ve anlayışlı olmak bizim sorumluluğumuz olsa da, bu görüşler her zaman insanların çoğunluğunun inanabileceği şeylerle tutarlı değildir. İptal kültürünü ister güçlendirici ister yıkıcı olarak görün, uygulama, içinde yaşadığımız, giderek artan dijital dünyadan etkilenen birçok toplumda artan kutuplaşma ile mevcut siyasi iklimimiz hakkında çok şey söylüyor.

Kamusal ve özel arasındaki ayrım sosyal medyanın gücüyle aşıldıkça, hayatımızın çoğunu gerçek, somut dünyada olduğundan daha fazla çevrimiçi yaşıyormuşuz gibi görünüyor. Güçlü insanların siyasi, sosyal veya kültürel görüşleri dijital dünyada diğerlerinininkiler ile boynuzları birbirine kilitlediğinde, paylaşılan görüşlerin itici gücü, boykot kültüründe özellikle bu görüşlerden etkilenenler derneklerinden çıkabildiklerinde yaygın olarak ortaya çıkar.

Bu nedenle, iptal kültürü, bazen sağlıksız görünse de, sürekli büyüyen dijital bir dünyada yalnızca aşırı bir tartışma biçimidir. Ancak yine de, kültürü iptal eden argümanlar ifade özgürlüğünü engeller ve iptalin altında yatan kararlar özellikle sosyal adalet konularında analiz edildiğinde açık tartışma düşer.

Öte yandan, İptal kültürü cinsiyetçilik, ırkçılık veya başkalarına zarar veren diğer herhangi bir suistimal veya görevi kötüye kullanma biçimiyle mücadelede inanılmaz derecede etkili olmuştur. Geçmişte mümkün olmayan şekillerde insanları

eylemlerinden sorumlu tutar. Gerçekten kötü şeyler yapmış kişilerin kötü şeyler yapmaktan veya söylemekten kaçınmasını engeller.

Bir değişim aracı olarak, geleneksel iktidar sahiplerinin aksi takdirde kaçabilecekleri şeylerden hesap vermelerini sağlamak için, o kişiyle herhangi bir ilişkiye katılmayı reddetmenin etkinliği, süreci sınırlandırırsa da sosyal adalet mücadelesine yardımcı olmak için hayati öneme sahip olduğunu kanıtladı.

İptal kültürü, toplumsal değişimi talep eder ve belirli insan gruplarının ezildiği, duyulmadığı ve sessiz kaldığı toplumdaki derin eşitsizlikleri çözer. İptal etme kültürü, bunu, insanlığın etrafında toplanabileceği sorunlara hesap verebilirlik getirmek için sosyal medya ve küreselleşen bir tüketim kültürü tarafından yayılan koordineli bir tarza dönüştürdü. Irkçılık, cinsel saldırı ve savaşlar gibi.

Bazen, bir etkinlik olarak, birçok kişi bunun gerçekten bir değişiklik getirip getirmediğini sorguluyor, çünkü yalnızca bir süre için sonuçları olan çevrimiçi bir öfke sistemi. Ancak yazıda da tartışıldığı gibi, iptallerden önce bazen hak ettiği ilgiyi görmeyen belirli bir konuya dikkat çekmek, boykotun ne kadar etkili olduğunun ölçülmesinde hayati bir unsurdur. Bununla birlikte, sosyal adalet arayışında, gerekli özeni göstermeden ahlaki öfkeyi yeniden paylaştığımız bir dünyada, birini etkili bir şekilde “iptal etmeden” önce satır aralarını okumamız önemlidir.

Nedenlerini anlamamız çok önemli. Fikirler ve görüşler üzerindeki iptal kültürüne yönelik eleştirilerin bir kısmı, sürecin aksi takdirde hesap verebilir doğasını etkisiz hale getirerek onu kamusal bir utanç sürecine dönüştürdü. Ve otoriter rejimler gücünü kullandığında, adalet için bir saflık olarak süreç başını çevirir ve adaleti ve insan haklarını bastırmak için bir araç haline gelir. Öte yandan, aynı zamanda, daha aşırı görünebilir, çünkü geçmişteki herhangi bir tarihi olaydan farklı olarak, coğrafi alan tarafından kısıtlanmaz ve çok sayıda insanı, sürecin etkinliğini değiştiren amansız bir kişisel vitriol dürtüsü haline gelebilecek şeye dahil edebilir. bir karmaşaya dönüşebilir ve bu kesinlikle istenmeyen sonuçlara yol açabilir.

Kültürün sosyal sorumluluk doğasının bu şekilde türetilmesi, sosyal medyanın, özellikle Twitter ve Facebook'un zayıf bağlar ağıyla gevşek bir şekilde bir araya

getirilmesinden dolayı not edilebilir, aslında yeni, özellikle de söylentiler veya eleştiriler gibi olumsuz bilgileri daha kolay hale getirir. Hatta sahte haberler, hızla yayılmak için. Birden fazla kişi tarafından tekrar tekrar paylaşıldıktan sonra bilginin yayılmasının durduğu, birbiriyle yakından bağlantılı sosyal çevreler tarafından kısıtlanmaz.

Bu, iptal kültürünün neden bu kadar yaygın, bu kadar öldürücü, kontrol edilemez ve tehlikeli derecede istikrarsız görüldüğünü açıklayabilir. İptal kültürünü modern yaşamın bir parçası yapan da budur.

Kalabalık hareketleri yıkıcı olabileceği gibi, “internet çetelerinin” iptal kültürü de yanlış bağlamlarda zarar verebilir. Bu nedenle, sorunlu, kesinlikle çok dağınık ve hatta yargılayıcı olabilse de, tarihsel olarak konuşma lüksüne sahip olmayan azınlık gruplarına güç veren de iptal kültürüdür. Güçlü bir şekilde kötüye kullanılabileceğini ancak uzun süredir kabul edilen ciddi adaletsizliklere de ışık tutabileceğini anlamamız gerekiyor. Bu yeni kazanılan gücün nasıl çalışacağını zaman gösterecek, ancak iptal kültürü bir başka yanlış yönlendirilmiş bin yıllık icat olarak basitçe göz ardı etmek yerine, onun her zaman hayatımızın gerekli bir parçası olduğunun farkında olmak güzel. Çoğu zaman zarar verdiği kadar iyi de olabilir. İptal kültürü, internetteki tüm insanlar iptal etmek için hızlı olduğu için insanların sorumlu kalmasına izin verir. Bu insanlar esas olarak insanları incitici eylemlerinden sorumlu tutmak için oradalar.

İptal kültürü, hemen hemen her zaman birisi incitici veya zararlı bir şey söyledikten ve yaptıktan sonra gerçekleşir ve bu insanlar, kişinin ve diğerlerinin ne yaptıklarını ve yanlış olduğunu bilmelerini sağlamaya çalışırlar. Bu insanlar çağrıldıktan sonra, umarım onlara hatalarından ders alma ve onlara gelişme fırsatı verilir, böylece tüm süreç gelecekte daha da etkili hale gelir. Sosyal medya ayrıca, duyulmayan insanlara, fikirlerini ve adaletsizlikleri dile getirebilecekleri bir platform da verdi. Bu, insanların bu gerçek yaşam durumlarında şahsen fırsat bulamamış olabilecekleri bir etkiye ve bir yere sahip olmalarını sağlar. Bu, insanların değerli olduklarını ve seslerinin önemli olduğunu hissetmelerini sağlar. Onlara çevrimiçi ve medyadaki varlıklarıyla güç verir, sanal ortamda bu kadar büyük bir etkiye sahip olarak onlara gerçek güç verir.

Sosyal medyadaki insanlar diğer insanları eylemleri için çağırdıklarında, o kişiyle yüz yüze olmak zorunda kalmadan dünyada somut bir değişiklik yapabilirler. Çağrılan kişinin ve çağrı yapanların elde ettiği birleşik platform, büyük bir değişime izin verir. İnsanların bu konuda daha fazla bilgi edinmelerini sağlamak için ırkçılık mı yoksa cinsiyetçilik mi olduğu konusunda farkındalık yaratır. İnsanları bu konuda kendilerini ve başkalarını eğitmeye ve sadece kendi davranışlarında değil, başkalarının davranışlarında da değişiklik yapmak için ne yapmaları gerektiğini öğrenmeye teşvik eder. Hatta bazıları, biri diğerini iptal ederken kendi eylemlerinin daha fazla farkına vardıklarını ve kendilerinin de bu deneyimden bir şeyler öğrenip davranışlarını değiştirebileceklerini iddia edebilirler.

İptal kültürü, böyle bir etkinlikle, kapsamlı bir değişim toplamı sağlayabilir, böylece toplumumuzu rahatsız eden güncel meseleler hakkında daha fazla bilgi sahibi olur ve insanların tüm platformlarda ortaya çıkan yeni seslerden öğrenmesini sağlar. Ancak bu artan farkındalık, hata arayan insan sayısındaki artışı da beraberinde getiriyor. Çoğu zaman doğru ile yanlış arasında açık bir fark vardır. Bununla birlikte, bazı insanlar bunu bilmeyebilir ve insanlar hızlı bir şekilde yargılayabilir. Artan medya varlığıyla birlikte, izleyen ve hatalara atlamak için bekleyen ve yargılamada gecikmeler bekleyen bir insan fazlası geliyor. Umarım, bu insanlar en iyi niyete sahiptir, ancak çoğu değildir. Aşırı analiz eden ve denetleyen bu insanlar, daha iyi bir toplum yapmak için iptal kültürüne katılan insanlar değildir. Aksine, daha büyük sorunun bir parçasıdır.

Son olarak, tüm meselenin liberal bir sorun olduğu öncülünden yola çıkarak, çalışma, cep telefonu ve interneti olan herkesin bugün bir sosyal medya sitesine nasıl katılabileceğini, bir hashtag'e atlayabileceğini ve özellikle herhangi bir şey tüketiyorsa istediğini boykot edebileceğini gösterdi. Eleştirmenler, iptal kültürünün birçok toplumda bu kadar yaygın olmasının ana nedeninin ilerici siyasi fikirler olduğunu savundu. İptal kültürünün etkisine karşı çıkan birçok kişi, boykotun tamamının nasıl liberal bir sorun olduğundan sık sık yakındı. Bu eleştiri, günümüzde herkesin boykot yöntemini nasıl kullandığına ilişkin araştırmada da ortaya çıktığı gibi haksız görünüyor. Bu tür eleştirilere yol açan tartışma, iptal kültürünün kullanımda yayıldığı,

ifade özgürlüğü için verilen savaşın sol kanat otoriterizmin karşısında neredeyse kaybedildiği argümanına dönüştü.

Tüm vakalarda, bazı ideolojilerin iptal kültürünü içeren argümanların sosyal adalet tarafını daha fazla iptal etmesi veya desteklemiş olması mümkündür ancak bu boykot yönteminin belirli bir ideolojiyle ilişkisi olmayan herkes tarafından nasıl kullanıldığı açıktır.

Artan internet bağlantısı ve birçok sosyal medya sitesi tarafından kendilerine verilen insanların gücü, geleneksel güç yapılarının açıklanamaz özelliklerden her zamankinden daha fazla zarar görecekları anlamına geliyor. Bu ister liberal demokrasilerde olsun, ister olmasın, görüşlerin paylaşılmasının bir tıklama ve bir gönderi kadar kolay olduğu bir dünyada, belirli görüşlerden rahatsız olan gruplar, kaydolmak istemedikleri herhangi bir şeyden kolayca vazgeçebilirler.

İptal kültürüne yönelik bu eleştiriler, belirli bir politik ideolojinin çağdaş iptaller yoluyla herhangi bir tür politik doğruluğu aşılacak istediği kısma geçtiğinde, eleştirmenler iptallerin her yerde nasıl gerçekleştiğine dair gerçek resmi kaybetmeye başladılar. Ve cep telefonu olan herkes boykota benzer fikirlere sahip bir grup etrafında dolaşabileceğinden, yöntemi belirli bir siyasi ideoloji ile ilişkilendirmeye çalışmak riskli görünüyor. Ancak, elbette, belirli bir siyasi ideolojiye atfedilen bir tarafın, çoğu iptalin alıcı tarafında olması mümkündür ancak bir eylem ve tepki dünyasında, kamusal platformlarda paylaşılan görüşler eşit tepki alır.

Başkalarının paylaştıklarından dolayı işlerini kaybetmeleri, iptal kültürü için bir sorundur ve bu, geleneksel olarak güçsüz insanlara bahsettiği görünen sosyal adaletin özünü seyretilik kestirmek. Politik doğruculuk söz konusu olduğunda, herkesin aynı görüşleri düşünmesini ve paylaşmasını sağlamak için kültür uyumlarının tehlikeli seviyelerine ulaşır. İnsanların siyasi düşünceleri ve fikirleri için polislik yapmak kötü bir unsurdur ve siyasi görüşleri başka bir gruba nahoş görünse de cesareti kırılmalıdır.

İptal kültürü, herhangi bir siyasi ideoloji tarafından yapılmış olsun, arama pozisyonlarını üstlenmek için değiştiğinde, tehlikeli bir yol sizi çağırıyor. Bununla

birlikte, siyasi solun ideolojisini nüfuzlu kurumların bürokrasilerine, kendisiyle aynı fikirde olmayan herkesi iptal etmeyi amaçlayacak şekilde bağlamayı başardığı fikri, Siyasi Sağ ve Otoriter rejimlerden yapılan iptallerin miktarı göz önüne alındığında, çok uzak görünüyor.

Solun bu işlevi, sosyal medyadaki diğer görüşleri yaygın bir şekilde boykot etmek için başkalarını denetlemek için kullandığı fikri, liberal olmayan toplumlarda bile iptal kültürünün kullanımının ne kadar yaygın olduğu görüldüğünde yetersiz kalıyor.

Bugün sosyal medyaya erişimi olan herkes bir gruba katılma ve güçlü insanları ve şirketleri boykot etme fırsatına sahip. Gelecekte, artan kutuplaşma ile birlikte, sosyal adalet meseleleri kutuplaştıkça, iptal kültürü vakası kimin daha çok kaybettiğine inebilir.

KAYNAKÇA

- Abdo A: (2018, May 22). *Social media as a Public Discourse*. *TheGuardian*.<https://www.google.com/amp/s/amp.theguardian.com/commentisfree/2018/sep/15/facebook-twitter-social-media-public-discourse>. Retrieved 20/4/2021
- Acevedo, D: (2022, February 18th). *Tracking "Cancel Culture" in Higher Education*. *National Association of Scholars*. *Tracking Cancel Culture in Higher Education by David Acevedo | NAS* Retrieved 3/2/2021
- Ahmed, S: (2014):*The Cultural Politics of Emotion*. Second edition. *Edinburgh university press*.
- Alexander, L. (2005): *Is There a Right of Freedom of Expression?* doi:10.1017/cbo9780511614668
- Alexander, L. A., & Horton, P. (1984): *The impossibility of a free speech principle: Review essay*. *Northwestern University School of Law*.
- Alia, B: (2021, March 12): *Is Cancel Culture Effective? An Analysis*. *The Pinnacle magazine*.*Is Cancel Culture Effective? An Analysis — PINNACLE Magazine* Retrieved 5/8/2021
- Aljazeera (2018, December 9).*The six words that got Marc Lamont Hill fired from*.*The six words that got Marc Lamont Hill fired from CNN* Retrieved 5/9/2021
- Anderson, B. R. (2016). *Imagined communities: Reflections on the origin and spread of nationalism*. *Verso*.
- Animashaun, C. (2019, October 4th). *The Vox.#MeToo movement: These 7 facts show its impact* Retrieved 12/7/2021

- Asmelash, L: (2019, September 21). Why 'cancel culture' doesn't always work. CNN Leah Abucayan/CNN Why 'cancel culture' doesn't always work Retrieved 17/8/2021
- Auxier, B. (2020, December 11). Social media continue to be important political outlets for Black Americans. Pew Research Centre. Social media served as an important outlet for Black Americans in 2020 Retrieved 8/5/2021
- Bail, C. A., Argyle, L., Brown, T., Bumpuss, J., Chen, H., Hunzaker, M. F., . Volfovsky, A: (2018). Exposure to Opposing Views can Increase Political Polarization: Evidence from a Large-Scale Field Experiment on Social Media. doi:10.31235/osf.io/4ygux
- Bakare L. (2020, August 12th) interview with Nick Cave. Nick Cave: 'cancel culture is bad religion run amuck' Retrieved 18/5/2021
- Balkin, J. M: (2017). Digital Speech and Democratic Culture: A Theory of Freedom of Expression for the Information Society. *Popular Culture and Law*, 437-494. doi:10.4324/9781315089645-14
- Banet-Weiser, S., & Miltner, K. M. (2015). #MasculinitySoFragile: Culture, structure, and networked misogyny. *Feminist Media Studies*, 16(1), 171-174. doi:10.1080/14680777.2016.1120490
- Barbera, P: (2018). Social Media, Echo Chambers, and Political Polarization. *Social Media, Echo Chambers, and Political Polarization* Retrieved
- BBC: (2020) Is it time for Cancel culture to be cancelled? BBC Radio 4 - Tricky - Is it time for cancel culture to be cancelled? Retrieved 3/2/2021
- BBC: (2020, January 13) Uncle Roger comedian deletes video with China critic. Uncle Roger comedian deletes video with China critic Retrieved 7/7/2021
- Beauchamp Z: (2021, July 22). The "free speech debate" isn't really about free speech. The "cancel culture" debate is about something real. But it's not about free speech. Retrieved 22/6/2021

Beaumont-Thomas, B: (2018, September 26). Pop singer Børns accused of sexual misconduct. *The Guardian* Pop singer Børns accused of sexual misconduct | Music

Beijing's Global Cancel Culture. The Editorial Board: (2021, March 25th)
Beijing's Global Cancel Culture - WSJ Retrieved 24/08/2021

Berman, S: (2018, July 14). Why identity politics benefits the right more than the left. *The Guardian*. Why identity politics benefits the right more than the left | Sheri Berman Retrieved 23/07/2021

Bragg B: (2020, July 10): 'Cancel culture' doesn't stifle debate, but it does challenge the old order. *The Guardian*. 'Cancel culture' doesn't stifle debate, but it does challenge the old order | Billy Bragg Retrieved 17/4/2021

Breakey H: (2021, August 2). Is 'cancel culture' silencing open debate?. *On Business Mirror*. Is 'cancel culture' silencing open debate? Retrieved 15/04/2021

Bromwich J. E: (2020, August 14). Why 'Cancel Culture' Is a Distraction. *The New York Times*. Why 'Cancel Culture' Is a Distraction Retrieved 23/7/2021

Brooks, D: (2019, January 14) *The Cruelty of Call-Out Culture* New York Times. Opinion | *The Cruelty of Call-Out Culture* Retrieved 2/2/2021

Brooks D: (2020, July 23). *The Future of Nonconformity*. New York Times. Opinion | *The Future of Nonconformity* Retrieved 10/2/2021

Brown, A. M., & Cyril, M. (2020). *We will not cancel us: And other dreams of transformative justice*. AK Press.

Butsch, R: (2007). *Introduction: How Are Media Public Spheres?* *Media and Public Spheres*, 1-14. doi:10.1057/9780230206359_1

Canetti, E., & STEWART, C. (1962). *Crowds and Power ... Translated ... by Carol Stewart*. London.

Carlie Porterfield (2018, April 12): Harvey Weinstein Indicted On Sexual Assault Charges In Los Angeles. Harvey Weinstein Indicted On Sexual Assault Charges In Los Angeles Forbes Retrieved 27/6/2021

Carlsen A. et al: (2018, October 29). MeToo Brought Down 201 Powerful Men. Nearly Half of Their Replacements Are Women. New York Times. #MeToo Brought Down 201 Powerful Men. Nearly Half of Their Replacements Are Women. (Published 2018) Retrieved 20/4/2021

Carothers, T. & O'donohue, A: (2019). Democracies Divided: The Global Challenge of Political Polarization. Brookings Institution Press. Democracies Divided: The Global Challenge of Political Polarization Retrieved 5/5/2021

Clark, M. D: (2020). DRAG THEM: A brief etymology of so-called "cancel culture". Communication and the Public, 5(3-4), 88-92. doi:10.1177/2057047320961562

Clark JCD: (2021, April 9): On McCarthyism, Cancel Culture and the new woke agenda. The Critic. McCarthyism, Cancel Culture and the new woke agenda | JCD Clark Retrieved 21/7/2021

Aljazeera: (2018, December 9) .The six words that got Marc Lamont Hill fired from CNN Retrieved 21/07/2021

Coghlan, N: (2020): Are Our Laws on Freedom of Speech Fit for Purpose in the Age of 'Cancel Culture'? SSRN Electronic Journal. doi:10.2139/ssrn.3760389

Coghlan, N: (2020). Are Our Laws on Freedom of Speech Fit for Purpose in the Age of 'Cancel Culture'? SSRN Electronic Journal. doi:10.2139/ssrn.3760389

Cohen-Almagor, : (2016). Book Review: The Harm in Hate Speech. Political Studies Review, 14(1), 108-109. doi:10.1177/1478929915609470m

Collins D.E: (2021, March 28). *The fake and the real in American cancel culture*.Aljazeera.*The fake and the real in American cancel culture* Retrieved 7//4/201

Cook J: (2020, July 13). 'Cancel culture' letter is about stifling free speech, not protecting it. On the countercurrents.org.'*Cancel Culture' Letter Is About Stifling Free Speech, Not Protecting It* Retrieved 25/7/2021

Cowan, G., Resendez, M., Marshall, E., & Quist, R: (2002). *Hate Speech and Constitutional Protection: Priming Values of Equality and Freedom*. *Journal of Social Issues*, 58(2), 247-263. doi:10.1111/1540-4560.00259

Auxier Brooke; (2020, December 11). *Thinking Beyond 'Free Speech' in Responding to Online Harassment*.Social media served as an important outlet for Black Americans in 2020

D'amour, A; (2020). *Cancel culture. The good, the bad and its impact on social media*.Cancel Culture: The Good, The Bad, & Its Impact on Social Change

Dan Falvey: (2021, May 11). *Boris declares war on cancel culture: Woke students could be sued for blocking free speech*. *The Daily Express*. *Boris declares war on cancel culture: Woke students could be sued for blocking free speech* Retrieved 26/07/2021

Daniel C. Lynch: (2019). *A review of powerful patriots. Nationalists protest China's foreign relations*. *Powerful Patriots: Nationalist Protest in China's Foreign Relations*, by Jessica Chen Weiss Retrieved 28/7/2021

Douthat R: (2020, July 14) *New York Times*. *10 Theses About Cancel Culture. What we talk about when we talk about "cancellation."* *Opinion | 10 Theses About Cancel Culture* Retrieved 2/2/2021

Drury, J: (2002). 'When the Mobs are Looking for Witches to Burn, Nobody's Safe': Talking about the Reactionary Crowd. *Discourse & Society*, 13(1), 41-73. doi:10.1177/0957926502013001003

Drury, J: (2014). *Crowd Psychology*. *Encyclopedia of Critical Psychology*, 341-344. doi:10.1007/978-1-4614-5583-7_62

Dw news. Opinion: (2021, January 2); *More diversity, or cancel culture*. *Opinion: More diversity, or cancel culture? | Opinion Retrieved 17/4/2021*

E.G. Ellis: (2019. September 8). "Concerning consent, Chappelle, and canceling cancel culture," *Wired* (8 September), at <https://www.wired.com/story/canceling-cancel-culture/> Retrieved 22/5/2021

Edström, M., Kenyon, A. T., & Svensson, E: (2016). *Blurring the lines of market driven and democracy-driven freedom of expression*. Nordicom.

Elizabeth C. Tippet: (2018). *The Legal Implications of the MeToo Movement*.

Elizabeth McCann: (2020). *Why Cancel Culture Is Ineffective*. PantherNOW.

Ella Alexander: (2020, July 14) *Cancel culture: a force for good or a threat to free speech?* *Cancel culture: a force for good or a threat to free speech?* Retrieved 22/3/2021

Elster, J: (1989). "Social norms and economic theory," *Journal of Economic Perspectives*, volume 3, number 4, pp. 99–117. doi: <https://doi.org/10.1257/jep.3.4.99>,

Emily S. Rueb and Derrick B. Taylor: (2019). *The New York Times*. *Obama on Call-Out Culture: 'That's Not Activism'* (Published 2019) Retrieved 3/2/2021

Eric Zorn: (2020). *Column: 'Cancel culture' is just a new name for an old and bipartisan impulse*.

Estrada M: (2021, April 4). *Cancel culture isn't about denying freedom of speech, it's about consequences*. *The Global News*. *COMMENTARY: Cancel culture isn't about denying freedom of speech, it's about consequences - National | Globalnews.ca Retrieved 8/9/2021*

Fairbanks E: (2020, July 28). *The 'cancel culture' debate gets the fight for free speech entirely wrong. The Washington Post.* Perspective | *The 'cancel culture' debate gets the fight for free speech entirely wrong* Retrieved 21/7/2021

Faisal Hanif: (2021, May 16). *Israel-Palestine: Cancel culture is now targeting the left. The Middle EastEye.* <https://www.middleeasteye.net/news/arsenal-mohamed-elneny-palestine-sponsor-backlash> Retrieved 22/8/2021

Ferraresi, M: (2020, November 12): *Cancel Culture Comes to France. The Wall Street Journal.* *Cancel Culture Comes to France - WSJ* Retrieved 17/8/2021

Fish, S; (1994). *There's no such thing as free speech and it's good thing, too.* Oxford University Press.

Flora, L: (2019, April 1). *Daily Insights. China's Cancel Culture. China's Cancel Culture* Retrieved 21/4/2021

Folkenflik, D: (2021, February 6). *2 Prominent 'New York Times' Journalists Depart Over Past Behavior* Retrieved 17/5/2021

Fox News: 2020. *"Cancel culture takes aim at movies, statues and outspoken public figures"* *Cancel culture takes aim at movies, statues and outspoken public figures* Retrieved 21/4/2021

Fraser, N: (1990). *Rethinking the Public Sphere: A Contribution to the Critique of Actually Existing Democracy. Social Text*, (25/26), 56. doi:10.2307/466240

Freeman A: (2021, April 1). *The hiring scandal at the University of Toronto that was supposed to die.* <https://ipolitics.ca/2021/04/01/the-hiring-scandal-at-the-university-of-toronto-that-was-supposed-to-die/> Retrieved 18/6/2021

Fung G: (2021, January 26). *Parsing China's 'Cancel Culture' the Diplomat.* *Parsing China's 'Cancel Culture' – The Diplomat* Retrieved 2/2/2021

George, J. J., & Leidner, D. E: (2019). *From clicktivism to hacktivism: Understanding digital activism. Information and Organization*, 29(3), 100249. doi:10.1016/j.infoandorg.2019.04.001

Ginsberg, J: (2018). *Standing together: If we don't support those whose views we dislike as much as those whose views we do, we risk losing free speech for all*. *Index on Censorship*, 47(1), 74-75. doi:10.1177/0306422018770125

Goldhill O: (2017, November 7). *Naming Abusers Online May Be Mob Justice but It's Still Justice*. *Qz.com*. *How to stop sexual harassment: Online accusations are a force for justice* Retrieved 22/6/2021

Gordon, J: (1997). *John Stuart Mill and the "Marketplace of Ideas"*. *Social Theory and Practice*, 23(2), 235-249. Retrieved June 1, 2021, from <http://www.jstor.org/stable/23559183>

Granovetter, M. S: (1973). *The Strength of Weak Ties*. *American Journal of Sociology*, 78(6), 1360-1380. doi:10.1086/225469

Greenspan R: (2020). *The Insider*. *How 'cancel culture' quickly became one of the buzziest and most controversial ideas on the internet*. *'Cancel Culture' Origin: History of the Phrase and Public Cancellation* Retrieved 10/2/2021

Griffin, R. et al: (2018, October 5). *bloomberg. Com. #MeToo's First Year Ends With More Than 425 Accused* Retrieved 3/3/2021

Haag E; (2020, October 14). *The Toxic Rise of Cancel Culture: Portola pilot*. *The Toxic Rise of Cancel Culture – Portola Pilot* Retrieved 6/4/2021

Hagi S; (2019, November 21). *Cancel Culture Is Not Real—At Least Not in the Way People Think*. *The Times.com*. *Cancel Culture Is Not Real—At Least Not in the Way People Think* Retrieved 8/8/2021

Harel, A. (n.d.). *Freedom of speech*. *The Routledge Companion to Philosophy of Law*. doi:10.4324/9780203124352.ch39

Harris J: (2020, July 24). *Head Cases: The Psychology Behind the Cancel Culture Debate*. *The Politico*. *Head Cases: The Psychology Behind the Cancel Culture Debate* Retrieved 3/3/2021

Haworth, A: (1998). *Free speech*. Routledge.

Henley & Flood: (2018, May 4) : Nobel prize in literature 2018 cancelled after sexual assault scandal. *The Guardian*. Nobel prize in literature 2018 cancelled after sexual assault scandal Retrieved 5/6/2021

Howie, E: (2017). Protecting the human right to freedom of expression in international law. *International Journal of Speech-Language Pathology*, 20(1), 12-15. doi:10.1080/17549507.2018.1392612

Aja Roman; (2018, August 8) <https://www.vox.com/2018/8/8/17662774/twitter-alex-jones-jack-dorsey> Retrieved 23/3/2021

Human Rights Watch. <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/global-1#> Retrieved 22/6/2021

Hussain, M; (2020). THE REAL CANCEL CULTURE: PRO-ISRAEL BLACKLISTS. *The Intercept*. Related The Real Cancel Culture: Pro-Israel Blacklists Retrieved 3/8/2021

Illing S: (2020). What the 2020 debate over free speech missed. *Vox*. 2020 in review: What America's free speech debate missed Retrieved

International covenant on civil and political rights. (2014). doi:10.18356/b2cd8230-en

Jacobs, J. B: (2001). *Hate crimes: Criminal law & identity politics*. Oxford University Press.

Jacobson, O. *Sarasota Herald-Tribune*: (2018) Can we just cancel the 'cancel culture'? It's time to cancel the hypocritical left's 'cancel' culture 18/7/2021

Jeffrey W. Howard . *Free speech and hate speech. Annual Review of political science. Free Speech and Hate Speech*) Retrieved 15/7/2021

Joseph Knoop: (2018). "Disney appeased the alt-right by firing James Gunn — Here's why that's a big problem" *Disney's James Gunn Firing Appeased the Alt-Right* Retrieved 23/7/2021

Joshua Meyrowitz: (1985) *No sense of place: The impact of electronic media on social behavior*. Oxford: Oxford University Press.

Kass J: (2020). *Beware the Thought Police*. *The Herald-Tribune*. *It's time to cancel the hypocritical left's 'cancel' culture* Retrieved 7/3/2021

Klein, D: (2009) *Why I Is Norman Finkelstein Not Allowed to Teach?* File14.Klein_122408_FINAL:Layout 1.qxd Retrieved 17/8/2021

Kornhaber S: (2020). *It's Not Callout Culture. It's Accountability*. *The Atlantic* *How Callout Culture Reinforces the Street Protests* Retrieved 13/7/2021

LaConte, S: (2021). *BuzzFeed Staff*. *16 Times Conservatives Tried To Cancel Things, Even Though They Pretend To Hate "Cancel Culture"*. *16 Times Conservatives Tried To Cancel People, Even Though They Pretend To Hate "Cancel Culture"* Retrieved 19/7/2021

Lassabe, : (2021). *Conservatives have long embraced 'cancel culture'*. *The Washington Post*. *Conservatives have long embraced 'cancel culture'* Retrieved 18/8/2021

Law, : (2021). *The war on words: how Cancel culture is taking over the literary world*. *The Evening Standard*. <https://www.standard.co.uk/culture/books/cancel-culture-authors-books-jk-roling-b90027> Retrieved 22/5/2021

Lee-Ng K: (2020). *'Cancel Culture' and the Deterioration of Individual Thought*. *The John Locke institute* *'Cancel Culture' and the Deterioration of Individual Thought* Retrieved 15/7/2021

Levitz E: (2020). *Defending a Free Society' Requires Radically Changing This One*. *The Discourse*. *Centrist Hypocrisy Muddles the 'Cancel Culture' Debate* Retrieved 10/7/2021

Li, P. & Jourdan, A: (2018). *Mercedes-Benz apologizes to the Chinese for quoting the Dalai Lama*.

- Liffreing, I: (2020). *The 9 Biggest Cancells of 2020. The Adage*.The top cancels of 2020 Retrieved 4/5/2021
- Linker D: (2019) *The week: What 'cancel culture' and its critics get wrong. What 'cancel culture' and its critics get wrong* Retrieved 12/6/2021
- Linly Z; (2021). *Cancel Culture Doesn't Exist, But Even If It Did. The root.Cancel Culture Isn't Real and Here's Why* Retrieved 21/7/2021
- Lizza R: (2020). *Americans tune in to Cancel culture and don't like what they see. The Politico.Americans tune in to 'cancel culture' — and don't like what they see* Retrieved 27/8/2021
- Lukianoff, G., & Haidt, J: (2019). *The coddling of the American mind: How good intentions and bad ideas are setting up a generation for failure. Penguin Books.*
- Lutes, J; (2020). *Cancel culture: Values and moral priorities are changing rapidly. The GermanTimes* <https://www.german-times.com/cancel-culture-values-and-moral-priorities-are-changing-rapidly> Retrieved 7/8/2021
- Luu, C: (2019). *Cancel Culture Is Chaotic Good. Jstor Daily.Cancel Culture Is Chaotic Good* Retrieved 14/8/2021
- M. Castells: (2012). *Networks of outrage and hope: Social movements in the Internet age. Cambridge: Polity Press.*
- M.E. Spencer: (1970). "Weber on legitimate norms and authority," *British Journal of Sociology*, volume 21, number 2, pp. 123–134.
- Macchia, S. T., & Louis, W. R: (2016). *Crowd Behavior and Collective Action. Peace Psychology Book Series Understanding Peace and Conflict Through Social Identity Theory*, 89-104. doi:10.1007/978-3-319-29869-6_6
- Madlangbayan L: (2021). *Cancel culture is more than mob mentality.OPINION: Cancel culture is more than mob mentality* Retrieved 18/7/2021

Malik N: (2019). *The myth of the free speech crisis. The Guardian.* *The myth of the free speech crisis* Retrieved 10/3/2021

Malik N: (2020) *Response to Is free speech under threat from 'cancel culture. The Guardian. Is free speech under threat from 'cancel culture'? Four writers respond* Retrieved 22/7/2021

Manavis S: (2020). *"Cancel culture" does not exist. New Statesman. "Cancel culture" does not exist* Retrieved 18/8/2021

Mansfield A: (2019). *A Timeline of the Complicated Controversy Between the NBA and China. The complex magazine. <https://www.complex.com/sports/2019/10/nba-complicated-history-i-china>* Retrieved 18/8/2021

Maqbool, A: (2020). *Black Lives Matter: From social media post to global movement. The BBC. Black Lives Matter: From social media post to global movement* Retrieved 4/3/2021

Massaro, T. M: (1991). *Equality and Freedom of Expression: The Hate Speech Dilemma* *Equality and Freedom of Expression: The Hate Speech Dilemma* Retrieved 16/7/2021

Matei A: (2019). *Call-Out Culture. How to Get it Right and Wrong. The Guardian.* *Call-out culture: how to get it right (and wrong)* Retrieved 13/6/2021

Mathias, M. B: (2007). *John Stuart Mill: On liberty. Pearson Longman.*

Mccoy, J., & Somer, M: (2018). *Toward a Theory of Pernicious Polarization and How It Harms Democracies: Comparative Evidence and Possible Remedies. The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science, 681(1), 234-271. doi:10.1177/0002716218818782*

McCoy J: (2018). *Extreme political polarization weakens democracy – can the US avoid that fate?. The conversation.com* *Extreme political polarization weakens democracy – can the US avoid that fate?* Retrieved 11/7/2021

Media and Public Spheres: (2007). doi:10.1057/9780230206359

Meluch, R: (2021). *EXCLUSIVE: Norman Finkelstein requests apology from DePaul* Retrieved 28/7/2021

Mihaly A: (2020). *Journalist Matt Taibbi calls cancel culture a 'disciplinary method' to stifle dissenting opinions*.TheHill.com.
<https://www.google.com/amp/s/thehill.com/hilltv/rising/507833-journalist-matt-taibbi-calls-cancel-culture-a-disciplinary-method-to-stifle%3Famp> Retrieved 20/7/2021

Mill, J. S: (2001). *On liberty*. Batoche Books. Kitchener 2001

Mintz, S: (2019). *Ethics and the Cancel Culture*. Ethics Sage.

Mishan L: (2020). *The Long and Tortured History of Cancel Culture*.The Long and Tortured History of Cancel Culture Retrieved 13/02/2021

Moyn S: (2020). *Is free speech under threat from 'cancel culture'? Four writers respond*. The Guardian.Is free speech under threat from 'cancel culture'? Four writers respond Retrieved 12/8/2021

Nakkab R: (2020). *It's time to Cancel Cancel culture*. Thejustice.It's time to cancel cancel culture | The Justice Retrieved 10/3/2021

Nicotra, J: (2016). *Acculturation*. University of Idaho. Disgust, Distributed: Virtual Public Shaming as Epideictic Assemblage. <http://enculturation.net/disgust-distributed> Retrieved 3/4/2021

Niewenhuis, L: (2019). *All the international brands that have apologized to China*. All the international brands that have apologized to China 10/8/2021

Norris, P: (2020). *Closed Minds? Is a 'Cancel Culture' Stifling Academic Freedom and Intellectual Debate in Political Science?* SSRN Electronic Journal. doi:10.2139/ssrn.3671026

Nwanevu O: (2020). *The Willful Blindness of Reactionary Liberalism*. New republic.The Willful Blindness of Reactionary Liberalism Retrieved 16/7/2021

O'Rourke, K. C: (2013). *John Stuart Mill and freedom of expression: The genesis of a theory*. Routledge. *Protecting freedom of speech*. (2020). *The Free Speech Wars*. doi:10.7765/9781526152558.00006

Olusoga D; (2021) *Guardian*. 'Cancel culture' is not the preserve of the left. Just ask our historians. 'Cancel culture' is not the preserve of the left. Just ask our historians | David Olusoga Retrieved 15/7/2021

Onishi, N: (2021). Will American Ideas Tear France Apart? Some of Its Leaders Think So. *The New York times*. 'Woke' American Ideas Are a Threat, French Leaders Say Retrieved 18/7/2021

Onishi N: (2021). Will American Ideas Tear France Apart? Some of Its Leaders Think So. *The New York Times*. <https://www.nytimes.com/2021/02/09/world/europe/france-threat-american-universities.html> Retrieved 18/7/2021

Orrell, B : (2020). What the conservative version of cancel culture looks like. What the conservative version of cancel culture looks like | AEI Retrieved 23/8/2021

Papacharissi, Z: (2015). *We Have Always Been Social*. *Social Media Society*, 1(1), 205630511558118. doi:10.1177/2056305115581185

Papacharissi, Z: (2018). *The Virtual Sphere. The Internet as a Public Sphere*. *The Virtual Sphere: Internet as the Public Sphere* Retrieved 5/6/2021

Patrick, P: (2021): Japan's Olympic 'scandals' mark the arrival of Cancel culture. *The Spectator*. Japan's Olympic 'scandals' mark the arrival of cancel culture Retrieved 8/8/2021

Pew Research: (2021) *Americans and 'Cancel Culture': Where Some See Calls for Accountability, Others See Censorship, Punishment*. *Americans and 'Cancel Culture': Where Some See Calls for Accountability, Others See Censorship, Punishment* Retrieved 7/5/2021

Phillips, L; (2020) : *The Threat to Civil Liberties Goes Way Beyond "Cancel Culture"*. Jacobin Magazine. *The Threat to Civil Liberties Goes Way Beyond "Cancel Culture"* Retrieved 12/7/2021

R.B. Cialdini and M.R. Trost: (1998.) "Social influence: Social norms, conformity, and compliance," In: D. T. Gilbert, S. T. Fiske, and G. Lindzey (editors). *Handbook of social psychology*. Fourth edition. Boston, Mass.: McGraw-Hill, pp. 151–192.

R. Rogers: (2020). "Deplatforming: Following extreme Internet celebrities to Telegram and alternative social media," *European Journal of Communication*, volume 35, number 3, pp. 213–229.

Rahmad, S: (2020). *Cancel Culture in Singapore: A Critical Perspective*.

Rani Molla: (2020). *Social media is making a bad political situation worse*. The Vox magazine. *Polarization in America gets worse as social media dominates politics* Retrieved 12/5/2021

Reda, M: (2018). *Girl wins first case against harasser in Upper Egypt*. Egypt Today Paper. *Girl wins first case against harasser in Upper Egypt* Retrieved 17/7/2021

Reuters: (2018) *Mercedes-Benz apologizes to Chinese for quoting Dalai Lama* Retrieved 18/8/2021

Richburg, K: (2021). *Beijing's Cancel culture is crushing Hong Kong*. The Australian Strategic Policy Institute. *Beijing's cancel culture is crushing Hong Kong | The Strategist* Retrieved 12/8/2021

Ritu Prasad: (2020). *Cancel culture: What unites young people against Obama and Trump*. BBC. *Cancel culture: What unites young people against Obama and Trump* Retrieved

Robertson, D: (2021). *How Everything Became 'Cancel Culture'*. Politico Magazine. *How Everything Became 'Cancel Culture' - POLITICO* Retrieved 4/3/2021

Romano, A: (2021). *The second wave of Cancel culture*. Vox Magazine. What is cancel culture? How the concept has evolved to mean very different things to different people. Retrieved 6/2/2021

Romano A: (2020). "Why we can't stop fighting about cancel culture," Vox. What is cancel culture? Why we keep fighting about canceling people Retrieved 3/5/2021

Rueb S. & Taylor B: (2019). *Obama On Call-Out Culture: That's Not Activism*. New York Times. <https://www.nytimes.com/2019/10/31/us/politics/obama-woke-cancel-culture.html> Retrieved 14/2/2021

S. Hagi: (2019). "Cancel culture is not real — At least not in the way people think," *Time* (21 November), at <https://time.com/5735403/cancel-culture-is-not-real/>. Retrieved 25/8/2022

S. Sills, C. Pickens, K. Beach, L. Jones, O. Calder-Dawe, P. Benton-Greig, and N. Gavey: (2016) "Rape culture and social media: Young critics and a feminist counterpublic," *Feminist Media Studies*, volume 16, number 6, pp. 935–951.

Scanlon, T: (2018). *A Theory of Freedom of Expression 1. Freedom of Speech*, 13-35. doi:10.4324/9781315181981-2

Schroeder & Maddox: (2021). *Cancel Culture' is just free speech holding others accountable*.

Schuessler, J; (2020) . *An Open Letter on Free Expression Draws a Counterblast*. New York Times. *An Open Letter on Free Expression Draws a Counterblast* (Published 2020) Retrieved 23/8/2021

Schwartz M: (2021). *Roxane Gay Says Cancel Culture Does Not Exist But consequence culture does*. MotherJonesNewspaper. <https://www.motherjones.com/media/2021/03/roxane-gay-says-cancel-culture-does-not-exist/> Retrieved 28/8/2021

Secretary-General Launches United Nations Strategy and Plan of Action against Hate Speech, Designating Special Adviser on Genocide Prevention as Focal Point. (n.d.). Human Rights Documents Online. doi:10.1163/2210-7975_hrd-9915-20190006

Sheard, C. M: (1996). *The Public Value of Epideictic Rhetoric*. *College English*, 58(7), 765. doi:10.2307/378414

Silverplate, H. A., French, D. A., Lukianoff, G., & Creeley, W: (2012). *FIRE's guide to free speech on campus*. Foundation for Individual Rights in Education.

Silverton:(2020)*AllTheReasonsWhyCancelCultureIsSoToxicForOurMentalHealth*. Vogue.<https://www.vogue.co.uk/beauty/article/cancel-culture-toxic-for-mental-health> Retrieved 25/8/2021

Singal J. (2020). *The Reaction to the Harper's Letter on Cancel Culture Proves Why It Was Necessary. The Reason. The Reaction to the Harper's Letter on Cancel Culture Proves Why It Was Necessary* Retrieved 22/8/2021

Smith, B. L., & Hentoff, N: (1993). *Free Speech for Me -- But Not for Thee: How the American Left and Right Relentlessly Censor Each Other*. *Michigan Law Review*, 91(6), 1172. doi:10.2307/1289755

Smith, H: (2019). *Brand values: Companies that have fallen victim to 'cancel culture' in the past year*. *Washington Examiner*.*Brand values: Companies that have fallen victim to 'cancel culture' in the past year* Retrieved 3/4/2021

Smith, N. C: (1989). *Consumer Boycotts*. *Management Decision*, 27(6). doi:10.1108/eum00000000000050

Sossi, D: (2021). *Can we cancel 'cancel culture?'. The conversation magazine*.*Can we cancel 'cancel culture?'* Retrieved 22/7/2021

Steel, L: (2021): *The Right Wing Has Always Been Pro-'Cancel Culture'*. *Commondreams*. *Opinion | The Right Wing Has Always Been Pro-'Cancel Culture'* Retrieved 17/7/2021

Steen-Johnsen, K., & Enjolras, B: (2016). *The Fear of Offending: Social Norms and Freedom of Expression*. *Society*, 53(4), 352-362. doi:10.1007/s12115-016-0044-2

Stephen Chavura: (2018.) *We must gather the courage to confront the 'cancel culture' mob*. *The Australian*. *We must gather the courage to confront 'cancel culture' mob* Stephen Chavura Retrieved 14/7/2021

Stone, M. & Vogelstein, R. *The Foreign Policy*. *Celebrating #MeToo's Global Impact – Foreign Policy* Retrieved 1/8/2021

Susarla A. (2020). *Hate Cancel Culture? Blame algorithms*. *The Conversations*. <https://theconversation.com/hate-cancel-culture-blame-algorithms-129402>. Retrieved 17/3/2021

Switzer T: (2021) *Cancel culture* *The Australian* <https://www.theaustralian.com.au/commentary/cancel-culture-is-destroying-our-society/news-story/7e5f9fd37699b77039e0d7d01313163e> Retrieved 20/8/2021

T. Terranova: 2004. *Network culture: Politics for the information age*. London: Pluto Press.

Tani, M: (2020). *100+ Journalists and Academics Sign Open Letter Response to Harper's 'Cancel Culture' Note*. *100+ Journalists and Academics Sign Open Letter Response to Harper's 'Cancel Culture' Note* Retrieved 22/8/2021

Tan J: (2020). *Cancel culture is more rampant in Asian consumers who disagree with your brand values*. *Marketinginteractive*. <https://www.marketing-interactive.com/cancel-culture-more-rampant-in-asian-consumers-who-disagree-with-your-brand-values> Retrieved 16/7/2021

Tensley B. (2020). *Cancel Culture Is about Power - Who Has It and Who Wants to Be Heard*. *CNN* <https://edition.cnn.com/2020/07/10/politics/cancel-culture-power/index.html> Retrieved 19/8/2021

*The Chicago Tribune*Column: (2019) 'Cancel culture' is just a new name for an old and bipartisan impulse Retrieved 18/7/2021

The Guardian.<https://www.theguardian.com/commentisfree/2020/jul/08/is-free-speech-under-threat-cancel-culture-writers-respond> Retrieved 15/7/2021

The Harper Magazine (2020) A Letter on Justice and Open Debate | Harper's Magazine Retrieved 22/8/2021

The Hill. Cancel Culture is just free speech holding others accountable Retrieved 22/8/2022

The Merriam Webster. 2/2/2021

The Objective: (2020). A More Specific Letter on Justice and Open Debate. A More Specific Letter on Justice and Open Debate Retrieved 16/7/2021

The Tactical Disruptiveness of Social Movements. (2011). *Social Problems*, 58(4), 491-517. doi:10.1525/sp.2011.58.4.491

Thorne, W. & Low, E: (2019). New 'SNL' Cast Member Shane Gillis Uses Racist, Sexist, Homophobic Remarks in Resurfaced Material. New 'SNL' Cast Member Shane Gillis Uses Racist, Sexist, Homophobic Remarks in Resurfaced Material Retrieved 7/8/2021

Tidwell & Falinsky; (2020). The good, the bad and the dirty: Analyzing cancel culture and its effects. *The state magazine* https://statenews.com/article/2020/09/a-look-into-cancel-culture?ct=content_open&cv=cbox_late Retrieved 5/9/2021

Tucker B: (2018). 'That's Problematic': Tracing the Birth of Call-Out Culture. *Critical Reflections* 20e:///Users/mac/Downloads/4545-Article%20Text-4968-1-10-20180426.pdf

Tures, J: (2019). Conservatives Cancel Just as often as Liberals Do. *Conservativescancel just as often as liberals do* Retrieved 12/7/2021

Universal Declaration of Human Rights: (2017). United Nations.

Velasco, J. C: (2020). *You are Cancelled: Virtual Collective Consciousness and the Emergence of Cancel Culture as Ideological Purging*. *Rupkatha Journal on Interdisciplinary Studies in Humanities*, 12(5). doi:10.21659/rupkatha.v12n5.rioc1s21n2

Vietri, R. D: (2009). *International Human Rights in Context: Law, Politics, Morals* by Henry J

Steiner, Philip Alston, and Ryan Goodman: (2008). Oxford University Press, 3rd ed, 2008) 1492 pp. *QUT Law Review*, 9(2). doi:10.5204/qutlr.v9i2.35

W.T. Coombs: (2007). "*Crisis management and communications*," University of Florida, Institute for Public Relations; version at Crisis Management and Communications (Updated September 2014) Retrieved 14/5/2021

Waldman, P: (2021) . *Nobody loves 'cancel culture more than Republicans do*. *The Washington Post .Opinion | Nobody loves 'cancel culture' more than Republicans do* Retrieved 22/7/2021

Waldron, J: (2014): *The harm in hate speech*. Harvard University Press.

Wall street journal: (2021). *Editorial board. Beijing's Global Cancel Culture*. *Beijing's Global Cancel Culture - WSJ* Retrieved 17/8/2021

Walsh, C: (2020). *Beijing's Cancel Culture*. *Beijing's Cancel Culture | Bush Center* Retrieved 19/8/2021

West, M. D: (2013). *Is the Internet an Emergent Public Sphere?* *Journal of Mass Media Ethics*, 28(3), 155-159. doi:10.1080/08900523.2013.792702

Williams Z: (2020). *Is free speech under threat from 'cancel culture'? Four writers respond*. Yang, L. (2020). *Lessons from the Dolce & Gabbana crisis*. *The Global times. Lessons from Dolce & Gabbana crisis* Retrieved 18/8/2021

Zapotosky, M, et al: (2020). "*In Trump's campaign against antifa, observers see an attempt to distract from protesters' genuine outrage*," *Washington Post In*

Trump's campaign against antifa, observers see an attempt to distract from protesters' genuine outrage Retrieved 18/9/2021

Zarkov, D., & Davis, K: (2018). Ambiguities and dilemmas around #MeToo: #ForHow Long and #WhereTo? *European Journal of Women's Studies*, 25(1), 3-9. doi:10.1177/1350506817749436

Zeeman: (2021) Mda on 'cancel culture': times live. <https://www.timeslive.co.za/tshisa-live/tshisa-live/2021-03-17-zakes-mda-on-cancel-culture-its-accountab> Retrieved 8/7/2021

Zogby J: (2020). *Palestinians: Victims Of Cancel Culture'.The Responsible Statecraft. Palestinians : Victims of 'cancel culture' – Responsible Statecraft* Retrieved 17/8/2021

Zurcher A: (2021). *Cancel culture: Have any two words become more weaponised?BBC.Cancel culture: Have any two words become more weaponised?* Retrieved 2/3/2021

Universal Declaration of Human Rights. (2017). United Nations.

Velasco, J. C: (2020). *You are Cancelled: Virtual Collective Consciousness and the Emergence of Cancel Culture as Ideological Purging. Rupkatha Journal on Interdisciplinary Studies in Humanities*, 12(5). doi:10.21659/rupkatha.v12n5.rioc1s21n2

Vietri, R. D: (2009). *International Human Rights in Context: Law, Politics, Morals by Henry J*

